

Под дъгата

Кели Маккейн

Боровинкови желания

Издателство „Флюм“

КЕЛИ МАККЕЙН БОРОВИНКОВИ ЖЕЛАНИЯ

Превод: Жечка Караславова

chitanka.info

Във въздуха се носи аромат на есен и листата на дърветата се спускат тихо по мокрите тротоари. Но нищо не е в състояние да помрачи слънчевото настроение на Аби. Салонът за красота „Под дъгата“ е пълен с клиенти, а приятелите ѝ Бен, Самър и разбира се, Марко са постоянно около нея.

Всичко изглежда прекрасно, докато в града не отваря врати нов спа център, който отмъква клиентите им.

Ще успее ли Аби да спаси „Под дъгата“, преди да е станало твърде късно...

ГЛАВА 1

— Изглежда чудесно, Аби — подхвърли сестра ми Саф, притичвайки край мен с няколко шишенца лак за нокти в ръце.

— Благодаря — отвърнах протичко и усмивката сама цъфна на лицето ми, докато довършвах последните щрихи от импровизираната ми изложба.

Тъй като есента вече официално настъпи, реших да наредя на масата в салона новите ни ароматни и загреващи продукти. Харесва ми, когато времето се променя и лятото като че ли някак внезапно свършва. Тогава човек започва да си мисли за падащите листа и му се иска да се сгуши на топло вкъщи.

Искаше ми се да пренеса част от това усещане в „Под дъгата“, затова наредих върху една наситеночервена покривка, избродирана със златни нишки (взех я назаем от приятелката ми Самър), нашата ароматна пяна за баня и загреващото масажно масло с аромат на канела и сандалово дърво. От една бронзова купа като апетитни сладки надничаха бомбички за баня. Едните бяха розово-зелени, с малки розови листенца вътре, а другите — лилави, пълни с дребни лавандулови цветчета. Не успях да скрия усмивката си, като видях как три жени веднага наобиколиха масата и започнаха да оглеждат, да отварят, да опитват и да помиришват продуктите ни, като оживено си говореха.

Беше събота следобед и в „Под дъгата“ беше пълно с клиенти. Едни идваха, други си отиваха, трети се бяха разположили удобно на великолепните лилави канапета в приемната и разглеждаха прекрасните ни продукти, подредени по стъклените рафтове. Някои от клиентите идваха просто за да пийнат от нашите домашно приготвени сокове и нектари. Видях две момичета от класа на сестра ми Грейс да си бърбят с нея, докато избираха плодове и зеленчуци от хладилната витрина. Да, да, правилно сте прочели — зеленчуци! В някои от нашите сокове слагаме моркови, цвекло и спанак и стават невероятно вкусни. Честно!

Беше ми толкова хубаво да стоя сред доволно усмихнати клиенти — госпожа Артър прелистваше списание, докато чакаше за масажа си при мама, а Кейт показваше на всички прекрасно лакираните си нокти след маникюра си при Саф.

Саф става все по-добра в маникюра. Вчера нарисова на моите нокти малки дъгички и всички се надпреварваха да ги хвалят.

Дъгички, моля ви се! Страхотно, а!

Козметичният ни салон се казва „Под дъгата“. Нарекохме го така по името на любимата песен на мама.

Огледах се наоколо и сърцето ми радостно запърха. Все още не можех да повярвам, че мечтата ни наистина се сбъдна, че направихме всичко това сами, и то от нищо.

Всъщност не съвсем от нищо. Имахме огромно желание, добра идея и разбира се, малкото пари от продажбата на годежния пръстен на мама. Той беше единственото нещо, което имаме тогава и което струваше нещо...

В този момент вратата на кабината за масаж се отвори и Триш, една от постоянните ни клиентки, прекъсна мислите ми.

— Здравейте, момичета! — каза тя с усмивка. — О, аз направо летя! Майка ви е истинска вълшебница!

— Здравсти, Триш! — викнахме в един глас.

— Аби, как успяваш винаги да си толкова усмихната и щастлива — погледна ме Триш. — А си и толкова талантива! Приготвяш всички тези прекрасни продукти. А си и красива!

Усетих как се изчервявам до почти един трилион градуса, но последните й думи направо ме разбиха.

— Не, не съм! — викнах аз. — Кожата и косата ми са твърде светли и ако не сложа грим...

— Все едно нямам лице — довърши вместо мен Саф, имитирайки гласа ми.

Триш прихна да се смее, а после съвсем изненадващо ме попита:

— Имаш ли си гадже, миличка? Синът ми...

— Да, има! — прекъсна я Саф, направи няколко танцови стъпки около мен и запя: — Той Марко се нарича и тя много го обича...

В този момент Грейс мина покрай нас с куп чисти хавлии. Сестрите ми се спогледаха и се разхилиха. Погледнах ги страшно, за да спрат, но това само влоши положението. Станах по-червена и от

най-червения домат и ми се прииска да се превърна в локва на пода и да изтека между дъските. А може и някой да ме налее в шишенце и да ме опакова като козметичен продукт на „Под дъгата“, например „О-де-унижение“ или нещо подобно.

Триш обаче не обърна внимание на това, а застана до златистия плот на рецепцията, за да плати на мама.

— Ким, мила — започна тя, — довечера сме планирали излизане по женски с мои приятелки. Защо не дойдеш и ти? Денис и Алисън вече са били в салона и ги знаеш, а Лусинда много ще ти хареса — голяма шегаджийка е.

Мама отначало се изненада, а после каза, че благодари за поканата, но била много изморена.

— На крак съм от седем сутринта, Триш — оплака се тя.

— О, мамо, иди! — възкликна Саф. — Едно излизане ще ти се отрази добре. Не си излизала, откакто се преместихме тук. Е, почти не си, ако не броим пъбът отсреща, дето ходите с Лиъм на по чаша вино, но това всъщност не се смята за разпускане. Лиъм е съседът ни — обясни тя на Триш. — Но между него и мама няма нищо, защото той е гей.

— Саф! — възмути се мама.

— О, стига, мамо, иди! — подхвана я и Грейс. — Довечера всички излизаме и ти оставаш сама.

— Аби излиза с... — Саф ме погледна хитричко и отново запя: — Марко, когото тя толкова обича...

Пернах сестра си, но по-любопитно ми беше къде отива Грейс.

— На кино със Саф — отвърна ми тя. — Щяхме да поканим и теб, но нали си те знаем — и тя ми се ухили и ме изимитира: — „Имам среща с гаджето си.“

Уф, дори сериозната и разумна Грейс се присъедини към танцуването и пеенето.

Но не я пернах, защото бях твърде изненадана. Не е лесно да накараш Грейс да зареже учебниците по математика и да излезе, и то със Саф. Не мога да си спомня кога за последен път двете са правили нещо заедно — обикновено са хванати гуша за гуша.

Саф въздъхна и се обърна към мама.

— Мамо, искаш ли да си тъжна, защото си самичка в събота вечерта?

— Ще си взема гореща вана, ще си сипя чаша вино, а пък и съм точно на най-интересното на една хубава книга. Така че, да, искам да съм тъжна.

— Можеш да си тъжна утре вечер, а довечера да дойдеш с нас — предложи й Триш. — Ким, ела, ще ти се отрази добре!

— Така си мечтаех за вана и за книга... — въздъхна мама.

Всички се втренихме в нея и накрая тя се предаде:

— Добре, ще дойда, но ако заспя в ъгъла в седем и половина, да не кажете, че не съм ви предупредила.

Веднага след като Триш затвори вратата зад гърба си, пернах Грейс, защото, замаяна от удивление от нейното излизане със Саф, бях пропуснала да го направя преди малко. Тя писна и се спусна към мен с хавлиите в ръце. И тъкмо мама се приготви да ни се скара, че се държим глупаво, когато влезе нова клиентка и ние бързо се превърнахме в най-професионалните професионалистки.

Мама поздрави новодошлата, Грейс взе палтото й, а Саф й предложи безплатна напитка и й подаде менюто със сокове и нектари. Дамата имаше записан час за ароматерапия и масаж на лицето и аз отидох да приготвя кабината и да занеса една от свежите ни маски за лице. В кабината пуснах релаксираща музика и добавих ароматни масла в лампата, които изпълниха въздуха с деликатно ухание на жасмин и бергамот. В този момент се сетих за Марко. Не знам дали изпитвам такава любов, каквато Саф казва, но знам, че още от първия миг, в който го видях, съм разтърсващо, подгъващо коленете влюбена в него.

Сега той вече е ГАДЖЕТО МИ (извинете, трябваше да го кажа с главни букви!). ГАДЖЕТО МИ! (Извинете, но трябваше да го кажа отново!) Както и да е, сега той ми е ГАДЖЕ! (Добре де, спирам вече!)

И сега ходех с усмивка на лице и греех като морски фар. Бандата на Марко ще свири довечера в едно кафене в града и аз и приятелите ми от новото училище отиваме да ги слушаме. Запознах се със Самър и Бен едва преди няколко месеца, но имам чувството, че се познаваме от векове. А колкото до Марко...

Ами ние се събрахме отново миналата събота. Ако питате „защо се разделихте“, да знаете, че това е дълга история... Бяхме много заети и под напрежение, но важното е, че сега сме заедно и този път *това е то*! Защото сме заедно с добавката „завинаги“!

Преди няколко месеца, когато дойдохме тук с мама и сестрите ми, сутрин се събуждах с тъмен облак от ужас, надвиснал над мен. Но това е обяснимо, защото онази ужасна ужасност се беше случила току-що. Сега обаче от мен струи щастие и за момент се зачудих защо се чувствам толкова добре, но веднага се сетих — „Под дъгата“ е реалност, а и с Марко отново сме заедно. Той е толкова сладък и прави всички онези неща, които правят гаджетата — записва ми песните, които мисли, че харесвам, даде ми самото си, когато ми стана много студено във вторник, въпреки че той остана да трепери само по тениска и прилепналите си черни дънки, които винаги носи, дори и в училище.

— Аби, какво правиш тук? — стресна ме мама, която беше застанала на прага на кабината с новата клиентка. — Хайде, миличка, по-малко мечти и повече работа! — изкомандва ме тя и ме избута от кабината.

Върнах се на земята и забързах към рецепцията. Грейс се беше зачервила от напрежение, опитвайки се да се справи с три клиентки едновременно, а следващата клиентка на Саф стоеше на вратата и нямаше кой да я посрещне.

— Аби, тази дама и приятелките ѝ се интересуват от антиоксидантите в боровинковата маска за лице — измърмори Грейс, — но аз не съм сигурна, че мога да им обясня...

— Няма проблем. Какво бихте искали да знаете? — обърнах се с усмивка към трите клиентки.

Сестра ми ми се усмихна с благодарност и отиде да посрещне дамата на вратата.

Взех една кутия с боровинкова маска от хладилната витрина (изглеждат наистина фантастично, пръснати между плодовете и зеленчуците). Подадох я на дамите да я помиришат, а после сложих по малко от копринено гладката лилава маска върху горната част на ръцете им.

— Боровинките имат противовъзпалителни свойства, лайката успокоява, каламинът почиства, а бадемовото масло придава мек блясък на кожата — обясних аз.

— Виж ти! Чудесно! — блеснаха очите на дамата с русата коса.

Приятелката ѝ ме попита какво мога да ѝ препоръчам за суха кожа и аз ѝ показвах овлажняващата и успокояваща маска от овесено

брашно и банани.

— Знаете ли, може да ви допадне и нашият крем за напукани ръце от моркови и невен — предложих аз. — Направих го за хора, които се занимават с градинарство, така че е перфектен за суха и напукана кожа.

Подадох на дамите салфетки, за да избършат маската за лице от ръцете си, а след това им предложих мостра от крема. Той също им хареса и докато се усетя, натрупах купчинка от продукти на плота на рецепцията. Двете си взеха по една маска за лице „Боровинкова експлозия“ и по няколко бомбички за баня с аромат на роза и здравец, а третата избра маската за лице от овесено брашно и банан и крема за ръце, който им препоръчах, както и нашия крем за тяло „Сияен залез“, и цитрусов душгел за дъщеря си.

Очите на Грейс грейнаха, когато дамите платиха всичко това. Опаковах всеки продукт в отделно пакетче, завързано с панделка и украсено с розови пъпчици, а след това ги сложих в специалните ни рециклирани торбички с малки дъгички, щамповани върху тях.

След като дамите си тръгнаха, Грейс дойде при мен.

— Браво, добра продажба, Аби! — похвали ме тя. — Алън щеше да се впечатли от уменията ти.

Лорд Алън Шугър е кумирът на Грейс. Тя не го познава лично, но е решила, че може да говори за него на малко име.

— Не знам дали той щеше да се впечатли от мен, но и не ме интересува. Просто искам повече хора да научат за „Под дъгата“ и да си занесат малко от нашата магия у дома.

— Това е страхотно! — тупна ме по гърба Грейс. — Но ако може да наблегнеш малко повече върху продажбите на маската за лице от морски водорасли и мед, ще е супер, защото срокът ѝ изтича, а ако я изхвърлим, предварителните ми изчисления за печалба от този продукт ще отидат на вятъра.

— Добре, сестричке. Ще се постарая!

Независимо че всички дразнехме Грейс заради манията ѝ към цифрите, много добре знаехме, че без нея сме загубени, защото 40% от новите начинания като нашето се провалят още през първата година. Трябваше да направим всичко възможно нашият салон да е от другите 60%. Засега най-голямото ни предизвикателство беше да съберем следващата вноска за наема. Господин Вулмер, нашият хазаин, иска

още една тримесечна предплата за магазина и апартамента, в който живеем. А това прави почти 2000 лири общо (УЖАС!). Датата за плащане е 8 октомври. Дотогава има повече от месец, а и вече сме заделили 800 лири, така че се надявам да успеем да съберем и останалите пари навреме. Ето защо не бива да пилеем, че кой знае какво ще направи господин Вулмер, ако не платим. Честно казано, той не е от най-приятните хора на света.

Двете с Грейс подредихме салона, а мама и Саф довършиха процедурите на последните си клиентки за деня. После затворихме и мама направи за всички ни нектар от манго. Решихме да е от манго, защото плодовете едва ли щяха да изкарат до понеделник, а не трябваше да хвърляме нищо. През това време събрах мръсните хавлии и халати за пране. Саф почисти малката тоалетна за клиенти, а Грейс приключи касата. Няколко минути по-късно всички се разположихме на лилавия диван с чаши мангов нектар в ръце.

— Още една успешна събота — докладва Грейс с усмивка. — Особено след продажбите на Аби. А това, че започнахме да питаме клиентите, когато си записват час по телефона, дали искат допълнителни услуги, също се отрази добре на приходите ни. Няколко жени си записаха и маска за лице към масажа за тяло, защото им го предложихме по телефона.

— Браво, момичета! — грейна мама. — Непременно трябва да продължим да го правим.

— А аз днес поставих розички на ноктите на две момичета — съобщи гордо Саф. — Вярно, че това не ни донесе кой знае колко пари — само една петарка допълнително, но все пак е нещо, а и маникюрът им стана фантастичен. Надявам се, че като ги видят приятелките им в училище в понеделник, всички ще поискат да си направят същите.

— Добра работа, мила! — похвали я мама.

Двете с Грейс си смигнахме тайничко. Отначало Саф не беше навита да се запише на козметични курсове в колежа (беше си наумила да става известна певица, макар че, съжалявам да го кажа, но тя не е Адел). А сега виждам как се запали по козметиката и наистина е брилянтна.

— Имаме вече няколко записани часа за следващата събота — обяви Грейс — и съм сигурна, че до петък целият ден ще бъде запълнен.

— Малко ме плаши мисълта, че вие скоро отново тръгвате на училище и в колежа, а аз оставам съвсем сама да се оправям тук...

— Няма да си сама, мамо — успокой я Саф. — Аз нямам лекции във вторник, а и през повечето дни всички сме тук след четири часа.

Мама се усмихна и ни прегърна.

— Толкова се гордея с вас, момичета! Вие сте невероятни! Заедно успяхме да се изправим на крака, и не само да се изправим, но и да затичаме. С всеки изминал ден ставаме все по-силни и по-силни.

— Така си е! — викна Саф. — Дръж се, свят, идваме! Е, добре де, Девън, дръж се!

— Мисля, че е време да се качваме горе, момичета — подкани ни мама. — Най-добре да се приготвя за излизането, преди да съм се скапала напълно и да се откажа.

— О, Саф, може ли да взема синята ти блузка за концерта? Моооля те!!! — запримигвах с очи към сестра си.

Саф ми се усмихна закачливо.

— Добре, Аби, след като ще се срещаш с гаджето си, което толкова много обичаш, не мога да ти откажа...

О, не! Пак се започна...

Заклучихме салона и се заизкачвахме към апартамента. Той определено вече изглежда много по-добре, отколкото в началото. Маминият скъп пъстър шал покрива отворотелния кафяв диван в ъгъла на кухнята. Срещу дивана е сложен телевизорът и всъщност това кътче е нашата дневна.

Саф и Грейс покриха стените на стаята си с плакати. Напълно различни, естествено. Плакатите на Грейс са от „Здрач“ с изписани цитати от Айнщайн, а тези на Саф — от романтични комедии, събрани от местното кино. Но все пак скриха грозните тапети от осемдесетте, което беше и целта им.

Аз бях в една стая с мама. Сигурно си мислите, че това е пълен ужас. И аз бях ужасена в началото, но вече и двете свикнахме. Стаята ни изглежда много по-добре, след като закачих някои дрехи по стените като тоалети с аксесоари. Така тя заприлича на гардеробна от модно списание. На леглото сложихме голямото вълнено одеяло за пикник.

Освен това си имам и собствен кът за отдих. Отначало той беше отвратителен килер за прахосмукачката, но после мама, Грейс и Саф тайно от мен го боядисаха в оранжево и наредиха големи възглавници

на пода, сложиха лампа и един седи плейър. Така отвратителният килер се превърна в моето специално място за рисуване, писане, мечтаене, четене и измисляне на нови идеи за нашите ръчно приготвени козметични продукти, разбира се.

За вечеря мама беше приготвила още предишната вечер голяма тава канелони и сега трябваше само да ги пъхне във фурната да се стоплят.

— Вкусно! — възкликна Грейс, след като половин час по-късно се нахвърлихме на канелоните. — Истинската храна се върна отново в менюто ни! Права си, Саф! Определено вървим нагоре!

Всички се засмяхме. В началото, когато се преместихме в Тотнес, вечерята ни обикновено се свеждаше до буркан консервирани домати и икономична опаковка юфка. Но сега маминият специалитет канелони отново се появи на масата — с много спанак, моцарела и сметана.

След вечеря Саф пусна музика и ние се редувахме пред огледалото в банята (е, добре де, бутрахме се, като се опитвахме да си вземем разни неща и се оплаквахме една от друга, че няма място).

Накрая Саф се ядоса, изкомандва ни да отидем в кухнята, изпразни тоалетната си чантичка на паянтовата маса и каза:

— Вижте, сега ще се погрижа за всички ви, става ли? Тъкмо ще се упражня за курса. Моля, наредете се на опашка и се дръжте прилично.

— Слушам, госпожо! — изкозирува мама и всички се разсмяхме, дори Грейс.

Саф придаде класически вид на мама с руж и виолетово червило и когато тя отиде да се облече, Саф се зае с мен. Използва моя туш и очна линия (сигурна съм, че вече споменах, че без грим съм като без лице), но сложи и много сиво-черни сенки, а устните ми направи бледи, така че заприличах на истинско рок маце.

— О, Саф, много се харесвам! — изпищях, когато се погледнах в огледалото в банята. — И знаеш ли кое ще ми придаде завършен вид? Твоите черни, прилепнали дънки...

Мислех, че малко прекалявам, но Саф толкова се беше вживяла в ролята на гримьорка, че просто каза:

— Ами добре, вземи ги. Ако искаш, вземи и меките ми ботушки.

— Ти си най-добрата сестра на света! — викнах аз.

Грейс обаче не пропусна да се заяде:

— Да бе, тя може да е най-добрата сестра на света сега, но в понеделник сутринта, когато ще ти трябва помощ за домашното по математика в тоалетната преди часовете, мисля, че ще откриеш, че аз съм...

— Права си, Грейс — прекъснах я аз, — имам най-добрите сестри на света!

— Аби, ти не оставяш наистина домашното си за понеделник сутринта в тоалетната, нали? — попита мама и аз така страшно изгледах Грейс, че тя даде крачка назад и каза, че просто го е измислила.

Грейс позволи на Саф да ѝ сложи малко спирала на миглите и блясък на устните, а ние дори успяхме да уговорим мама да се приберем в десет и половина. Тя накара сестрите ми да обещаят тържествено, че ще се върнат навреме, така че когато бащата на Самър ме остави у дома, да не съм сама.

— Въпреки че съм сигурна, че аз ще съм тук много преди това — добави тя. — Но за всеки случай, ако има опашка за таксита или нещо...

— Мамо, тръгвай, забавлявай се и се отпусни! — извиках аз. — На четиринайсет съм! Аз самата бих могла да съм бавачка на деца, а ти се безпокоиш, че може да съм сама в апартамента за петнайсет минути!

Мама премигна объркано.

— Да, предполагам, че си права. Не мога да повярвам, че момичетата ми порастват толкова бързо!

Точно преди да излезем, изрових от чантата си малката кутийка със специалния ми сух парфюм — здравец и роза, и си мацнах. Сложих си и малко от моя балсам за устни „Ментова целувка“. Бях с него, когато се целунахме за пръв път с Марко, докато танцувахме в празния салон, и ароматът му винаги ми припомня този момент. За миг докоснах с пръсти устните си, унесена в спомена... Стоях замечтано усмихната, докато Саф не надникна от банята и не ме дръпна да ѝ помогна да избере сенки за очи, които ще отиват на красивата ѝ червена рокля.

Мама обаче се върна в кухнята и забелязах, че ме гледа втренчено, а след това започна да ми прави знаци — „не можеш да излезеш в този вид“. Помислих, че ей сега ще грабне мокри кърпички

и ще изтрие рокаджийския ми имидж, затова бързо обявих, че трябва да тръгваме, и взех да тикам всички към вратата, като им подавах чантите и палтата.

Насред коридора мама внезапно спря и аз реших, че якият ми грим е обречен, но тя каза нещо, което изненада всички ни.

— Не ви ли се струва, че съм прекалено издокарана? — попита тя колебливо. — Искам да кажа, сигурна ли си за блузката, с която ми послужи, Саф? Не е ли много... младежка за мен? — Мама се задъхваше, като че ли всеки миг ще изпадне в паника. — Не знам как ще са облечени другите... Не познавам приятелките на Триш, освен дето съм разменила няколко думи с онези, които идваха в „Под дъгата“. О, боже, надявам се да намерим общ език... Вижте, мисля, че ще си остана тук все пак, вие тръгвайте... — и тя се обърна и забърза обратно към кухнята.

Ние се спуснахме след нея.

— Мамо, успокой се! — Бях ужасена от тези сривове в самочувствието ѝ, преди не беше така.

Саф я зяпаше и съм сигурна, че и тя мислеше „Не може това да е мама!“.

— Ще прекараш добре — каза тя.

— Изглеждаш страхотно! — увери я и Грейс.

— О, момичета, не знам дали мога да го направя — проплака мама. — Отдавна не съм излизала...

— Какво!? Не си излизала, откакто татко имаше връзка, разделихте се, изнесе се от къщи, загуби бизнеса си и повечето от важните неща и ние се озовахме в тази дупка? — попита Саф безгрижно.

Двете с Грейс притаихме дъх. Мълчанието ни обгърна за миг и аз отново почувствах болка, така пареща и остра, както когато всичко това се случи. Гледахме мама, разтревожени, че ей сега ще ревне и ще се стовари на пода. Но вместо това тя си пое въздух и каза:

— Саф, каквото и да правиш, никога не говори на клиентите ни за нашите проблеми, обещава ли? Иначе те ще избягат!

— Извинявай — прошепна Саф. — Само излезе от устата ми...

— Всичко е наред, мила — успя да се усмихне мама, — а и ти постави нещата по местата им. Стигнахме заедно дотук, значи можем

да се справим с всичко. Това е само едно излизане, за бога. Не са ме поканили да правя мозъчна операция!

— Ще си изкарате много добре — уверих я аз.

— Да, точно така, давай! — добави и Саф.

— А ако е ужасно, винаги можеш да се извиниш и да се прибереш — успокои я Грейс.

— О, момичетата ми, моите прекрасни момичета! Елате тук! — Мама ни прегърна, приглади блузката и полата си и оправи косата си. Винаги го прави, преди да тръгне за някъде или преди да отвори вратата на някого. А след това каза смело:

— Дръж се, Тотнес! Идат момичетата Грийн!

И след тези думи се спуснахме по стълбите и излязохме в хладната септемврийска вечер.

ГЛАВА 2

Заедно пресякохме моста към Вайа Айланд, едно от любимите ми места за разходка, а после след много прегръдки всяка тръгна по пътя си. Аз повървах до улица „Фор“, като крадешком се оглеждах във витрините, за да съм сигурна, че наистина изглеждам добре. Когато стигнах до арката на върха на хълма, видях, че Самър вече е там и ме чака. Затичахме се една към друга, прегърнахме се и се разпицяхме.

— Еха, изглеждаш невероятно! — огледа ме Самър.

— Не, ти изглеждаш невероятно! — върнах ѝ го аз.

— Е, добре, но ти изглеждаш абсолютно удивително! — не отстъпи тя.

— А ти изглеждаш абсолютно удивителнистично! — викнах аз.
— А сега да видим какво ще измислиш?

И това си беше чистата истина. Самър винаги изглежда невероятно, но сега, облечена в една от нейните дълги до земята пепеляшкини поли, прилепнало горнище с презрамки и купища гердани, имаше вид, сякаш всеки момент ще излезе на сцената в Гластънбъри^[1].

Тръгнахме надолу по малката уличка към кафенето и въпреки че току-що беше минало седем, а бандата започваше да свири едва в осем, групи от нетърпеливи почитатели вече се трупаха отвън. Коремът ми се сви от вълнение, като си мислех, че всички са тук, за да гледат *гаджето* ми. (Е, и другите от бандата, естествено.)

Точно когато щяхме да влезем, Самър каза:

— Чакай малко — и извади малката кутийка с парфюма, който направих специално за нея, със запазената ѝ марка — аромат на бергамот, жасмин и здравец. Тя си сложи от него, мазна си от балсама за устни на „Под дъгата“ с аромат на ягоди, след това извади малко огледалце от чантичката си.

Хм, това беше странно.

Самър не беше от момичетата, които обичат час по час да се оглеждат. Правеше го обикновено, когато се преструвахме, че си

оправяме косите в тоалетната, а всъщност си клюкарехме по женски. Не й пукаше много-много как изглежда, а и нямаше нужда да й пука. Има дълга, тъмна, къдрава коса, която пада по раменете ѝ и ѝ придава хипарски вид, миглите ѝ са дълги около един километър и е с перфектна прасковена кожа. Сега разбирате защо аз трябва да използвам купища грим, за да изглеждам поне на една стотна толкова красива като нея.

— Стараеш се, гледам — подразних я аз. — За някого специално ли?

Още щом го казах, ми се прииска да не бях. Преди време си обещах никога повече да не се намесвам в любовния живот на Самър. Особено след онази ужасно излагателна ситуация с плажното парти. (Спомняте ли си, когато тя си падаше по Бен и аз реших да посреднича между тях и отидох да му го кажа на партито? Но точно когато щях да му кажа, се получи голямо недоразумение и той се опита да ме целуне. Което, както можете да си представите, беше *ужасно* за всички нас, защото Бен не си е падал по мен всъщност, а Самър вече не си пада по него.)

Слава богу, тя само се засмя и каза:

— Защо трябва да е за някого? Момичетата трябва да се радват, че изглеждат добре, заради самите себе си, не за момчетата.

— Звучиш точно като Грейс! — възкликнах аз.

— А тя ще дойде ли?

— Не, отиде на кино със Саф — отвърнах и се усмихнах, като си представих как в този момент двете стоят във фойето и се чудят кой филм да гледат.

— О, това е чудесно! — плесна с ръце Самър и добави сконфузено: — Искам да кажа, че е взела да излиза по-често.

— Да, всички днес сме навън, дори мама — казах аз. — И ти си права — страхотно е. Като че ли се връщаме към нормалния си живот — така де, един нов вид нормален живот, все пак.

Самър се усмихна, хвана ме под ръка и тръгнахме към кафенето. Вътре всичко изглеждаше великолепно. Множество светлилки блестяха по тухлените стени, а по масите, изतिकани към стените, имаше малки свещи. В единия ъгъл се виждаха инструментите на бандата. Част от публиката беше насядала около масите, а други стояха прави и си бърбеха. Отидохме до бара да си вземем нещо за пиене и

Самър се заговори със собственика Пит — тя, изглежда, познава всички в Тотнес. Тъкмо плащахме, когато усетих как устата ми сама казва, че съм *гадже* на китариста. Ужас!

— Леле, не можеш да се въздържиш, а? — подсмихна се Самър.

— Не бях аз, а устата ми! — оправдах се аз сконфузено. — Не мога да я контролирам.

Добре че в този момент забелязахме Бен, облечен с тениска със Скубиду, както обикновено.

— Здравсти! — поздравих го аз и се прегърнахме.

Помислих, че и Самър ще го прегърне, но тя само му махна с ръка. Е, може би нещата между тях все още са мъничко неудобни след плажното парти.

— Мислех, че ще закъснееш — казах му аз. — Да не би тази вечер някой друг да приспива Гейб?

— Татко се върна от Германия и затова успях да се измъкна порано.

Бен много помага в гледането на двегодишното си братче. Май е доста напрегнато да има малко дете вкъщи, особено когато баща ти постоянно пътува. Неговият е шофьор на тир.

— А, чудесно! — тупнах го по рамото аз. — А сега отивам да кажа здрасти на Марко зад кулисите.

И се отдалечих царствено с меките ботушки на Саф, като си мислех, че между Самър и Бен все още се усеща леко напрежение и колкото по-скоро прекарат известно време заедно сами, толкова по-скоро всичко ще се оправи.

Складът до тоалетните играеше ролята на гримьорна. Там се бяха събрали Марко, Тей, Шаз и Деклан и преглеждаха за последно репертоара си за тази вечер. Марко се беше облегал на един голям кашон от бишкоти, а Шалини и Джас — гаджетата на Деклан и Шаз, си приказваха до един кашон с безяйчна майонеза и слушаха някаква музика на айпод. Като влязох, двете ми се усмихнаха, аз също им се ухилих широко, но после реших да се държа по-спокойно.

Казах здрасти и на момчетата и те ми отвърнаха с традиционното момчешко сумтене, махване с ръка и мънкане.

— Привет! — каза Марко и ми се усмихна.

Коремът ми направи салто, коленете ми омекнаха и си помислих, че ще трябва да се хвана за рафта с кутии портокалов сок, за да не се

строполя на пода.

Дори всеки ден да го виждам по сто пъти, Марко все още има този ефект върху мен. Отне ми доста време да се науча да не замръзвам втрещена с отворена уста в тъмносините му очи и черни къдрици.

Той ме прегърна и между нас отново прехвърча електрическа искра, както когато се видяхме за пръв път и той ме издърпа от бурята в преддверието на училището и ме загърна със сакото си, защото бях мокра и цялата треперех. Ароматът му на канела и кедрово дърво отново ме замая и трябваше да се насиля да го пусна.

— Наред ли е всичко? — попитах аз.

— Супер е! Тъкмо уточнявахме някои последни подробности. Ти изглеждаш много добре, между другото.

— Благодаря! — казах аз и стиснах устни, преди устата ми да започне да плещи глупости...

— Познаваш Шалини и Джас, нали? — попита ме Марко.

Момичетата отново ми се усмихнаха.

— Харесва ми блузката ти — каза Шалини.

Почти щях да пусна шантавата усмивка отново, но се спрях навреме, успях да се усмихна нормално и да кажа:

— Благодаря, Шалини, на сестра ми е.

— Отивам да видя Бен — дръпна ме Марко. — Тук вече почти всичко е готово.

Момчетата направиха цялото онова нещо с „до по-късно“ и тупане по гърба, въпреки че щяха да се видят пак след около десет секунди. Марко ме издърпа навън и тръгнахме по коридора, хванати за ръце. Пусна ме едва когато видя Бен и трябваше да направят онова сложно ръкостискане с „дай пет“, което правят всички момчета вместо прегръдките, целувките по бузите и писъците, които си разменяме ние, момичетата.

Кафенето вече се беше напълнило. Мярнах Амани и Йола от артклуба, както и някои от приятелите на Тей, Шаз и Деклан от групата по медии. Помещението беше изпълнено с бръмчене от разговорите.

Забелязах една група осмокласнички (които тази година щяха да станат деветокласнички), които наричахме „фенклуба на Марко“. Той

обичаше да флиртува с тях, когато идваха на масата ни в училищния стол, а ние със Самър го дразнехме и му се присмивахме.

Много странно, но сега, когато му бях гадже, това флиртуване хич не ми изглеждаше смешно. Притесних се, че Марко пак ще започне да се държи по стария флиртаджийски начин, но когато момичетата приближиха, той се държа учтиво с тях, но нищо повече. Всъщност те говориха повече с мен, отколкото с него. Казаха, че чули, че сме заедно, питаха как е станало и се чуваше „Ау!“ и „Леле!“, „Колко романтично!“, докато им разказах (а Марко стоеше до нас и се червеше).

В този момент край нас мина Пит и се обърна към Самър:

— О, исках да те питам, ще правите ли есенен базар у вас тази година? Беше много забавно миналата година.

— Да, на седемнайсети — отвърна тя. — Не тази събота, а следващата. Мама щеше да ти се обади.

— Пиши мен и Сю за доброволци. Пак ще направим мобилното кафене. Миналия път изкарахме добри пари.

— Благодаря, Пит, ще ѝ предам — усмихна се Самър.

— О, да, базарът — спомних си, че Самър го беше споменала преди две седмици. — Ти все още не си ми казала какво мога да правя аз.

Семейството на Самър организираше базар с томбола и различни щандове в градината си в полза на местния хоспис за болни от рак.

— Не се безпокой, Аби, ти си в списъка на мама с надеждни помощници. А, между другото, впечатлена съм. — Самър посочи фенклуба на Марко, които отиваха към тоалетните. — Нали знаеш, че имах съмнения в постоянството на Марко като гадже, но той дори не им обърна внимание.

Опитах се да не го кажа, но от невъзможната ми уста все пак излезе „Нали ти казах!“.

Точно в този момент дойде Бен.

— Говорихме с Пит за есенния базар — започна той. — Запиши ме да му помагам със скарата.

— Ти също си в списъка на мама — усмихна се Самър, — но не съм сигурна дали е разпределила задачите. Ще я питам. И ти си в списъка — извика тя на Марко. — Знаеш ли, може би ще можем да продаваме автографа ти за по петарка!

— Направи го на десетачка и съм навит! — изплезе ѝ се в отговор Марко.

Самър замахна във въздуха, все едно че го тупва по главата. Дватамата се знаят от толкова време, че са като брат и сестра — включително с караниците и заяжданията. Марко ми се усмихна и тръгна към сцената, където вече се бяха събрали останалите от бандата и настройваха инструментите.

След няколко минути тълпата притихна и „Шемет“ започнаха да свирят. Толкова ми харесваше да гледам Марко на сцената. Харесваше ми съсредоточеното му лице и как се движи в такт с музиката, как косата му подскача с ритъма на барабаните. Облегнах се на масата и се настаних удобно, за да се насладя изцяло. И точно когато си мислех, че не може да е по-хубаво, Деклан даде микрофона на Марко. *Моето гадже* се прокашля, усмихна ми се малко смутено и каза:

— Написах това за теб, Аби...

Ами... всички се обърнаха да ме видят. А аз толкова се изненадах, че скочих на крака и се залях с ябълковия сок. Карай! Мисля, че си знаех, че дрехите на Саф може само да ми помогнат да изглеждам яко, но не и да се държа така.

— Хм — каза Тей и повдигна вежди към Марко.

— Добре де, Тей помогна малко с текста. Не искам да ви карам да ме слушате, като я пея, но искам Аби да знае, че е от мен за нея.

„Аххх!“, въздъхнаха повечето от момичетата в залата, а Шалини и Джас ми се усмихнаха възторжено. Бен се направи, че ще повърне, затова го пернах леко, а няколко от бъдещите деветокласнички от фенклуба на Марко ме гледаха така, сякаш щяха да ме убият. Повечето обаче май мислеха, че това е най-романтичното нещо, което някога са чували.

И така бандата засвири песента, посветена на мен, но не очаквайте, че ще напиша текста тук. Е, добре де, пееше се за „новото момиче“ и как като „видях това момиче, пожелах да го опозная“. Но песента наистина беше хубава и ако я бях чула по радиото, дори да не беше за мен, пак щях да я харесам.

Когато свършиха и засвириха някакъв рок, вече беше безопасно да отместя очи от сцената и да рискувам да се огледам наоколо. Неудобно ми беше да го направя по-рано, за да не си помисли някой,

че си виря носа и се държа като „О, да, това съм аз, това момиче, вижте ме!“.

Всичките ми приятели бяха тук, моето прекрасно гадже беше на сцената и беше написал песен за мен, а мама и сестрите ми също се забавляваха някъде в града. Заля ме вълна от щастие. Удивително е, че въпреки всичко, което преживяхме, чувствах, че нещата не биха могли да бъдат по-добри.

[1] Един от най-големите музикални фестивали в света. ↑

ГЛАВА 3

В неделя сутринта всички се събудихме късно и след дълго моткане се събрахме в салона за седмичната си оперативка. През ваканцията я правехме в понеделник, но утре с Грейс започвахме училище и затова трябваше да се съберем днес. Друг път започвахме с преглед на продуктите, които трябва да направим или да поръчаме през следващата седмица — например коламаска или пили за нокти. Също така почиствахме основно кабините, зареждахме пералнята и вземахме нагоре онези плодове и зеленчуци, които вече бяха позавехнали, за да си направим супа или плодова салата от тях.

Първото нещо, за което заговорихме тази седмица обаче, беше как сме прекарвали съботната вечер.

— Да не сме те чули повече да казваш, че ще заспиш в ъгъла в седем и половина. — Саф закова мама още в мига, в който се показва на вратата. — Та ти не се прибра почти до полунощ!

— Надявам се обаче вие да сте се прибрали навреме и... — започна мама.

— Бащата на Самър ме остави вкъщи към десет и дваайсет, а Саф и Грейс се върнаха няколко минути след мен, точно в десет и половина, както обещаха — докладвах аз.

— Хайде, казвай, как беше? — не можа да сдържи нетърпението си Саф.

Мама се усмихна.

— Истински се радвам, че отидох. Приятелките на Триш са чудесни и много се смяхме. А вие, момичета, добре ли прекарахте?

Естествено, както се очакваше, Саф и Грейс не могли да изберат филм, затова хвърлили ези-тура малко преди да се изпотрепят. А когато казах, че Марко е написал песен за мен, мама и Саф изпаднаха в истерия. Дори Грейс се усмихна, преди да каже „колко предметяващо жените“ е всичко това, разбира се.

Точно тогава камбанката на вратата дрънна и влезе Лиъм. Изглеждаше още по-мускулест и почернял след почивката на море (и

една седмица купони на остров Ибиса).

— О, Ким, скитнице! — провикна се той. — По кое време се прибра снощи?!

— Ти знаеш, че съм излизала, само защото се прибра малко след мен — ухили се мама.

Той ѝ смигна и продължи:

— Дойдох да видя онази тръба, дето тече. Дано мога да я оправя. Иначе ще трябва да викам приятеля ми Гордън да я погледне.

Лиъм е строител и ремонтира салона ни само на цената на материалите. Пак той накара Гордън да поправи и пералнята ни безплатно. Трябва да призная, че ако не беше Лиъм, „Под дъгата“ щеше да си остане само мечта.

— О, Лиъм, ти ни спасяваш живота. Само ми кажи кога имаш свободен час, за да ти се отблагодаря с масаж.

— Сега ти ме спасяваш, Ким! — усмихна се Лиъм.

После поседна при нас да си побъбрим малко. Попита мен и Грейс дали се радваме, че започваме училище отново (отговор: аз — развълнувана, защото ще виждам Марко всеки ден; Грейс — развълнувана заради клуба по математика и неограничените възможности за зубрене по принцип). След това поправи тръбата и тъкмо затвори вратата зад гърба си, когато телефонът иззвъня.

Знаехме, че е татко. Той звънеше, когато всички сме в салона, за да ни чуе. Изтичах да вдигна слушалката.

— Здравсти, тате! Как си?

— Бива, благодаря! Е, много ми липсвате, но се отвлечам с работа. А ти как си, Аби?

— Животът ми е приличен, благодаря — заявих аз, като пренебрегнах хихикането на Саф. — Освен дето ми липсваш, разбира се...

— Искях само да чуя как сте и...

Татко, Грейс и аз през лятото направихме една луда обиколка по магазините на Кенсингтън и Челси, за да предложим на бутиците нашата специална козметична серия „Красавицата и плажът“. Татко отговаряше за доставката на поръчаните продукти.

— Почакай малко — спрях го аз. — Ето, включих говорителя.

— Чудесно! Здравейте, момичета!

— Здравсти, тате! — отговориха сестрите ми в хор.

В този момент влезе мама и аз тъкмо щях да кажа, че е тук, когато тя сложи пръст на устните си и ръка на ухото и аз реших, че ми казва, че иска само да слуша. Помислих, че това не е лоша идея, като се има предвид как с татко винаги започват да се карат, щом си заговорят. Грейс се беше разстроила страшно от кавгата им предишния път, когато татко дойде да ни види, и мама вероятно не искаше да рискува това да се случи отново.

— Е, имам някои добри новини — продължи татко. — Отново минах през магазините да видя какви са отзивите за продуктите. Клиентите много са харесали серията „Красавицата и плажът“ и скоро всичко ще бъде продадено, затова ми се искаше да помислим и да им предложим нови продукти. Естествено, няма нужда да им предлагаме отново летните продукти през есента, но може би вие ще предложите нещо есенно?

— Бихме могли — започнах аз и мозъкът ми забръмча като машина, пусната на бързи обороти, — но тогава напролет ще се сблъскаме със същия проблем.

— „Красавицата и плажът“ е жестока серия! — извика Саф.

— О, да, права си! — спрях я бързо аз. — И беше много подходяща за начало, защото беше сезонна серия — нещо ново и различно за магазините. Но сега, когато вече сме прекрачили прага, мисля, че трябва да предложим една основна козметична серия на „Под дъгата“.

— Много добра идея! Така ще си гарантираме присъствие в магазините през цялата година — похвали ме татко.

— Съгласна съм — кимна и Грейс. — А и винаги, когато решим, можем да представяме тематични серии, както и единични специални продукти.

— Ще трябва да помислим кои продукти да включим и да ти изпратим мостри за магазините. Как ти се струва? — попитах аз.

— Чудесно! Страхотно се справяте, момичета. Не мога да ви опиша колко се гордея с вас!

Хвърлих бърз поглед към мама и видях, че и тя се усмихва.

— Грейс ще кандидатства за програмата „Млад предприемач“ догодина — съобщи Саф.

— И ще спечели, сигурен съм!

Грейс направо светна, като чу думите на татко. А само допреди няколко седмици тя дори не говореше с него (и каза, че не иска да го вижда никога вече и че не се интересува от него). После двамата си поговориха за новата интернет страница, която правеха заедно, и беше чудесно да ги слушаме. Страницата трябваше да показва нашите продукти на управителите на магазините в Лондон, за да могат да поръчват мостри или да правят поръчки онлайн. Всичко това стана възможно, защото татко получи лаптоп от една организация, която подпомага безработни да стъпят отново на краката си, а пък Лиъм ни даде стария си лаптоп и ни позволи да ползваме безплатно неговия интернет. Това е чудесно, защото Грейс изчисли, че така спестяваме 40 лири на месец.

— Ура! Ще се изявим глобално! — извика Саф и се разтанцува.

— Е, не чак глобално — засмя се татко, — но бихме могли да се разпрострем на национално ниво!

Погледнах мама. Очаквах, че ще каже нещо във връзка с формата „ние“. Преди време заяви повече от ясно, че „Под дъгата“ е наша — моя, нейна, на Грейс и на Саф, и че татко е само доставчик. Но дори и да беше ядосана, не го показа.

— Чудесно! Да се захващаме тогава — каза татко. — Когато сте готови с основната линия, ще започнем с нея. И щом я завършите, ще я кача на интернет страницата, а междувременно ще проуча правните текстове, условията за връщане на стоки и други подобни. Мислех си също така да разширим продажбите в лондонските магазини. Оглеждам се за други райони, подобни на Кенсингтън и Челси — Марлибън например...

— Оооо, идвам с теб на представянето! — заяви Саф със светнали очи. — Обичам малките магазинчета на „Марлибън хайстрийт“.

— Ами, става, ако майка ти може да мине без теб... — започна татко.

Саф тъкмо щеше да я попита, но мама замаха с ръце и постави пръст на устните си. Явно все още искаше да се прави, че не е тук.

— Да, ще трябва да я питам, когато е тук, защото сега я няма — каза Саф по-дървено от истинско дърво. Сестра ми е най-лошата актриса на света.

— Мислех също така, че след като основната линия влезе в по-малките магазини и бутиците и ако получим добри отзиви и приходи, защо да не опитаме и с някои по-големи магазини — продължи татко. — „Либърти“ се слави с това, че използва малки художествени артикули, а „Селфриджис“...

— Какво? Онзи огромният ли, на „Оксфорд стрийт“? — ахнах аз и се опулих на телефона.

Татко се засмя.

— Да, Аби, точно тези гиганти имам предвид. Мислете *мащабно*, момичета!

И трите се закикотихме и се развълнувахме, като си помислихме докъде можем да стигнем с тази страхотно известна търговска верига. И едва тогава мама най-накрая се обади.

— Добра работа, Ал — каза простичко тя.

— Ким... — заекна татко малко сепнато. — Не знаех, че си там. Надявам се, не смяташ, че ви се месея... Всичко това са само идеи... — и той млъкна сконфузено. Явно очакваше мама да му се накара, че това е нашият бизнес и че той трябва да махне лъжливите си и измамни ръце от него.

Ние очаквахме същото.

Но в действителност мама каза само:

— Съвсем не, справяш се добре.

Всички я зяпнахме, като че ли я бяха подменили с някоя друга. После тя сви устни и добави:

— Ако беше толкова активен, когато собственият ти бизнес потъваше, вместо да си заравяш главата в пясъка и да се хванеш с онази никаквица, може би нещата сега...

Аз я изгледах предупредително и мама спря. Може би си спомни как разстрои Грейс предишния път.

— Виж, Ал, просто действай, това искам да кажа — завърши тя с въздишка.

— Хубаво... Благодаря... Чудесно... Ще действам. — Татко звучеше малко объркан, но доволен.

— Татко, мисля, че ще е добре да дойда да те видя — каза внезапно Грейс. — Трябва да пореботим върху интернет страницата заедно.

— И аз бих искала да разгледаме заедно новата основна линия продукти, татко — намесих се нетърпеливо аз. — Е, след като я измислим, разбира се.

— Ако вие двете отивате в Лондон, идвам и аз! — заяви Саф. — Не съм виждала приятелите си, откакто се преместихме тук.

— Я чакайте! — изненада се мама. — Никой никъде няма да ходи! Заради училището можете да отидете само през уикенда, а тогава аз имам нужда от вас. В събота е лудница в „Под дъгата“, а и ти, Саф, имаш записани клиенти.

— О, стига, Ким, само за един ден е! Умирам да видя моите момичета! — намеси се татко.

Аз се сгърчих в очакване мама да се разяри. Но тя въздъхна дълбоко и каза:

— Всъщност те трябва да дойдат в събота и да се върнат в неделя, така че ще е за един цял уикенд, Ал, и ще ми е доста тежко да се справя сама тук след цяла седмица блъскане.

Всички я загледахме умолително, а Саф ѝ хвърли най-сърцераздиращия поглед, който можете да си представите.

— Моля те, мамо! Не сме виждали татко от сума ти време!

Татко мъдро млчеше.

— Вижте, не искам да заставам между вас и баща ви — въздъхна мама. — И е вярно, че трябва заедно да оправите нещата с онлайн поръчките, Грейс. Предполагам, че можете да тръгнете с ранния автобус в събота. А аз ще се справя някак... Все пак е само за един ден. Саф, ще се наложи да помолиш Емили да поеме клиентите ти. Не мога обаче да ѝ платя много.

Саф се запозна с Емили в Деня на отворените врати в колежа и двете щяха да учат заедно там.

Саф се хвърли върху мама с писъци.

— Благодаря ти!!! Мамо, ти си жестока! А Емили няма да иска никакви пари, тя толкова много иска да трупа опит, че с удоволствие ще ме замести.

Грейс също изглеждаше доволна, но аз внезапно усетих някакво раздвоение. Не исках да оставям мама сама, но страшно исках да видя и татко. Той много ми липсваше. Винаги ми е липсвал, откакто ни напусна, въпреки че не спирах да му се ядосвам всеки божи ден от

тогава. Погледнах мама, готова да ѝ кажа, че няма да ида, но тя видя лицето ми и каза твърдо:

— Отиваш, Аби! Аз ще се оправя.

— Благодаря, Ким!

Мама не му отговори, но кимна с глава.

След разговора с татко бяхме толкова ентусиазирани, че веднага започнахме да мислим какви продукти да създадем специално за лондонските магазини. Саф предложи да се ориентираме към цитрусовата тема, а Грейс се чудеше дали не можем да представим различни етерични масла. Аз не отлепах очи от малките дъгички на ноктите си, докато ги слушах как спорят. И внезапно осъзнах, че ние си имаме собствена тема. Ами, да, нали се казваме „Под дъгата“!

— Дъга, естествено! — извиках аз. — Можем да направим по един продукт за всеки цвят, да ги сложим в подаръчни комплекти като дъга или да ги продаваме поотделно. Сигурна съм, че ще измислим нещо за всеки цвят, дори ако се наложи да се позанимаваме по-дълго, за да се получи перфектно.

— Фантастична идея! — грейна Саф. — Много по-добра от етеричните масла.

— Много по-добре и от цитрусите! — сопна ѝ се Грейс.

И се започна едно подхвърляне на идеи, които Грейс записваше трескаво в тефтера си. Накрая се спряхме на пяна за вана „Гореща наслада“ — за червения цвят. Щяхме да използваме един естествен оцветител — боя, извлечена от корените на растението айважива, за да постигнем ярък и весел цвят.

За оранжево се спряхме на крема за ръце от моркови и невен, който винаги изчезваше мълниеносно от рафтовете на „Под дъгата“.

— Той е за хора, които постоянно работят в градината. Не е ли твърде специфичен този продукт? — намръщи се мама.

— Можем да променим описанието, да махнем текста за градинарите и градинарството и да напишем просто, че е подходящ за ръце със суха и напукана кожа — предложих аз. — Но ще трябва да добавим малко куркума и червен пипер, за да стане оранжев.

— Чудесно — промърмори Грейс, като продължаваше да пише в тефтера.

— Жълтото е лесно — каза Саф. — Нашият свеж лимонов душгел.

Явно нямаше да се откаже от цитрусовата тема. Но в случая бях съгласна с нея. Душгелът беше един от най-популярните ни продукти заради уханието на лимон, мандарини и грейпфрут, който нежно събуждаше сутрин дори и най-големите поспаланковци.

За зелено се спряхме на скраб за крака от маслинен костилки и решихме да добавим масло от медицинска лайка и куркума, за да направим цвета още по-ефектен. Маслото от медицинска лайка със своя син цвят беше перфектната добавка и към нашето прекрасно масажно масло (направено от евкалипт, мента, лавандула, чаено дърво, розмарин и мащерка) и щеше да му придаде перфектния цвят.

Готово!

— Индиговото е следващият цвят — каза мама.

— Какво е индигово всъщност? — сбърчи нос Саф. — Винаги съм се чудила.

И докато Грейс цъкаше възмутено с език, аз отидох до хладилната витрина и се върнах с кофичка боровинки.

— Ето това е цветът, виж!

Саф изгледа боровинките с удивление.

— О, аз мислех, че са просто много тъмносини.

— Нямаме обаче продукт в този цвят — каза мама. — Няма как да предложим на лондонските магазини боровинковата маска за лице, защото тя трябва да се държи в хладилника.

— Права си — намръщих се аз. — Може би ще измислим нещо друго. Боровинковото масло е чудесно за суха кожа, а в серията ни няма масло за тяло. Ясно е, че не можем да използваме пресни боровинки, но с есенции ще му придадем вкусен аромат, а с естествени оцветители ще постигнем и добър цвят индиго.

— Звучи чудесно — одобри Саф. — Може да добавим и масло от ший, за да стане още по-приятно.

Всички одобрихме маслото за тяло и минахме към последния цвят — виолетовия. Тук всичко беше ясно — лавандулови бомбички за баня с истински лавандулови цветчета. Те винаги са се продавали добре, а с цветчетата направо омагьосваха. Накрая решихме всеки продукт да носи името на цвета си — червено, жълто, синьо и т.н. Така темата за дъгата щеше да изпъкне още повече, а отдолу щяхме да напишем с по-дребен шрифт цялото име на продукта.

Сложих чайника на печката, а мама излезе да вземе кроасани от магазина на ъгъла. Тъкмо се връщах от кухничката с подноса с чашите, когато мама влезе. Изглеждаше не на себе си и беше бяла като тебешир, а вместо кроасани стискаше някаква брошура.

— О, не, кроасаните свършили ли са? — изписка Саф.

— Добре ли си? — погледна я разтревожено Грейс.

Внезапно ме връхлетя лошо предчувствие, като че ли тъмен облак се спусна отгоре ми и се настани в сърцето ми.

— Мамо! — изхриптах аз. — Какво става?

Но тя не каза нищо, само залитна към дивана и добре че Саф я подхвана, за да не се строполи.

Тъмнината около мен се сгъсти и аз оставих таблата с треперещи ръце на масата.

— Мамо, какво става? Да не е станала катастрофа?

Мама бавно поклати глава и после ми подаде брошурата. Ръцете ѝ трепереха.

Един поглед ми беше достатъчен да видя какво пише (и защо мама е толкова разстроена) и също загубих дар слово.

— За бога! — сопна ни се Грейс и грабна брошурата от ръцете ми. — Какво може да е толкова ужасно, че... Ооо!

— Какво? — изгледа я Саф. — Хайде, Грейс, кажи какво става?

— „Сандертън“, онзи бутиков хотел по-надолу от нас... отворили са луксозен нов спа център и го рекламират — измънка Грейс. — Имат жестоки оферти.

Саф грабна брошурата и зачете на глас:

— „Сандертън“ има честта да ви представи новия си спа център. Доставете си удоволствие и опитайте някоя от нашите процедури в луксозна обстановка и с ултрамодерни съоръжения. Обещаваме ви невероятни преживявания.

— О, боже! Това е абсолютен кошмар! — възкликна тя.

И този път бях абсолютно, напълно, хиляда процента съгласна с нея.

— Не можем да се конкурираме с тях — промълви мама, когато най-накрая гласът ѝ се върна. — Погледнете гърба на брошурата, предлагат всичко, което предлагаме и ние, но имат и басейн, и сауна, и парна баня. И на всичкото отгоре предлагат пакет услуги с обяд.

Усетих как се разтрепервам и ми става лошо, но се опитах да кажа нещо позитивно.

— Е, все пак ние не сме единственият салон за красота в Тотнес. Има голям спа център и в „Роял Девън“, но това никога не ни е пречило.

— Но те са много по-далече — срязва ме Грейс. — И на всичкото отгоре услугите, които предлагат, са само за гостите на хотела. А сега тези брошури са разпространени в магазините и се отнасят и за хората, които живеят тук. Отнасят се нашите клиенти, Аби!

— Аз дори не разбирам как могат да предлагат всички тези услуги на толкова ниски цени. — Мама беше разсипана. — Вижте само: „Масаж и грижи за лицето за 25 лири“. Ами това: „Безплатен маникюр, ако си поръчате педикюр“.

Грейс надникна в брошурата през рамото ми и повдигна вежди.

— Тези оферти са фалшиви, за да привлекат клиенти — каза тя. — Те не искат да печелят от тях, а се надяват клиентите да харчат за продукти и да поръчват допълнителни неща и процедури на по-висока цена. Това е като в големите хипермаркети, където продават фасул за 10 цента, а като влезеш да си го купиш, купуваш и други неща на стандартна, че и на по-висока цена. „Сандертън“ е част от верига, вероятно централният им офис покрива загубите.

Като чух това, усетих как коремът ми отиде в петите.

— Но как малък бизнес като нашия може да се конкурира с това? — заекнах аз.

— Не може! — отсече безмилостно Грейс.

И тогава си помислих, че наистина ще повърна. Тъкмо успяхме да стъпим на краката си, и над главата ни надвисна опасност, която можеше да ни смачка. През следващите дни трябваше да съберем пари за наема и какво щеше да стане, ако новият спа открадне клиентите ни? Как тогава щяхме да платим на господин Вулмер?

Настанихме се притеснени около масата, чаят ни изстиваше недокоснат, а кроасаните отдавна бяха забравени. Спа център „Рай“ отваряше в понеделник, а ние имяхме чувството, че се задава ураган, от който няма къде да се скрием, и единственото, което можем да направим, е да чакаме, за да видим колко ще пострадаме.

Все още не бяхме почистили салона и не бяхме прегледали наличностите. Заехме се с това, но вече нямаше смях и шеги. Тътрехме

се без настроение, а аз почти нямах сили да правя каквото и да било. Грейс си изкарваше яда на пода, което беше добре, защото той се нуждаеше от добро почистване, но Саф не правеше нищо, а само се подпираше на рецепцията, втрънчена в списъка с наличностите.

Накрая мама вдигна глава и ни каза с твърд тон:

— Да свършваме и да се махаме от тук. Няма смисъл да висим и да чистим. Да идем до супера и да си вземем всичко необходимо за едно хубаво печено. Не сме готвили такова нещо, откакто дойдохме тук, а сега ми се яде точно това, сигурно защото и есента вече се усеща.

— Мамо, не можем да си сготвим изход от кризата — заяви Грейс.

— Знам — каза мама и я бутна с лакът, — но ми се иска да направим нещо заедно. А едно прилично ядене винаги помага нещата да изглеждат малко по-добре. Хайде, Грейси, ще си направим телешко.

Любимото на Грейс.

— Екстра! — грейна сестра ми. — Но само ако има и пудинг.

В два и половина, след много пазаруване, рязане, белене, пържене, варене и тъъ... всичко, което се прави, когато пригответе йоркширски пудинг, най-после седнахме около масата и изядохме първото ни печено, приготвено тук.

По средата на обяда, като се пресягах за моркови, забелязах, че тъмнината, която ме беше обхванала, малко просветля. А може би и печеното беше направило магия, защото, когато отново се сетих за проблема със спа център „Рай“ (за около стотен път), вместо да се почувствам зле, забелязах тъничък лъч надежда.

— Знаете ли, не можем да ги конкурираме с цените, но можем да направим собствена оферта и също да сложим брошурки в магазините.

— Добра идея — отбеляза мама. — Не можем просто да клекнем и да ги оставим да ни вземат клиентите.

— В никакъв случай! — съгласи се Саф.

— Трябва да помислим за нещо, което обаче няма да ни струва много, за да не почнем да губим — предупреди Грейс.

— Какво ще кажете за безплатен маникюр с всеки масаж или други грижи за тялото — предложих аз, — стойността е само времето на Саф, нали?

— Да — съгласи се Грейс. — Лакът за нокти не струва много.

— С радост ще правя толкова, колкото можете да запишете — ентусиазирано каза Саф.

— Аз пък ще се погрижа за брошурката. Може да я направим утре в училище. Самър ще ми помогне и съм сигурна, че господин Мак ще ни разреши да използваме кабинета, като му кажем за какво става въпрос.

— А после ще плъзнем по улиците и ще пръснем брошурите навсякъде! — извика Саф. — Ще покажем на това ново спа с кого си имат работа! Никой не бива да се закача с момичета Грийн!

— Трябва да е ясно, че ние не сме против тях. Ние просто рекламираме своя бизнес по професионален начин. Това е — каза мама, но все пак се усмихна насърчително на Саф.

Бяхме си купили и шоколадов чийзкейк, който мама извади тържествено от хладилника, докато ние разтребвахме масата. Беше страхотен и дори започнахме традиционния спор кой е взел по-голямо парче, което ме накара да се почувствам като в неделите, които прекарвахме в прекрасния ни дом в Илинг.

Е, почти...

Без татко нищо не беше същото, но може би щяхме да успеем да си създадем нови собствени традиции — например Саф да открадне малко от кейка на Грейс, докато тя не гледа, а после Грейс да я гони около масата.

След като прибрахме масата, Саф спомена, че по-късно може да иде в града, за да се види с Емили, но мама се отнесе строго родителски към тази идея.

— Никой няма да ходи никъде тази вечер! — тропна тя. — Утре е първият ви ден в училище или в колежа, в твоя случай, Саф, и искам всички да си легнете рано. А освен това сега излизаме на следобедна разходка извън града заедно, като семейство.

— Майтапиш се! — погледна я възмутено Саф.

Но мама не се шегуваше и скоро Саф вървеше заедно с нас по селския път, а после на връщане — през полето. И неочаквано дори за самата нея тя успя да направи всичко това, без да хленчи, и сега официално мога да заявя, че сестра ми може да мине покрай стадо овце, без да изпадне в паника, и без да казва, че я гледат странно и че ще я нападнат!

Саф остана с нас и вечерта, когато всички се тръшнахме на отворителния кафяв диван с чаша горещ чай в ръце и гледахме любимото си предаване „Смущаващи тела“ на мъничкия телевизор.

След няколко минути мама въздъхна и каза:

— О, утре всички ме изоставяте и тръгвате по своите си пътища. „Под дъгата“ вече няма да е същата!

— Мамо, отиваме на училище, не на Тимбукту! — отрезви я Грейс. — Връщаме се следобед и ще ти помагаме. Както и през цялата събота.

— А аз ще съм с теб във вторник — напомни ѝ Саф, — моя ден за стаж.

Мама се усмихна.

— Знам, но просто се чувствам странно... През цялото лято бяхме заедно — аз и моите момичета, а сега...

Тя прегърна Саф и мен, а аз прегърнах Грейс, така че всички се оказахме прегърнати. Колкото и да е чудно, никой не се заля с горещия чай.

— Леле, това това ли е, което си мисля, че е? — ахна Саф няколко секунди по-късно. — Горкият човек!

Всички вперихме очи в мъничкия телевизор и в мига, в който разбрахме кое е смущаващото, се разпицяхме, обърнахме глави и скрихме очите си с ръце. Помислих си, че ако имахме огромен телевизор и голямо кресло за всяка от нас, нямаше да ни е толкова забавно.

ГЛАВА 4

В понеделник сутринта ми трябваха часове, за да се приготвя за училище. Използвах нашия ароматен лавандулов душгел за успокоение, но дори и един камион от него не би могъл да ме успокои, защото бях толкова развълнувана, че ще виждам Марко, моето *гадже*, всеки ден, че място не можех да си намеря — ехааа! А и вече не се притеснявах толкова от откриването на новия спа център, защото имахме план как да се справим.

Облякох униформата си. Всъщност това е старата униформа на Самър. Даде ми я, когато дойдохме, за да не харчим пари за нова. Така че, естествено, униформата си беше доста готина, но аз я разкрасих още повече, като навих полата, вързах вратовръзката хлабаво, закачих няколко перлени гердана около нея и си сложих много гривни и шнолки. И естествено, както обикновено, около един тон сенки за очи в сиво и черно.

Мама едва не получи инфаркт, когато излязох от банята.

— Изглеждаш по-докарана, отколкото беше в събота вечерта! Аби, не отиваш на среща, нали знаеш? Надявам се, че няма да се разсейваш заради Марко в училище. Става въпрос за образованието ти.

Аз се усмихнах.

— Обещавам да съм перфектна ученичка — вдигнах ръка като за клетва аз и се спогледахме със Саф.

— Видях ви! — викна мама (естествено, тя никога не пропуска нищо). — Сериозно ти говоря, Аби! Училището не е любовен дворец.

— Любовен дворец? — повторих аз и потръпнах от ужас. — Мамо, откъде, за бога, ти дойде такова нещо на ум?

— Училището не е любовен дворец, Абигейл! — каза Саф с наставнически глас и мама се зарадва, че има някой на нейна страна, докато Саф не добави: — Училището е моден подиум.

Мама изпъшка.

— Колежът също — добави Саф. — Как изглеждам?

— Великолепно, естествено! Както винаги... — казах с въздишка.

Не е лесно да имаш зашеметяващата Саф за сестра и естествената красавица Самър за най-добра приятелка. Добре че имам известно самочувствие, иначе просто щях да искам да стоя скрита в тоалетната през цялото време с торба на главата.

А после стана още по-лошо, защото влезе Грейс. Тя изглеждаше толкова невероятно удивителна, че почти не я познахме.

Тя също си беше поразкрасила униформата и сигурно си беше сплела косата през нощта, защото сега падаше на раменете ѝ на красиви, блестящи вълни.

— Леле, Грейс! — ахнах аз.

— Дръж се, 10-и клас! — извика Саф.

Очната линия и тушът правеха очите на Грейс големи и бляскави и бях сигурна, че мама ще забрани рокерското тъмнолилаво червило, но тя не каза нищо, освен:

— Мили боже, съкровище, изглеждаш прекрасно!

Грейс си позволи лека усмивка.

— Само защото съм си сложила малко червило, не означава, че нямам мозък.

— Никой не казва такова нещо, мила — увери я мама.

След това Грейс погледна Саф и една лека гримаса затрептя на лицето ѝ.

— Какво? — попита Саф.

— О, нищо! — отвърна невинно Грейс и се пресегна за чантата си.

— Не, кажи де? — не я остави Саф.

Грейс въздъхна.

— Наистина ли ще излезеш с тази блузка? — попита с лека ирония тя. — Малко е... ами, парвенюшка.

Да, правилно разбрахте. Грейс каза това на Саф! На тази абсолютна кралица на модата Саф!

— Парвенюшка!? — повтори невярващо Саф. — Дори не разбирам какво ми казваш!

— Върза се! — викна Грейс, грабна последното парченце от тоста на Саф и изхвърча в коридора.

Изпратихме Саф до автобусната спирка за Пейнтън и двете с Грейс продължихме към училище. Хванахме се за ръце и вървахме в крак, както правехме винаги. Днес наместо противните кафяви мокасини, които мама ме накара да обуя първия ден в новото училище, носех черни балетни пантофки, а Грейс беше успяла да се промъкне край мама с меките ботушки на Саф. Ако мама я беше видяла, щеше да припадне.

Днес всичко беше много по-различно от онзи ден преди няколко месеца, когато току-що бяхме пристигнали и отивахме за пръв път на училище. Сега, вместо да сме ужасени, че не познаваме никого, ние с Грейс ръсехме поздрав наляво и надясно още щом прекрачихме прага на училището.

Грейс забеляза приятелите си Мейзи и Арън до вратата на лавката и тръгна към тях. (Забелязах, че Арън зяпна, като видя сестра ми.)

А след това видях Марко да слиза от мотора на майка си и да си сваля каската. Сиена ми махна за поздрав, махнах и аз и си спомних как, когато я видях за пръв път да го докарва на училище, се панирах, защото си помислих, че е гадже на Марко. Тя е прекрасна — много млада, усмихната и жизнерадостна. Не знам какъв е баща му, защото не съм го виждала. От това, което съм чувала от Марко, Люк не се интересувал много от тях, само се появявал понякога и после отново изчезвал.

След като Сиена изфуча, а Марко тръгна към вратата, ужасно ми се прииска да изтичам към него с разтворени ръце, както по филмите влюбените тичат през поляната един към друг (а дали някога се случва наистина?). Но се заставих да вървя нормално, въпреки че краката ми се държах странны, сякаш съм забравила как се върви. Като стигнах до него, не знаех дали да го целуна, дали да го гушна и изобщо какво да правя. Не исках да изглеждам като луда и да се нахвърля върху него, но от друга страна, исках всички, които все още не бяха научили по клюкарския телефон, че сме заедно, да го разберат.

Да си призная, онова, което всъщност исках, беше да направя един голям плакат с надпис „МАРКО МИ Е ГАДЖЕ“ и да го разнасям наоколо — но тогава определено щях да изглеждам откачено.

Мозъкът ми все още бръмчеше в опити да реша какво да правя, когато той ми отправи своята голяма, прекрасна, ленива усмивка и

каза:

— Здравсти, Аби!

Прегърна ме през раменете и продължихме да вървим.

Ето! Това е! Перфектно! Защо аз не се сещам за нещо толкова просто!?

Звънецът би и като влязохме в класната стая, всеки, когото видяхме, каза по нещо за концерта в кафенето и колко добре е минал. И по нещо малко и за мен, но аз просто умирах от щастие, че вървя по коридора с най-готиното момче на випуска, което беше мое *гадже* (извинете, не мога да не го кажа пак!), но най-вече защото толкова се гордея с Марко. Концертът беше страхотен и той ми каза, че имат много посещения на страницата си и тонове възторжени коментари и снимки във фейсбук. Естествено, че не можех да не разгледам снимките на телефона на Самър преди проверката и видях, че бяха уловили топлата, забавна, осветена от свещи атмосфера.

След това се появи Бен и аз разказах за новия спа център. Самър много се притесни заради мен, а Бен и Марко не знаеха какво да кажат.

— Можем ли да направим нещо? — попита Самър.

— Надявах се да ми помогнете да направим няколко брошури — отвърнах аз. — Предлагаме безплатен маникюр с всеки масаж или грижи за тялото.

— Добра идея — кимна Самър. — На компютъра в кабинета по медии има снимки от салона, от онези, които правихме преди. Може да ги използваме и сега.

— Чудесно! — ухилих се аз. — Свободни ли сте през обедната почивка? Ще проверя дали можем да работим в кабинета тогава.

Бен и Самър бяха свободни, но Марко каза, че има репетиция с бандата, но че може да разнесе брошури по магазините след училище, да ги залепи по билбордове и по дърветата.

„Мога да разцелувам това момче“, помислих си аз. И почти го направих. Но точно тогава госпожа Ливис влезе в стаята. Вече бяхме 9А клас и освен че беше новата ни класна, тя щеше да ни преподава география и беше много мила. Първото нещо, за което започна да ни говори след проверката, беше предстоящата матура. Тя споменаваше тухли, изкачване на стъпала и разни други подобни неща, за да ни обясни, че тази година е много, много важна, въпреки че повечето изпити ще са чак догодина. Мислех, че само госпожа Ливис го прави,

защото е наша класна, но до края на деня всички учители все за това ни говореха.

Когато отидох в учителската стая да поискам от господин Мак разрешение да работим в кабинета, той веднага подписа пропуски за мен, Бен и Самър за през обедната почивка. Дори каза да платя само стойността на хартията, така че брошурите щяха да ни излязат много по-евтино, отколкото да ги поръчаме в някоя печатница.

И така, след като звънецът би след часа по френски, тримата грабнахме по един сандвич от лавката и се отправихме натам. Първо скицирахме брошурите. След това ги отпечатахме на огромни А-3 гланцови листове на цветния принтер.

Докато работехме, забелязах, че няма и следа от каквото и да е неудобство между Самър и Бен. Бен се радваше, че изпълнява чисто мъжката работа да реже листовите А-3 на отделни брошурки с огромната остра като бръснач гилотина за хартия (господин Мак беше в кабинета и приготвяше разни неща за следващия час, така че той ни извади тази страшна машина от шкафа), а Самър и аз съвсем по женски поработихме над брошурите, така че „Под дъгата“ заприлича на рая на земята.

Почувствах се много по-добре, след като направихме нещо, за да се противопоставим на новия спа център, и започнах да се кикотя и да се държа глупаво и съвсем се изложих в часа по математика благодарение на неконтролируемата си уста.

Госпожа Крофт обяви, че започваме подготовка за първата част от изпитите още сега, и аз се чух да казвам: „Дааааа!“ много силно и всички се захилиха. *Излагателство!* Смятах само да го прошепна на Самър, за да се посмеем, но тъй като бях развълнувана и радостна заради „Шемет“, заради себе си, заради Марко, заради това, че сме *гаджета*, то излезе от устата ми със сила около милион децибела.

— Много се радвам, че сте толкова възторжена, госпожице Грийн — изгледа ме внимателно госпожа Крофт и аз, естествено, трябваше да се престоря, че е така, за да не ме скастри, и това ме накара да се *сгърча* още повече. Добре че Марко е в по-напредналата група (в която аз *не съм*, естествено), така че не стана свидетел на моето пълно излагателство!

И четиримата обаче бяхме заедно по английски. Това е един от любимите ми предмети и аз винаги внимавам в час, но да видя Марко

отново след непоносимо дълга раздяла от точно четирийсет и шест минути, беше толкова вълнуващо, че започнахме да флиртуваме, да си шепнем и да си разменяме бележки. Накрая господин Кинг не издържа и въздъхна:

— Аби и Марко, нека го кажа по този начин и може би тогава и вие ще започнете да внимавате. И така, Марко, представи си, че Аби е Жулиета, а ти си Ромео и вие сте безумно влюбени един в друг, но семействата ви не ви позволяват да сте заедно и вие сте безутешни... Какво щеше да направиш, Марко?

— Ами, аз, тъъ... ние... — измънка Марко.

Целият клас избухна в смях, даже аз, а той почервения и след това започна усърдно да преписва от дъската.

В това време Самър и Бен, които седяха срещу нас, си говореха нещо, без да си записват каквото и да е. Ръцете им неволно се допряха, когато Самър отвори тетрадката си, и тя като опарена дръпна своята. Само аз забелязах, че малко се смути. Бен се престори, че не забелязва или пък, защото е момче, наистина не беше забелязал. Аз обаче не спирах да се чудя — тя наистина ли вече не се интересува от него? Може би притеснението, което забелязах у Самър, не е заради онова, което се случи на плажното парти, а защото тя все още го харесва. Мислех да я попитам направо, но после реших да изчакам и да видя какво ще стане. След недоразумението на плажното парти бях сигурна, че последното нещо, което иска Самър, е аз да се опитам отново да посреднича между нея и Бен, дори и ако все още го харесва.

През последното междучасие дадох по-голямата част от листовките на Марко (плюс целувката, която не получи по време на проверката!). Самър и Бен също взеха голям куп, за да ги разнесат из техните квартали.

С Грейс залепихме листовки на всеки стълб и дърво (за късмет имаше много кабарчета, останали от предишни обяви), които мярнахме по пътя към къщи. Не пропуснахме и нито една пощенска кутия, която видяхме. Като влязохме в „Под дъгата“, вече бях съвсем спокойна и щастлива. Доста бяхме преувеличили заплахата от новия спа център. Сигурна бях, че с нашия хитър маркетинг ще успеем да запазим клиентите си.

Показахме листовките на мама и Саф. И двете много ги харесаха, а Саф взе един куп, за да раздаде в колежа. Тя беше толкова щастлива

от първия си учебен ден, че не спираше да говори за преподавателите, за другите момичета (и едно-две момчета) от курса, за това, какво ще учат, и още, и още, и още... Беше като неспирен водопад от думи, но за разлика от друг път, това още повече повдигна духа ни.

— Радвам се, че утре съм тук, за да ти помагам, мамо — каза накрая Саф. — С такава страхотна нова оферта и с тези готини брошурки съм сигурна, че телефонът ще загрее от звънене още рано сутринта.

Ухилих се щастливо. Бях сигурна, че ще е така.

Във вторник след училище Марко, Самър и Бен дойдоха с мен в „Под дъгата“. Момчетата щяха да ходят в града, а Самър — да ни помогне да подготвим мостри на продуктите от новата серия „Дъга“. И естествено, всички искахме да разберем какъв е бил ефектът от листовките.

Мама ни посрещна сияеща.

— Имаме вече седем резервации за новата оферта! — похвали се тя. — Благодаря ви! Благодаря ви, че направихте листовките и ги разнесохте из града.

— За нас беше удоволствие, госпожо Грийн — отвърна Бен.

Марко сви рамене и каза само: „Няма проблем“.

— Можем да останем и да помогнем с нещо друго, ако искате — предложи Бен.

— Ще трябва ли пак да си слагам мрежичка на косата? — сбърчи нос Марко.

Усмигнах се дяволито.

— Колкото и да ме радва тази гледка, днес ще минем без мрежички. Трябва само да приготвим мостри от всеки продукт, за да ги изпратим на татко. Най-важното е да се справим добре с цветовете и да изберем подходящи опаковки.

— Искаш да кажеш, че имате само момичешка работа с панделки и финтифлюшки и много „Оооо, помириши това! Не е ли божествено!?“ — изимитира ни Бен.

— В такъв случай, Бен, можем да пропуснем и да идем да хапнем бургери — предложи Марко. После ми отправи една великолепна усмивка и попита: — Не възразяваш, нали?

— Разбира се, че не! Нали няма да ми се сърдиш, че не идвам с теб?

— В никакъв случай! Знам колко е важен салонът.

— Коя си ти и какво си сторила на моето суетно, егоистично другарче Марко? — с престорена почуда викна Самър.

За да докаже, че си е същият, той я нарече „гаднярка“. След това аз го гушнах в най-дългата прегръдка, която можех да си позволя, без да изглеждам като абсолютна откачалка, и момчетата тръгнаха. Със Самър помогнахме на мама да приключи в „Под дъгата“ и после се качихме горе, където сестрите ми вече почистваха кухнята и подготвяха съдовете и съставките за мострените продукти. Като видяха Самър, те се разпищяха радостно и я прегърнаха. После, без да спираме да се кикотим и закачаме, се измихме и сложихме престилки и мрежички на косите.

След това мама, Саф и Грейс започнаха да натъкмяват цветовете на избраните продукти, а аз се заех да създам нашето ново боровинково масло за тяло. Тъй като не бях правила такова преди, а и нямах рецепта, която да следвам, действах малко на принципа проба-грешка. Направих хубава основа от масло от какао и ший, а после добавихме и боровинково масло. То е чудесно за суха кожа, но за съжаление, няма аромат и затова добавих от боровинковата есенция, която дойде със сутрешната поща. Накрая получих приятен, но ненатрапчив аромат. А маслото от медицинска лайка, смесено с айважива придаде чудесен индигов цвят на новия ни продукт.

— Знаеш ли — погледна ме по едно време Самър, — мислех как още бихте могли да рекламирате салона и ми дойде една идея. Вместо само да помагате на есенния базар, можете да направите свой собствен щанд.

— Прекрасна идея! — въодушеви се мама. — Бихте могли да направите още листовки, Аби, и да ги раздадете. А ако вземете и някои продукти за продажба, бихме могли да дадем примерно 20% от приходите за благотворителна кауза. О, надявам се да е достатъчно? Бих искала да дадем повече, но...

— Мамо, с нашите оскъдни печалби това си е наистина щедро — прекъсна я Грейс.

— 20% е чудесно — успокои я Самър.

— А ако намерим съставките безплатно... — започнах аз, — тогава бихме могли да създадем продукт специално за базара и да дадем цялата печалба за благотворителната кауза.

— Много добра идея, Аби, но откъде ще вземем съставките? — попита мама.

— Сигурна съм, че мога да убедя Том от плод и зеленчука да ни даде някои неща — каза Самър. — Нали си спомняте, че той ни позволи да направим снимки в магазина му? Той винаги е давал голям кашон с плодове и зеленчуци за томболата, така че съм сигурна, че ще се съгласи.

— Страхотно! — зарадвах се аз. — А какво ще кажете да измислим тема? Например „Боровинки“? Всички ги харесват.

— О, в такъв случай бихме могли да правим пресен боровинков нектар — каза Саф. — Разбира се, ако получим и безплатен кашон банани.

— А също и свежа боровинкова маска за лице — предложи Грейс. — Можем да я правим на място и така ще предложим и страхотно шоу на посетителите.

Саф се намръщи.

— Ще трябва да вземем и двата блендера! Никой няма да иска маска за лице в нектара си!

— Естествено, Саф! Не съм идиот! — тросна ѝ се Грейс.

— Добре де! Не се пали! — върна ѝ го Саф.

— Чудесна идея! — намеси се бързо мама, преди сестрите ми да се хванат за косите.

— Ще стане приказно! — плесна с ръце Самър. — И знаете ли, може да продаваме боровинкови желания! Ще вземем пакетчета за бонбони и ще сложим по десет боровинки във всяко и ще ги продаваме по една лира.

Тя се учуди, като видя тъпите ни погледи.

— Ъъ... за какво става дума? — попита объркано Саф.

Самър ни изглежда също така объркано.

— Не знаете ли за боровинковите желания? — извика тя. — Мислех, че всички знаят. Е, добре, може би само моето откачено семейство знае. Винаги сме го правили още от малки. Изяждаш десет боровинки и си пожелаваш нещо, но трябва да го направиш на глас, иначе няма да се сбъдне. Сега като си мисля, сигурно така мама и татко

са ни карали да изядем плодовете си, но се кълна, че действа всеки път. Веднъж получих велосипед, точно както си го пожелах.

— Това, че майка ти и бащата ти са чули желанието, сигурно е помогнало — ухили се Саф.

— Еха, това е страхотно, Самър! — казах аз. — Кои сме ние, че да знаем как действат мистериозните сили на вселената?

Казах го само за да подразня Грейс и наистина тя промърмори нещо като „дрънканици“ и се опита да ме перне с шпатулата, но тогава мама предложи:

— Веднага ще пробвам, макар че сигурно ще трябва да изям около двеста боровинки, за да се изпълни желанието ми новият спа център да изчезне.

— О, мамо, всичко ще се нареди! — успокоих я аз.

— Сигурна съм, мила — усмихна се тя. — Извинете ме, момичета, не исках да ви обезсърчавам. Малко съм уморена, това е. Беше доста натоварен ден... слава богу! И първата ми клиентка е в седем и половина утре сутринта. Попита ме дали може да дойде преди работа, а аз не исках да я връщам. Нужен ни е всеки клиент в този момент, особено когато имаме конкуренция.

— Защо не идеш да си вземеш една вана? — предложи Грейс. — Ние тук ще продължим. Боровинковото масло за тяло е готово, както и останалите продукти. Сега ще се заемем с опаковките. А когато излезеш от банята, ще дойдеш да видиш какво сме измислили.

Мама потисна една прозявка.

— Не бих ви оставила сами, но мисля, че трябва, защото иначе утре ще съм пълна развалина.

Мама пое към банята, а Самър, Саф, Грейс и аз започнахме да избираме опаковки. Решихме, че всички продукти трябва да са в прозрачни опаковки, за да се виждат цветовете. Слава богу, имаме голямо разнообразие от шишенца и бурканчета, които поръчахме още като откривахме салона. Сипахме боровинковото масло в разкошно стъклено бурканче със заоблено дъно.

— Леле, изглежда много стилно и скъпо! — възкликна Самър.

— Така и трябва при цената, която Грейс се кани да му сложи — засмях се аз.

Грейс прие думите ми като комплимент и гордо се усмихна.

— Не мислите ли, че ни трябва красиви, малки и стилни етикети, за да имат продуктите завършен вид? — попита Саф.

— Може ли да използваме твоите боровинкови желания за името, Самър? — попитах аз. — Масло за тяло „Боровинкови желания“ — как ви звучи, а?

Всички ентусиазирано приеха.

Скоро цялата ни нова серия „Дъга“ беше наслагана в подходящи шишенца и бурканчета и беше подредена на масата по цветове. В този момент мама излезе от банята. Изглеждаше много по-бодра от преди.

— О, изглеждат чудесно! — зарадва се тя.

— Остава само маслото за тяло да мине лабораторна проверка, тъй като е нов продукт, и сме готови — каза Грейс. — Саф ще го остави в козметичната лаборатория в Пейнтън утре.

— И ако всичко е наред, ще взема сертификата на връщане от колежа — добави Саф. — Така че ще сме готови да го дадем на татко заедно с всичко останало в края на седмицата.

— Страхотно! Вие, момичета, наистина се погрижихте за всичко — погледна ни мама с благодарност.

— Ей, знаете ли, мога да дойда и да правя маникюр на базара — предложи Саф. — На бас, че ще изкарам куп пари.

— Съжалявам, мила, но си ми нужна тук — спря я мама. — Имаш много клиенти за маникюр. Ти, Грейс, също ще ми трябваш, за да посрещаш клиентите и да им предлагаш продукти, след като са приключили с процедурите, иначе те просто си тръгват, без да разгледат.

В този момент отдолу се чу клаксон на рейндж ровър. Братът на Самър беше дошъл да я вземе. Сбогувахме се с куп прегръдки. (Бен е прав — държим се абсолютно момичешки!)

След като изпратихме Самър, седнахме около масата и започнахме да се любиме на нашите нови продукти.

— Лондонските магазини много ще ги харесат — заяви възторжено Саф. — А ние ще трябва да помислим как да ги представим на клиентите си. Продуктите ни са уникални, не можеш просто да влезеш в кое да е място и да си ги купиш.

Усмихнахме се, защото всички знаехме, че „кое да е място“ означава новия спа център.

— Моите умни, чудесни момичета! — въздъхна мама, а Грейс се ухили:

— Знам, че отварянето на новия спа център не е най-добрата новина, но мисля, че се справихме със ситуацията. Направихме достатъчно, за да запазим клиентите си, а и се надявам да спечелим нови. Разбира се, лондонската част от бизнеса ни също ще се разрасне, така че скоро няма да разчитаме само на клиентите в салона.

Спогледахме и се усмихнахме. Щом предпазливата и внимателна Грейс смята, че нещата ще се оправят, тогава те със сигурност ще се оправят.

ГЛАВА 5

В сряда, като се върнах от училище, трябваше първо да си напиша домашното по история. Всъщност случайно споменах пред мама, че то е за петък и тя настоя да го направя (известна съм в семейството ни с това, че оставям училищните неща до абсолютно последната минута и след това влудявам всички, като започна да нервнича). Но вместо да пиша по история, аз се въртах из салона и си търсех някаква работа.

— Няма да намериш нищо, което трябва да се поръча, почисти или подреди — каза мама доволно, докато бършеше чашите за нектар, подпряна на вратата на кухничката.

През деня се беше изнизала цяла върволица клиентки, които бяха видели офертата ни в брошурката, а имаше и други, които се записваха за следващите няколко дни, така че мама беше щастлива.

— Всичко е свършено и нямаш никакво извинение да стоиш тук, вместо да си пишеш домашното.

Май наистина трябваше да се кача горе и да се заема с него, но преди това реших все пак да проверя дали доброто настроение на мама беше достатъчно добро, за да ми разреши да се видя с Марко съвсем за малко.

— Няма начин! — отрязва ме тя.

— Ама, мамо! — проплаках аз. — Не мога да спра да мисля за него. Искам да кажа, че в момента в главата ми буквално няма никакво място за домашно по история! Като го видя, ще спра да мисля за него и ще се съсредоточа върху домашното.

— Но ти го виждаш през целия ден! — контрира ме мама.

— Не, не го виждам! — оправдах се аз. — Добре де, само за съвсем малко през първото междучасие. А през останалото време бях изцяло заета с моето образование и няхах време за лични взаимоотношения.

Отскочих назад, когато мама замахна към мен с кърпата за съдове.

— Давай тогава, но гледай да си се върнала до седем и веднага се захващаш с домашното или ще ти забраня да се виждаш с това момче!

— О, това ще е толкова романтично, като Ромео и Жулиета. На които бях посветила цялото си внимание в часа по английски, което сигурно ще те зарадва — изхилих се аз и се понесох към вратата.

— Малка нахалница! Седем часа и нито секунда по-късно! — извика мама, а аз пуснах една ангелска усмивка и побързах да изляза, преди да си е променила решението.

Мислех първо да му пратя есемес, но Саф беше излязла с Емили и беше взела мобилния, който ползвахме заедно, така че реших просто да се появя у Марко, а ако го няма вкъщи, да го потърся в репетиционното студио.

Сърцето ми подскочи, когато ми отвори вратата.

— Привет, Аби — каза той и ми се усмихна с ленивата си усмивка.

Аз, разбира се, се хилех като идиот и беше голямо облекчение, че той ме прегърна. Тъкмо си мислех да го целуна, когато майка му се показва на вратата на кухнята.

— О, Аби! Влизай, влизай!

Марко сбърчи нос. Но аз харесвам Сиена. Наистина! Предполагам, че за Марко тя е майката, която го поставя в неудобно положение и го излага, но за мен беше по-скоро филмова звезда или нещо такова.

Като минахме покрай хола, забелязах китарата на Марко, подпряна на стената. Дори само видът на нещата му ме караше да сияя.

На масата в кухнята бяха поставени три прибора за хранене.

— Ще останеш ли за вечеря, мила? — попита Сиена. — Приготвила съм моето знаменито ризото с пиле.

— О, да, благодаря! — сетих се, че вкъщи щеше да има само салата. Миришеше много апетитно, а аз не бях яла нищо след онази ябълка през последното междучасие. — Но как разбра, че ще дойда? — попитах и посочих трите прибора.

Сиена се разсмя:

— О, не знаех, разбира се. Това е...

— ... за баща ми — довърши Марко точно когато Люк влезе.

Не можех да откъсна поглед от него. От Люк, искам да кажа. Бях виждала една стара негова снимка, но дори и да не бях, веднага щях да

разбера, че това е бащата на Марко. Имаше същите пронизващи сини очи и същата бавна, ленива усмивка. Той ми подаде ръка, а аз я гледах продължително, докато се сетя, че трябва да се ръкувам.

— Аз съм Люк, приятно ми е да се запознаем — каза той.

— Аз съм Аби — успях да смотолея някак.

Мозъкът ми препускаше. Днес Марко нищо не беше споменал за баща си в училище. Дали се е появил изневиделица? Сиена имаше ли нещо против? Как се чувства Марко?

— О, досетих се — засмя се Люк. — Марко не спира да говори за теб...

Марко надникна иззад вратата на хладилника, в който ровеше за пармезан, а аз му се ухилих:

— Не спираш, така ли?

Толкова беше сладък, като стоеше там и се червеше, с едно голямо парче пармезан в ръка, че ми идваше да скоча и да го прегърна. Но естествено, не го направих. Не и пред майка му и баща му. Майка му и баща му! Леле, това звучи странно!

Люк изсипа един пакет рукола в купата и извади прибор за салата от чекмеджето, после взе няколко бутилки вино от стелажа на плота и ги разгледа, преди да избере една. Не можех да не си помисля, че мама би убила татко, ако той просто започне да си взима това или онова (тя едва му даде кафе, когато дойде в апартамента ни), но Сиена се държеше като че ли всичко това е нормално. Предполагам, че беше. За нея. Както Марко ми беше обяснил, баща му идвал и си тръгвал...

— Не ми каза, че *той* ще идва — прошепнах на Марко, докато наливаше портокалов сок за нас двамата.

— Не знаех — отвърна ми също шепнешком той. — Като се върнах от репетицията и...

— Какво? Без предупреждение? Майка ти не се ли дразни?

— Не, тя е свикнала — сви рамене Марко.

В този момент Люк дойде, за да сложи салатата и виното на масата, така че не можехме да си говорим повече. След това Сиена сложи огромна купа с ризото в средата и седнахме да вечеряме.

Мислех си, че ще е неловко да се опитвам да намеря тема за разговор, но Сиена спомена на Люк за „Под дъгата“, той пожела да му разкажа за салона и аз започнах да разказвам за проблемите, които ни сполетяха след откриването на новия спа център, и как сме

предложили нова оферта, за да се противопоставим на конкуренцията им.

Опитвах се да съм нащрек, но когато той каза колко ни се възхищава, че сме започнали собствен бизнес, не можах да сдържа усмивката си, на която той също отговори с усмивка.

— Сигурен съм, че проблемът с този спа център не е сериозен — добави Люк. — Хората обичат да опитват нови неща, но скоро разбират, че предпочитат персонален подход и натурални продукти.

— Абсолютно! — подкрепи го и Сиена. — Никой не може да устои на встъпителните оферти, които те правят, но не вярвам, че ще са в състояние да ги задържат през цялото време. Скоро ще можете пак да ги конкурирате на равна нога.

— Надявам се.

— А и вие може да предлагате нови неща през цялото време — добави Марко. — Ние ще помагаме с листовки и такива работи.

Аз му се усмихнах.

— Благодаря, Марко!

— Онова авокадово масло, което купих последния път, когато бях при вас, беше невероятно — въодушеви се Сиена. — Можете да давате по едно като бонус с всеки масаж.

— Това е идея. И ти си права, всички вие сте прави. Вероятно не бива да се притесняваме толкова от конкуренцията. В края на краищата много хора си записаха часове при нас след новата ни оферта.

Докато стана време за панакотата (това вкусно италианско шоколадово нещо), аз вече харесвах Люк, въпреки че се опитвах да не го харесвам. Ама той беше като Марко, трудно е да не го харесам.

След това започнахме да си говорим за бандата и Люк много искаше да чуе последния концерт в кафенето.

— Следващия път, като репетирате, ще се радвам да дойда и да ви послушам, ако нямаш нищо против, Марко — каза той.

Марко заби поглед в масата, но нямаше нужда да видя очите му, за да разбере, че в тях има болка. Знаех, че си спомня за всички пъти, когато Люк беше обещавал да иде на различни места, но не се беше появявал, и за всички пъти, когато се е показвал заинтересуван от Марко, а после го е зарязвал и е изчезвал отново.

— Няма да сме в студиото преди петък, така че сигурно няма как да дойдеш — измънка Марко.

— Ще дойда — каза Люк и въздъхна. — Виж, знам, че не бях до теб досега, но този път ще е различно. Искам да дойда и да съм до теб, докато все още имам възможност. След няколко години ти ще си на друго място и ще се занимаваш кой знае с какво... турнета с бандата вероятно. И ще си прекалено зает да отделиш време за твоя старец.

Марко го погледна, след това се втренчи в десерта си.

— Да бе, това съм го чувал вече.

— Наистина, този път съм сериозен! — настоя Люк. — Намерил съм си квартира наблизо, а един приятел ще ми намери работа, така че възнамерявам да се навъртам тук, докато и ти си тук... ако си съгласен...

И тримата погледнахме Марко, но той само сви рамене и каза:

— Все ми е едно.

— Знам, че ти е трудно да ми повярваш, синко, но този път е различно. Ще ти го докажа. Ще видиш.

Марко не каза нищо. Погледнах Сиена, защото все пак някой трябваше да каже нещо, но тя се бе съсредоточила върху чинията си. Много се зарадвах, когато Марко прекъсна неловкото мълчание и смени темата.

След вечеря предложих да помогна на Сиена със съдовете, а Марко заведе баща си в хола, за да му изсвири някаква нова песен, за която не можеше да повярва, че той още не е чул. Докато разчиствах масата, чух Марко да споменава някаква нова банда.

— О, да, те свиряха в клуба преди няколко седмици — каза Люк.

— О, това е... Искаше ми се да ги чуя — измънка Марко, явно впечатлен. — Обаче на бас, че още не си чул за тези момчета. Те едва сега започват да стават популярни, но аз ги знам от месеци... — и той пусна някаква нова песен.

— Яко парче! — възхити се Люк.

Не знаех, че на бащите им е позволено да използват такива думи, но може би Люк не се смята за нормален баща все пак.

— Люк е готин — казах на Сиена, като слагах чиниите в мивката. Погледнах я и очаквах да каже нещо за решението му да

остане в града. Чудех се дали го знаеше от по-рано или е изненадана също като Марко.

— Аха — промърмори тя, сложи си гумените ръкавици и напълни мивката, без да промени изражението си.

— Хубаво е, че държи на вас и е тук — продължих да човъркам аз.

— Ще го повярвам, като го видя — измърмори тя.

Аха, ето я реакцията, от която се боях. Огромни тревожни камбани забиха в главата ми.

— Не се тревожи, и Марко няма да му се хване — увери ме Сиена. — Люк си е такъв. Той е или всичко, или нищо. И в момента наистина мисли да се промени, да бъде при нас... Но пак ще си тръгне и Марко го знае.

— А не трябва ли ти да кажеш нещо?

Да му се не види, аз само си го помислих, не исках да го кажа.

Сиена спря крана, погледна към вратата и се обърна към мен с въздишка:

— Виж, не мога да ги държа далече един от друг. А и не бих искала. Те са баща и син. И разбира се, аз се надявам, че този път Люк ще спази обещанието си.

Тя ми се усмихна. Аз също успях да пусна една малка усмивка, докато си мислех „Аз също“.

— Чудесно е, че си до Марко — продължи тя. — Толкова се зарадвах, като разбрах, че сте решили проблемите помежду си и отново сте заедно. Откакто се събрахте, Марко прелива от щастие.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Аз също — казах на глас и добре че успях да затворя голямата си уста, преди тя да е изрекла „Луда съм по него! Каквото и да се случи с Люк, няма да оставя Марко сам“.

— О, имам нещо за теб — обърна се към мен Сиена. Свали розовите гумени ръкавици и изчезна в хола. След малко се показва с великолепен пурпурен шал с ресни по краищата.

— Толкова ми хареса, че не устоях и го купих, но не е моят цвят — обясни ми тя. — С него изглеждам като болна. — Тя го сложи и направи гримаса.

— Не! Не е така... — започнах аз, но Сиена махна с ръка:

— Както и да е, помислих си, че на теб много ще ти отива. Заповядай, подарявам ти го — и ми го подаде.

— Леле, сигурна ли си!? — попитах аз и го наметнах веднага, а Сиена кимна.

— Знаех, че ще ти отива много — огледа ме одобрително тя, — но пък ти би изглеждала добре и в чувал.

Толкова ми се прииска да я прегърна, но ми стана неудобно (бележка към мен: да се науча да изразявам чувствата си по-видимо, по италиански) и вместо това ѝ благодарих поне хиляда пъти.

Сиена се зае да прави кафе за всички, но аз знаех, че трябва да съм вкъщи до седем, ако искам мама отново да ме пусне да изляза някога. След като обясних на Сиена за домашното по история и ѝ благодарих за вечерята, казах на Марко, че трябва да тръгвам. Започна дългото италианско сбогуване. Със Сиена се разцелувахме три пъти, както обикновено, след това целунах два пъти Люк (въпреки че по-скоро ми се искаше да му прошепна със страшен глас: „Внимавай, наблюдавам те!“).

— Ще те изпратя до вас — каза Марко и се пресегна към закачалката за якето си.

— Не, няма нужда, остани с баща си — спрях го аз. — Използвай времето да сте заедно, докато... — спрях, но вече беше късно. По лицето му разбрах, че той довърши изречението ми наум.

— Не вярваш, че той ще се задържи тук, нали? — попита Марко. Не знаех какво да кажа.

— Ами аз само... от това, което чух... което той обикновено прави... — измънках аз и станах яркочервена.

— Няма нищо. — Марко стисна ръката ми. — И аз не мисля, че ще остане. Макар че за пръв път сега казва, че иска да докаже, че се е променил. Така че... ще видим...

— Да... предполагам...

— Ето, и ти даде още един шанс на баща си, нали? Дори след всичко, което се случи — продължи Марко.

— Да, така е — свих рамене аз.

— Аз не правя нищо по-различно — погледна ме внимателно Марко.

Усмихнах се — беше прав. Прегърнах го силно, целунахме се, но не по онзи начин, защото майка му и баща му (все още ми звучеше

странно тази комбинация) бяха само на пет метра от нас. Накрая се получи почти по онзи начин, но тъй като бях сигурна, че някой от родителите му ще се появи всеки момент, използвах цялата сила на волята си и се отдръпнах от Марко. После обаче не се удържахме и се прегърнахме отново и се целунахме пак и цялото това нещо се повтори около пет пъти, преди най-накрая да успее да си тръгне.

Докато вървях към къщи, започнах да премислям всичко отначало.

С моя баща аз реших да опитам да продължа и да не позволя на миналото да попречи на настоящето. И успях да убедя Грейс да направи същото. И Саф. Тогава защо бях толкова строга с Люк? Защо двамата с Марко да не заслужават ново начало? Защо Люк да няма право на още един шанс? Защото той вече прекалено много пъти е имал този шанс и се беше провалил, чух се да мисля. И колко пъти е прекалено много? А когато става дума за някой много, много близък човек, толкова близък, колкото е баща ти, дали някога е прекалено много?

В четвъртък в часа по медии Самър и аз решихме да направим плакати за щанда на „Под дъгата“ на есенния базар. Строго погледнато, задачата ни беше да си измислим някакъв продукт и да предложим кампания за рекламирането му. Вярно е, че бях измислила боровинковата маска за лице доста преди да ни поставят тази задача, но попитах господин Мак дали може да мислим рекламна кампания за нея и като му обяснихме, че е за благотворителни цели, той ни разреши. А и аз бях донесла няколко кутии от маската, която направих снощи, след като си написах домашното по история (най-послед!), за да ги снимаме днес. Решихме, че най-добре ще представим маската с някакво събитие. И здраво се захванахме за работа.

Джес и Бекс от нетбола правеха интернет страница за някакъв спортен протектор, който бяха изработили, а Джош и Алекс работеха върху фейсбук кампания за някаква тайна рецепта за сос, за който твърдяха, че ще стане по-популярния барбекю сос (след като, разбира се, попаднат в онова телевизионно предаване за предприемачи „Пещерата на дракона“^[1] и получат пари за разработване на продукта). Рейвън и Селима подготвиха рекламно клипче за своите мини

компостери, а Майк, Джейк и Макс излязоха на двора да снимат няколко деца, които играеха с двойното йо-йо, което тримата бяха измислили.

Единствено Бен и Марко бяха... ами... техният продукт все още беше в процес на разработка, така че точно в този момент те нямаша нищо за рекламиране. Докато всички останали или работеха на компютрите, подредени до стената, или подреждаха проектите си на голямата маса в центъра на стаята, или пък печатаха на огромния цветен принтер, двамата само ни закачаха и разсейваха.

— О, хайде, Аби, удари едно рамо! — молеше ме Бен. — Ти винаги имаш куп страхотни идеи, а на нас не ни хрумва буквално нищо.

— Не е вярно, аз имам идея! — тросна му се Марко. — Но ти просто не искаш да я осъществим, това е.

— Защото е тъпа! — озъби му се Бен.

— Каква е идеята ти? — попита Самър. — Хайде де, кажи ни! Мнението на Бен не е единственото на тоя свят. Може пък да ти е хрумнало нещо велико.

Бен й се изплези, а тя му го върна.

— Добре... — Марко хитро изгледа Бен и придърпа стола си по-близо до компютъра. — Знаете какво е храна, нали?

Двете със Самър се спогледахме и се подсмихнахме:

— Аха, имаме бегла представа — каза тя.

Марко не обърна внимание на иронията й.

— А нямаше ли да е добре, ако можем да ядем любимите си ястия, но без да се занимаваме с готвене?

— Това не се ли нарича „поръчване на храна за вкъщи“? — попитах невинно аз.

— Не — въздъхна Марко. — Имам предвид нещо евтино, лесно и без да се налага да чакаш. Викам си, значи трябва да е зърнена закуска. Но защо с този вкус? Хората я ядат по цял ден, също и след като са били навън вечерта и т.н. Какво ще кажете да е с вкус на пържола или на риба с картопки. А може и с вкус на печено прасенце. Задължително трябва да е по-различна на цвят, а парченцата да са във формата на картофче, телешко и моркови.

— Мисля, че описваш котешка храна — подсмихнах се аз.

— Видя ли? — каза Бен и завъртя очи. — Ето защо трябва да ни помогнеш!

Марко го ръгна с лакът така, че той за малко не падна от стола.

— Извинявай, но това със зърнената закуска е ужасно! — сбърчи нос Самър.

— Абсолютно противно! — добавих аз.

— Аз обаче измислих продукт, който определено ви е нужен — каза Самър и се ухили на Бен. — Самоизпиращи се чорапи!

— Да! — извика Марко. — Ако може и с вграден ароматизатор, който се активира при движение! Аби, ти би могла да го изобrettiш. Би могло да е ароматерапия — добави той през смях.

Бен го нарече с думичка, която не мога да напиша тук, и се опита да му издърпа стола.

— Ароматерапевтични чорапи! — повтори Марко. — Знам, че се шегуваме, но в това има нещо. Тази идея може да ни направи богати, приятелю! Обаче ни трябва име.

— Сладки крачета — казах аз просто ей така.

— Жестоко, Аби! — Бен извади химикалка и веднага го записа.

— Сега, след като свършихме вашата работа, може ли да ни оставите да си свършим и нашата, какво ще кажете? — попита Самър, като повдигна вежди и се усмихна закачливо на Бен.

— С удоволствие — отвърна той също с усмивка.

Двамата се взираха толкова дълго един в друг, че имах чувството, че продължи часове наред, и в мозъка ми нещо започна да прещраква и ме налегнаха едни чуденици. Но няхах време да се съсредоточа върху тях, защото Самър вече беше донесла нашия проектоплакат от принтера и го държеше пред лицето ми.

— Скууучно! — заяви тя.

Беше права. Бяхме използвали снимките на кутиите с маската за лице, които Самър направи. Но дори и полуотворени, за да се види прекрасният им син цвят, и украсени с боровинки, те хич не изглеждаха впечатляващи. Поиграхме си отново с шрифтовете и размера на текста, сменихме и фона, както предложи господин Мак, но плакатът продължаваше да си е скучен.

И тогава Самър ме погледна и пусна една от своите закачливи усмивки.

— Щеше да хваща окото много повече, ако някой си е сложил маската на лицето — бутна ме с лакът тя и посочи момчетата.

Аз също се ухилих. Да се сложи момче на плакат за маска на лице вместо момиче, със сигурност щеше да привлече вниманието на хората, освен това беше и добра възможност да ги развеселим.

Самър отиде до голямата маса, където кампанията за чорапите набираще скорост, и съобщи на Марко, че той ще е новото лице на маската за лице „Боровинкови желания“.

Той се засмя, очевидно не прие думите й сериозно и попита:

— Защо аз? Защо не вие двете?

— Аз ще правя снимките, а Аби е много заета с оформлението — отвърна Самър.

— Да, много съм заета! — потвърдих аз иззад компютъра, без да откъсвам поглед от екрана.

— Бен ще го направи, нали, приятелю? — обърна се Марко към него. — Аз не мога. Мисля, че съм алергичен към това.

— Маската съдържа само естествени съставки — казах аз — и не би трябвало да предизвиква алергии.

— О, хайде, става въпрос за благотворителност! Не искаш ли да помогнеш? — погледна го престорено разочаровано Самър. — А и твоето лице е по-подходящо за маската за лице, отколкото лицето на Бен.

— Искаш да кажеш, че аз съм як, мъжествен тип и няма как да рекламирам маски за лице? — усмихна се доволно Бен и погледна Самър.

— Не, казва, че приличаш на скитник, приятелю — чух гласа на Марко, но не гледах него, защото не можех да откъсна очи от най-добрата си приятелка.

Тя пламна цялата при думите на Бен за неговата мъжественост и с интерес заразглежда обувките си. Те си бяха доста интересни — маркови, с малки цветчета по тях и една жълта и една червена връзка, но не бяха чак толкова интересни, че да не откъсва поглед от тях.

— Ами, не... исках да кажа, че Марко има по градски вид от теб и... — опита се смутено да каже нещо Самър, но гласът й заглъхна и се изгуби.

Бен също стана червен като рак и имаше вид на човек, който иска пластмасовият стол, върху който седи, магически да го изстреля през

тавана в открития космос. Дали Самър все пак не го харесва още (изчервяване, заекване, неочакван интерес към собствените обувки...) и какво, ако той също беше започнал да я харесва (защо иначе ще става червен като рак?). Ако е така, ще е направо перфектно, нали?

За да проверя теорията си по научен начин, се усмихнах мило и казах:

— Промених мнението си. Ти ще си на плаката с маската за лице, Бен. Никакви възражения! Самър, заеми се с него, докато свърша тук.

И двамата изглеждаха ужасени, но не започнаха да спорят. Последва изобилно количество неловко изчервяване, мънкане и гледане в небето, когато Самър започна да нанася лепкавата синя маска по лицето му.

Не че знаех какво доказва това. Може би Бен просто се чувстваше като идиот с маска на лице, докато всички наоколо бурно подвикваха и аплодираха. Но може да имаше и нещо повече. Твърдо реших да разбера.

След като приключихме със снимките, Бен отиде да измие маската, (без да спира да мърмори за досадните момичета и че му дължим кифличка за компенсация), а Самър дойде и седна при мен, за да обработи снимките на компютъра. Аз обаче не казах нищо за Бен, защото много се боях да не би да съм разбрала неправилно какво се случва и да стане като на плажното парти, когато обърках всичко. Трябваше да съм абсолютно сигурна, че двамата се харесват, преди да кажа нещо.

В петък се хванах, че пак наблюдавам Бен и Самър. Всъщност не се хванах аз, Самър ме хвана. Двамата с Бен четяха от един учебник по география, когато тя вдигна очи и ми се облещи „Стига си ни зяпнала!“.

— Извинявай, съвсем се бях отнесла! — прошепнах притеснено. — Мислех, че утре ще се видя с татко и...

Тогава тя ме погледна загрижено и попита дали съм добре, а пък аз се засрамах, че я излъгах. Защото всъщност много се радвах, че ще видя татко, и вече почти не ми се свиваше сърцето от усещането „как-посмя-да-разсипеш-семейството-ни“, както беше преди.

Надявам се, че Саф и Грейс също не се притесняват за срещата. Мисля, че вече всичко беше ясно между тях и татко. По един странен и нелогичен начин ми се искаше и мама да дойде с нас и всички отново

да сме заедно и да се чувстваме добре, както преди. Мисля, че това, което ми се искаше, е да върна времето назад и да сме пак в нашия уютен и щастлив дом в Илинг, където се смеехме, закачахме се и говорехме, без да спираме.

Но се бях примирила с мисълта, че това никога няма да се върне. Хубавото беше, че поне имаме възможност да вървим напред.

Мама, Грейс, Саф и аз имаме „Под дъгата“, нови приятели, апартамента и себе си, разбира се. Сестрите ми и аз успяхме да простим на татко (надявам се) и да го допуснем до нас. Е, не беше както преди, но сега това беше животът ни и аз вече започвах да го харесвам.

[1] Телевизионно предаване, в което зрителите представят свои бизнес идеи и най-добрите получават финансиране за осъществяването им. ↑

ГЛАВА 6

В събота следобед татко ни посрещна на автогара „Виктория“ в Лондон. Четиримата се прегърнахме (татко пророни няколко сълзи, които Саф не забеляза, а ние с Грейс се направихме, че не забелязваме).

— Добре изглеждаш, татко! — каза одобрително Саф и аз си спомних, че само двете с Грейс видяхме как той се преобразява от отчаян, занемарен и мръсен мъж в онзи татко, когото познавахме: с костюм, обувки и аромат на афършейв.

Очаквахме, че ще отидем в апартамента му — добре де, гарсоньерата, но той ни беше приготвил изненада. Масимо, собственикът на един прекрасен луксозен магазин за козметика, ни беше поканил да му представим новите продукти.

След представянето на нашата серия „Красавицата и плажът“ преди известно време, той беше направил огромна поръчка, така че тръгнахме натам много развълнувани. Всички, освен Грейс, която изглеждаше ужасена.

— Татко, срещата е в два часа, вече е дванайсет — ахна тя, — а ние дори не сме ти показали новите продукти и не сме прегледали цените!

— Ами какво чакаме, да се захващаме за работа — каза татко с усмивка.

Седнахме в едно италианско кафене малко по-надолу от автогарата, където ние си поръчахме панини (топли сандвичи), а татко — огромна порция спагети болонезе. Грейс го накара да си сложи хартиена салфетка, за да не потече сос по ризата му и да се изложи на представянето. Не можах да скрия усмивката си, като я гледах как се суети около него — знам колко смелост ѝ беше нужна, за да му даде още един шанс.

Точно в два часа влязохме в магазина и бяхме посрещнати като стари приятели от самия Масимо — с по три целувки по бузите, както правят Марко и майка му. Той ни направи кафе на една суперлъскава

кафемашина и ни поднесе бишкоти с шамфъстък и портокалова кора. Докато пиехме кафе, ни разказа, че серията „Красавицата и плажът“ била приета изключително добре от клиентите, а след това ние му представихме новата серия „Дъга“. Идеята много му хареса и най-вече червената ароматна пяна за баня и синьото масажно масло. Взе по десет от тях и по осем от всички останали, както и пет подаръчни комплекта.

Очите на Саф щяха да изскочат. Досега тя не беше идвала на представяния с нас и не беше виждала някой да купува такива количества. Грейс и татко също изглеждаха доволни. По време на обяда се бяха договорили, че шейсет поръчки ще са достатъчни. Слава богу, че успях да се въздържа и да не викна „ДА!“ и да затанцувам щастливо наоколо.

След това си побъбрихме с Масимо и той ни показва някои от новите продукти, които беше получил наскоро от други доставчици.

— Цветя, смесени с цитрус, са много модни в момента — каза той. — Ето, помиришете това.

— Цитрус, видя ли? — погледна ни Саф самодоволно.

Много скоро потънах в упойващите аромати на портокал, жасмин и...

— Това роза ли е? — попитах, като вдъхнах вълшебния аромат.

— Да — кимна Масимо впечатлен. — Това са безплатни мостри. Вземи ги, ако искаш.

После ни показва новата мъжка серия, която беше поръчал.

— Много добро качество има — похвали я той, — но скрабът им не ми харесва колкото вашият.

(Беше изложил нашия скраб за тяло от лайм и джинджифил с морска сол в мъжката секция, както и при дамските продукти, и той вече беше свършил).

Тогава погледнах Грейс, която ми се кокореше. След няколко секунди стоплих какво иска да ми каже.

— О, сигурна съм, че мога да ви направя още, няма проблем — казах аз.

— Прекрасно! — зарадва се Масимо. — Ще взема десет.

— Благодаря за подкрепата — каза татко.

— Това е чудесен продукт — каза Масимо — и за мен е удоволствие да насърча такъв талант като Аби. Млади хора като нея са

бъдещето на козметичния бранш.

Ъмм... „БЪДЕЩЕТО“ и „КОЗМЕТИЧНИЯ БРАНШ“? Аз? Леле! Наоколо се разнесе камбанен звън. Представяте ли си? Започнах да създавам козметичните продукти на масата в кухнята с намерение да развеселя мама и сестрите ми, а сега стоях тук и ги продавах в един от най-елегантните магазини за козметика в Лондон. Загледах се в изложените продукти и се опитах да се държа нормално, без да изпадна в радостна истерия, придружена с бурен танц от щастие.

— Мъжете харчат ли много, за да се докарват? — чух гласа на Саф, който ме извади от транса.

— Да, и те държат да имат добър външен вид — каза Масимо с весела усмивка.

— Ето нещо, с което можем да се заемем в бъдеще — каза замислено Саф. — Бихме могли да създадем и мъжка серия. Хващам се на бас, че някои от хипитата, там, където живеем, не използват дори сапун!

— Ще се изненадате, но добрият външен вид сега е важен навсякъде.

— Може би някои от нашите продукти биха могли да бъдат предлагани и като унисекс... — каза Грейс замислено.

— Напомняш ми на самия мен на твоята възраст — обърна се Масимо към нея. — Винаги нащрек за нова възможност.

— Крушата не пада по-далеч от дървото — с гордост каза татко.

Грейс се изчерви до един трилион градуса, макар да се опитваше да изглежда равнодушна спрямо комплиментите. Добре че Масимо заговори отново и я спаси от неудобството.

— Предстои ми да подреда есенната витрина в мъжкия раздел и ако вие можете да пригответе нещо подходящо, задължително ще го включа. Много ми харесва вашата ароматна червена пяна за баня, но е малко сладникава за мъже, а и те не купуват много неща за вана.

Спогледахме се. Да ни поръчат продукт — това беше невероятна възможност! После видях, че татко и сестрите ми ме гледат в очакване веднага да предложи нещо.

Знам, че много от нещата, които устата ми сама произнася, са доста неудобни, но този път за разнообразие тя каза нещо разумно, а именно:

— Бихме могли да я предложим като душгел.

И когато Масимо закима одобрително, се сетих за кедровия аромат на Марко.

— И, мmmm... бихме могли да запазим тамяна и джинджифила, тъй като те са онези дълбоки нюанси в червената пяна, които ти харесват, но да заменим сандаловото дърво с кедър и да добавим повече мускус и канела.

Тук успях да се спра и да не кажа „точно както мирише *гаджето* ми“.

Масимо се засмя.

— Никога не бих се сетил за тази комбинация, но звучи божествено. Ако разработиш нещо, изпрати ми мостра и ще видим.

— Добре... благодаря... — заекнах аз.

Масимо имаше среща по-късно, затова бързо оформихме поръчките, той плати депозита и се сбогувахме. Имах чувството, че не излизаме на улицата, а политаме.

— Това беше невероятно! — викна Саф в мига, в който се озовахме навън. — Той наистина харесва продуктите ни! Харесва нашата марка! Харесва и нас!

— Великолепно е, нали? — каза татко. — Когато върви добре, търговията е най-великата професия на света! И Масимо беше прав, вие всички сте много талантливи.

— А сега, ако нямате нищо против, аз отивам да съм истински талантлива някъде другаде — каза Саф, извади малко огледалце от чантата си и оправи косата и грима си. — Имам среща със Сабрина на „Кенсингтън Хай стрийт“, а след това ще вечеряме някъде с групата от класа по изкуство, така че не гответе вечеря за мен.

Тя си сложи още малко блясък на устните и ни помахаше с ръка:

— Ще се видим около девет.

— Приятно прекарване! — махнах ѝ и аз.

— Пази си чантата в метрото — викна след нея Грейс. — Това е Лондон.

— Да, където съм живяла през по-голямата част от живота си — отвърна ѝ Саф през смях.

Аз, татко и Грейс тръгнахме към апартамента му. Мислех да се обадя на Ем и Зо, но се отказах. Последния път като се видяхме, ми беше едно такова особено. Струваше ми се, че животът ни беше

тръгнал в различни посоки. Те не бяха същите или по-скоро те бяха, но аз вече не бях.

За щастие, Емили беше услужила на Саф със стария си телефон за уикенда, така че татко каза на Саф да му изпрати съобщение, като слезе от метрото на връщане, за да я посрещне на спирката. След това изчакахме да се качи на автобуса и ѝ помахаме.

Щом влязохме в миниатюрното апартаментче на татко, с радост си отбелязах, че все още изглежда така, както го оставихме със Саф след бурната ни хигиенизираща акция.

Мама ми беше дала телефон с предплатена карта и аз се зарових в чантата да го намеря и да ѝ се обадя. Най-накрая го напипах и на лицето ми цъфна широка усмивка. Марко ми беше пратил съобщение: „Погледни в страничния джоб на чантата си“. Погледнах и намерих пакетче лимонов дропс — точно като в онази песен „Под дъгата“. Пъхнах един бонбон в устата, дадох и на Грейс. Грижите ни май наистина се бяха стопили, както се пее в песента — успяхме да устоим на конкуренцията на новия спа център, лондонските поръчки скоро щяха да започнат да ваят и може би щяхме да успеем да платим на господин Вулмер шестмесечен наем вместо тримесечен и това щеше да ни даде още по-голяма сигурност.

В пет и половина и тримата вече бяхме много гладни (дори татко, който изяде на обяд цял тон спагети) и затова аз се разрових в полупразния му хладилник и направих омлет с кашкавал и гъби и много препечени филийки.

След като се нахранихме, Грейс и татко се заеха с интернет страницата. Помогнах им колкото можах. Написах представяне за продуктите от новата серия, както и няколко встъпителни изречения, но към седем и половина се тръшнах на дивана пред телевизора, доволна, че ги виждам да работят глава до глава със сериозни и съсредоточени лица.

След около час звънецът на входната врата ни стресна. Беше Саф. Татко отиде да ѝ отвори.

— Но, миличка, защо не ми прати съобщение? — вървеше той след нея към стаята. — Нали ти казах, че ще дойда да те посрещна?

— Нямахте нужда — измърмори тя и попита дали някой иска чай.

Двете с Грейс в един глас казахме „Дааа!“ и сестра ми се вмъкна в кухнята, но съдейки по блъскането, което се чуваше оттам, нещо не беше наред.

Грейс, изглежда, не забеляза нищо, защото двамата с татко отново се вторачиха в интернет страницата. Саф дойде и остави чайника, изгледа ги и отново се вмъкна в кухнята. Мълчаливо. Аз ѝ благодарих за чая, но тя дори не чу или се направи, че не чу. Миг след това, съвсем изневиделица, се втурна отново в стаята и се развика.

— Е, не мислех, че ще забравиш толкова бързо, Грейс! Нямах ли чувството, че предаваш мама, като си се сгушила така до него?

— Саф, какво ти става? — попита Грейс тревожно.

Но Саф не отговори, а се нахвърли върху татко:

— А ти си мислиш, че вече всичко е прекрасно, нали? Отново всички сме при теб, като че ли нищо не е било. И ти се промъкваш в новия ни бизнес — колко перфектно за теб!

За миг татко се втрени изненадано в нея. Помислих, че ще каже нещо, за да я успокои, но вместо това и той избухна.

— Не! Без такива работи, Саф!

Грейс и аз се погледнахме разтревожено. Не беше типично за татко да крещи.

— Нищо не е прекрасно! — продължаваше той. — Нищо не е наред! Вие трите ми липсвате всяка секунда, всеки ден. Вие ми липсвате дори сега, когато сте тук, защото знам, че утре ще си идете и кой знае кога ще ви видя пак.

Саф се стъписа.

— Татко, аз...

Но думите се заизливаха като водопад от него.

— Съжалявам за всичко, което се случи, и се чувствам ужасно виновен. Бих искал да променя нещата, но не мога и това ме убива. И ако искаш да знаеш защо толкова съм се хвърлил във *вашия* бизнес, то е, защото отчаяно искам да направя всичко възможно той да бъде успешен. И... и... — Татко се запъна и поклати глава, като че ли нямаше смисъл вече да казва каквото и да било.

Но тогава се обади Грейс:

— Продължавай, татко — каза тя спокойно.

Той въздъхна и продължи:

— И се ужасявам, че ако сутрин, в мига, в който се събудя, не стана, не взема душ, не се обръсна и не се заловя с *вашия* бизнес, ще се върна там, където бях преди... Обратно в черната дупка, където се чувствах жалък и никому ненужен... Дори още по-лошо — имаше дни, в които не чувствах нищо, абсолютно нищо. А това беше едно много тъмно и страшно място, на което не искам да се връщам...

Сърцето ми заблъска, като чух думите му. Сетих се на какво приличаше апартаментчето му, когато го видях за пръв път — мръсно, бедно, с боклуци навсякъде и със спуснати завеси посред бял ден. Самият татко тогава беше в ужасно състояние — небръснат, с мръсни стари дрехи и с празен поглед.

И Саф беше с мен тогава и видя в какво състояние беше татко. За миг зърнах в очите ѝ как и тя си спомня всичко това и се ужаси от себе си.

— Татко, съжалявам! Не исках да кажа това! — задърдори тя. — Думите някак сами излязоха от устата ми и самата аз не знаех, че у мен се таят подобни чувства. Обикновено не мисля такива неща за теб. Всичко това просто излезе, без да го искам, и...

— Не ти казах всичко това, за да ме съжаляваш, Саф — въздъхна татко. — Имаш пълно право да си ми ядосана. Казах го, защото е факт. — Той потърка челото си и въздъхна пак. — Мисля, че ще изляза да се поразходя. Само за няколко минути. Трябва ми малко време. Нямате нищо против, нали? — и излезе, без дори да вземе самото си.

Мисля, че щеше да се разплаче, но не искаше да го видим.

Вратата се затръшна и Саф, Грейс и аз замръзнахме на местата си.

Най-накрая Грейс каза:

— Виж, Саф, не си права, че всичко е простено и забравено...

Саф се стовари на кушетката, аз се тръшнах до нея и я гушнах.

— Знам — отвърна тя. — Искане ми се да не бях казвала всичко това, но като ви видях... Гневът просто закипя в мен. Не го очаквах, честно! Мислех, че отдавна съм простила на татко, но вместо това гневът ме връхлетя... Ей така, изневиделица.

— Сигурно толкова много си искала всичко в семейството ни да е наред, че си приела, че е така — казах аз.

Саф сви рамене.

— Изглежда, съм много по-ядосана на татко, отколкото си мислех.

— Сигурно след излизането ти с твоите артистични колеги тази вечер, твоята същност на кралица на драмата беше събудена — пошегува се Грейс, опитвайки се да разведри Саф.

— Може и от това да е... — промърмори Саф. — Като видях приятелите си отново, разбрах колко много ми липсва животът тук. И се прибирам тук и ви виждам вас двете с татко да си седите, сякаш нищо не се е случило, след като той ми отне всичко! След като на нас ни отне всичко... и тогава гневът избухна в мен.

— Той не е можел да спаси бизнеса си — казах тихичко.

— Знам, но е можел да не ни лъже! Можел е да няма връзка с друга жена, можел е да не изоставя мама и да забрави да спомене, че къщата ни ще бъде взета от банката! — Гневът отново изпълни гласа ѝ.

— Всички сме разстроени от случилото се — каза Грейс. — Но миналото не може да се промени и сега просто се опитваме да намерим начин да вървим напред, това е всичко.

— Знам — измънка Саф. — И знам, че татко наистина се старая, за да ни помогне и така да изкупи вината си. О, искаше ми се да не беше избухвал и той! Щеше да е по-добре да поговорим спокойно.

Почакахме малко, но татко не се върна. Стана студено, а ние не можехме да намерим откъде се включва отоплението, така че малко след десет се пъгнахме в старото изтърбушено легло с бодливата завивка и се сгушихме една в друга.

Саф и Грейс бързо заспаха, но аз не можах, защото те така царски се бяха разположили, че аз висях на ръба, но най-вече защото се тревожех за татко. И точно когато мислех да събудя сестрите си и да им предложа да се обадим в полицията, той тихичко влезе през вратата.

— Татко! — възкликнах с облекчение. — Слава богу! Нямахте те повече от час! Какво ли не ми мина през главата...

— Извинявай, мила! — прошепна той. — Имах нужда да проветря главата си и като започнах да вървя, не можах да се спра. Все още се боря с много неща от миналото... Знам, че и с вас е така и това не е извинение... но...

Аз се измъкнах от леглото и на пръсти приближих до него. Прегърнах го силно и му казах:

— Нали знаеш, че Саф не мисли това, което каза...

— Не, мисли го — прекъсна ме татко.

— Добре де, мисли го, но тя нямаше предвид само тези неща. Моля те, поговори с нея утре сутринта.

— Какво щях да правя без теб, Аби — прегърна ме татко.

— Няма нужда да се тревожиш за това, тъй като никога няма да си без мен — сгуших се в него.

— О, миличка... — започна той, но след това, изглежда, не намери повече думи, така че само се усмихвахме един на друг под оранжевата светлина на уличната лампа.

Сега като знаех, че татко е на сигурно място вкъщи, ме налегна такава умора, че трябваше веднага да легна и да се наспя. Грейс и Саф се бяха разположили на цялото легло и затова татко ме настани на дивана, а той легна на килима и се покри със самото си, като обяви, че подът е най-доброто нещо за схванатия му гръб.

Е, както можете да си представите, в неделя сутринта всички бяхме леко сконфузени. Татко обаче беше решил да е весел и когато Саф се опита да му каже, че съжaliaва за вчера, той я прекъсна:

— Искам да се насладим на времето, което прекарваме заедно. С такова нетърпение чаках да дойдете. Хайде да си подарим една прекрасна сутрин, става ли?

— Става! — Саф въздъхна с облекчение.

— И така, автобусът ви е в два и половина, нали? А отвън ни очаква един голям и красив град — какво искате да правите?

— Магазини! — извика Саф.

Предсказуемо.

И след това всички започнахме да се надпреварваме да предлагаме обяд в „Уест енд“, кино, Окото на Лондон...

— За съжаление, всичко това не ни е по джоба — каза татко, — но знам къде може да се забавляваме много, и то безплатно. Хайде!

— Къде отиваме? — погледна го любопитно Саф.

— Изненада! — намигна й татко и дръпна маншета си, за да види колко е часът. Сребърното копче на ръкавела му звънна, а на мен сърцето ми се сви от мъка и радост едновременно. Ето го предишния ни татко — красив, елегантен и уверен.

— Пригответе си бързо нещата, автобусът е след десет минути — строи ни той.

Татко не обели и дума къде отиваме чак докато не слязохме от автобуса на „Ковънт гардън“. Хванахме се за ръце и се отправихме към препълнената пиаца.

— Воала! — разпери ръце татко. — Всички магазини, забавления и вкусна храна са на ваше разположение. А също и зей пазар, уличен театър и пирожки.

— Чудесна идея! — казах аз, а Саф веднага ме помъкна към „Оазис“.

Вътре пробвахме половината дрехи и много се смяхме, независимо че не си купихме нищо. В това време татко и Грейс разглеждаха книжарницата малко по-надолу по улицата. После се срещнахме и си взехме по едно кафе и пирожки, които изядохме, гледайки няколко гълтачи на саби и жонгльори, а след това и кратка, но чудесна комедия пред църквата.

После се поразходихме по различните нива на площада, като надничавме в малките магазинчета и по щандовете и разбира се, прекарахме часове в „Лъш“. Сякаш бях в рая, заобиколена от великолепните продукти.

Когато излязохме, Саф ни чакаше пред магазина и флиртуваше с погледи с някакво момче. То тъкмо тръгна към нея, когато татко се появи на вратата на магазина, разбра веднага какво става и му отправи такъв смъртоносен поглед, че момчето почти на бегом изчезна в обратната посока.

— О, много ти благодаря, татко! — нацупи се Саф.

— Никой не може да гледа моята принцеса по този начин — изръмжа татко, все още загледан в момчето, което изчезваше зад ъгъла.

Саф не можа да сдържи усмивката си, но се престори на сърдита за около още две секунди. После хвана татко за ръка и го помъкна към витрината на „Тед Бейкър“. Аз също се усмихнах, зарадвана, че между тях отново всичко е наред.

Двете с Грейс тръгнахме след тях, говорейки си кое най-много ни хареса в „Лъш“, и внезапно усетих да ме залива огромна вълна от щастие. Толкова много обичах шума и шарената навалица на Лондон! Ясно е, че и сестрите ми ги обичаха. Но някак вътре в себе си знаех, че не обичам Лондон толкова, колкото обичам Тотнес. Всъщност се радвах, че утре в училище ще видя Марко, а също Самър и Бен. Както и че ще се сгушим със сестрите ми на противния кафяв диван и ще

слушаме мама да ни разказва какво се е случило в „Под дъгата“, докато ни нямаше.

Вече си представях как ще опаковам мъжкия душгел за магазина на Масимо и умирах от нетърпение да започна работа върху точната комбинация от масла, за да го направя с богат и наситен аромат и не можех да спра да се усмихвам. Пред мен се простираше целият Лондон и беше чудесно, но той не беше домът ми. Вече не. Домът ми беше „Под дъгата“, „Кавендиш хай“, Марко и приятелите ми... с една дума — прекрасният, макар и малко странен Тотнес.

В автобуса всички бяхме по-тихи от обичайното. Може би и сестрите ми, също като мен, си спомняха думите на Саф към татко, а може би просто си мислеха кога ще го видят отново.

По пътя към къщи настроените ни се вдигна и аз си представих как ще се зарадва мама, като ѝ разкажем за посещението в магазина, за думите на Масимо за новата ни серия и затова, че поръча още лимоново-джинджифилов скраб, и най-важното и невероятно — че ми поръча да направя мъжки душгел. Към девет часа нахлухме у дома, нетърпеливи да споделим новините и заварихме мама, седнала на масата в кухнята, с празен поглед и съсипана от умора.

— Знаех си, че трябваше да остана да ти помагам! — извиках аз.

— Не говори глупости, мила! — сръза ме мама. — Просто съм изморена, това е. Радвам се, че отиде. А сега ми разкажете всичко!

Грейс направи подробен отчет за новите поръчки и за отзивите на Масимо, а Саф попита какво има за вечеря.

— О, дори не бях помислила за храна — погледна ни виновно мама. — Мога да ви направя едни бързи филийки с кашкавал...

— Саф ще се погрижи — спрях я аз.

— Да бе, Саф щяла да се погрижи! — измърмори сестра ми, но все пак отвори хладилника. — Саф да се погрижи, Саф, която беше толкова заета цял ден да изглежда фантастично и да е неустоима за момчетата. Аз съм изтощената!

Мама направи опит да се усмихне, но явно ѝ беше трудно и се ограничи само до кимане, докато Грейс ѝ разказваше колко ще ни струва душгелът. Сестрите ми очевидно смятаха, че мама е просто изморена, но аз имах чувството, че нещо не е наред, и започнах да се притеснявам. Струваше ми се, че е доста бледа и има вид на човек, който всеки миг ще избухне в сълзи.

— Мамо, ако нещо се е случило, щеше да ни кажеш, нали? — подпитах внимателно аз.

Тя въздъхна тежко и в очите ѝ се появиха сълзи.

— О, Аби... Мислех да не ви казвам... поне до утре, но... днес видях това...

И тя бутна местния вестник пред мен. Голяма реклама на спа център „Рай“ заемаше цяла страница: „Половин цена за масаж на тяло плюс безплатен маникюр!“. Едва не се задавих от изненада.

— Копирали са нашата оферта! — ахна Саф. — Добре! Това е война! Тогава и ние ще предложим същото. Не, по-добре да подбием офертата им. Ще им покажем кои сме!

— Не можем да си го позволим! — спря я Грейс.

— А и вижте какво пише по-надолу. Искат да са сигурни, че няма да можем да се конкурираме с тях.

Саф зачете на глас:

— „Задължаваме се да предложим същата или по-ниска цена за всички процедури и промоционални оферти на който и да е козметичен салон в радиус от пет километра.“ — Сестра ми вдигна очи от вестника и извика: — Те имат предвид нас! Това е директна атака! Трябва да отидем при тях, мамо, и да поговорим. Не могат да го правят!

— Разбирам как се чувстваш, мила — въздъхна мама, — но формално погледнато, те не са направили нищо лошо, просто рекламират центъра си.

Саф понечи да каже нещо, но мама добави:

— Ще приличаме на пълни глупачки, ако се изправим пред тях и започнем да отправяме обвинения. Обещай ми да стоиш настрана, Саф!

Сестра ми не отговори, но мама закова поглед в нея и накрая Саф промърмори:

— Добре... Обещавам... — Но не изглеждаше никак доволна.

— Вестникът излезе в четвъртък и това обяснява случилото се — въздъхна мама.

— А какво се е случило? — попита Грейс.

— В четвъртък следобед имавме твърде малко клиенти и никакви обаждания за офертата ни, същото се повтори и в петък. Не ви казах,

защото мислех, че е временно затишие и че много хора ще дойдат без резервация. Но... никой не дойде.

— Но ти ни каза, че всичко е наред! — възкликнах аз. — Питам те и в четвъртък, и в петък вечерта!

— Защо не ни каза, мамо? — погледна я и Грейс.

— Мислех, че няма основание за тревога — отвърна мама. — Бях сигурна, че ще има много клиенти в събота и че Емили постоянно ще е заета да прави маникюр. Все пак той е безплатен... Но единадесетинствена жена си записа час за събота, а в петък две клиентки, които бяха резервирали часове предварително, изобщо не се появиха, което беше още по-лошо. Бях приготвила всичко и... се почувствах ужасно, когато минутите изтекоха и аз разбрах, че няма да дойдат. А днес през целия ден бях сама и се ядосвах и се чудех какво да направим с този спа център „Рай“.

— Горкичката мама! — прегърнах я аз.

— Боя се, че ще стане по-лошо, Аби... Излязох да се поразходя из града, исках да се поразведрия и видях, че те са залепили своите обяви директно върху нашите листовки.

— Няма право да го правят! — възмути се Саф. — Няма да оставя нещата така. Отивам там и...

— Никъде няма да ходиш! — спря я мама. — Но те разбирам, Саф. И аз бях бясна. Бяха покрили нашите листовки не само по дърветата и стълбовете, а и по таблата за обяви, където има достатъчно място. Това е преднамерено и гадно!

Стоях и мислех за целия труд, който хвърлихме — Марко, който обиколи града с листовките, Бен, който отиде специално в Дартингтън, и Самър, която взе цял куп, за да ги закачи из селото, близо до тях... Имах чувството, че новият спа център ни атакува лично.

— Ако продължат така агресивно да ни избутват от пазара, се безпокоя, че... — започна мама, но гласът ѝ секна, а очите ѝ плувнаха.

Очаквахме да продължи, но тя поклати глава и сълзите потекоха по бузите ѝ. Сърцето ми се сви и аз я прегърнах.

— Няма да спрат, докато не ни принудят да затворим салона — довърши Грейс.

Мама кимна, подсмърчайки.

— Наложил се да взема от парите за наема, за да платя на доставчика — промълви тя. — Мислех, че ще имаме достатъчно пари

от седмичните постъпления, но след всичко това приходите ни са минимални. Намалих домакинския бюджет и поръчах само минимума от нови неща за „Под дъгата“, но въпреки това парите не стигнаха.

— Много са подли! — разгневи се Саф.

— Няма да им позволим да провалят всичко, за което се борихме! — заявих твърдо. — Имаме поръчки от Лондон, нали не сте забравили? А колкото до „Под дъгата“, трябва ни нова идея, за да привлечем клиенти. Нямам предвид нова оферта, която могат да подбият или да копират, а нещо различно — нещо, в което сме силни.

— Права си — почти успя да се усмихне мама.

— И какво например? — попита Грейс.

И трите се вторачиха в мен в очакване от устата ми да излезе спасителното блестящо предложение.

Но то не се появи. В този момент творческото ми мислене, изглежда, почиваше под завивките със слушалки в ушите и хич и не мислеше да се измъква от там. Разбрах, че и ние трябва да направим същото.

— Най-добре сега да поспим. Сигурна съм, че утре сутринта ще се събудим с някоя наистина добра идея.

ГЛАВА 7

Беше ми приятно да видя приятелите си в понеделник, но нито шегите на Бен, нито прегръдките на Самър, нито дори прегръдката на Марко успяха да ме накарат да се почувствам по-добре. И тримата бяха потресени от агресивната тактика на спа център „Рай“ и искрено се разтревожиха, когато им разказах, че клиентите ни не просто са намалели, но всъщност изобщо ги няма, и при това положение изобщо не е ясно как ще си платим наема.

Марко много се ядоса и каза, че трябва да ги съдим, Бен предложи да отиде там и да се върне с някакво подозрително заболяване, но Самър разбра, че не можем да направим нищо, тъй като, както и мама каза, формално погледнато новият спа център предлага услуги, подобни на нашите, и има право да ги рекламира както намери за добре, въпреки че си беше очевидна атака срещу нас.

Марко ме покани да отида с него в града (имаше среща с Люк в кафенето на Пит), но аз отказах. Още нямахме идея как да се справим с агресивната тактика на новия спа център, но сутринта, докато вървахме към училище със сестрите ми, решихме, че поне трябва да се опитаме да развеселим мама. И веднага щом звънецът би, двете с Грейс забързахме към къщи.

Когато влязохме в салона, мама все още беше с клиентка в една от кабините. Това беше добре дошло за нас. Тъкмо започнахме да подреждаме нещата за изненадата, се появи и Саф, изнервена и нареждаща как трябвало да тича през целия път, дори с тези обувки, за да дойде навреме, след като тъпият автобус бил закъснял...

После с Грейс и Саф почистихме и приемната, за да облекчим мама. След няколко минути тя излезе, приготви с усмивка сметката на клиентката и след като я изпрати, се стовари върху една от лилавите кушетки.

— Имах ужасен ден! — проплака тя. — Три отменени резервации!

Като слушах подробностите, у мен започна да нараства неконтролируемо чувство на обреченост. Буреносният облак, надвиснал над главата на мама, беше толкова голям и черен, че не вярвах да успеем да го разсеем.

— Може да е било просто съвпадение, че са отменили часовете — вметна безгрижно Саф.

Знам, че се опитваше да ободри мама, но двете с Грейс се сгърчихме.

— Разбира се, че не е! Как може да си толкова спокойна?! Отмениха половината резервации за днес, а и през останалите дни от седмицата не са много.

— Естествено, че не съм спокойна — сопна й се Саф. — Не е възможно да съм спокойна, но лошото настроение няма да помогне!

— Лошо настроение!? Саф, аз не се цупя! Аз съм разбита!

Преди Саф да успее да каже нещо, с което още повече да разстрои мама, Грейс я замъкна в кухничката. Междувременно успях да изпратя мама горе в апартамента, като казах, че не мога да намеря списъка с наличните продукти и че сигурно съм го оставила някъде горе.

Щом мама излезе (всъщност не излезе, а се втурна нагоре по стълбите, като мърмореше, че непрекъснато губя разни неща), ние се спуснахме да приготвим изненадата. Няколко минути по-късно мама влетя отново при нас.

— Е, не е горе! — сопна ми се тя. — Ще трябва да идеш при Лиъм и да го помолиш отново да използваш принтера му, за да разпечаташ още копия. Боже, Аби, този човек и без това ни помага достатъчно, а сега пак опираме до него! Сигурно му е дошло до гуша от...

Тя внезапно спря и се огледа. Имаше свещи навсякъде и звучеше нежна музика. Грейс и Саф стояха от двете страни на вратата. Грейс беше направила специален нектар за нея и беше сложила чашата на един поднос, а Саф държеше пухкав халат и пантофи.

— Изненада... — измънкахме ние с усещането, че всичките ни усилия са били напразни.

Мама ахна и сложи ръце на устата си. Очите й се напълниха със сълзи.

— Искахме да направим нещо специално за теб... — започнах аз.

— За да ти покажем колко сме признателни за всичко, което правиш ти — довърши Грейс и ѝ поднесе нектара.

— Ананас и боровинки, любимото ти... — допълни Саф с тъжен глас.

— О, момиченцата ми, я елате тук! — прегърна ни мама. — Извинявай, че ти се сопнах, Саф.

Саф ѝ се усмихна и ѝ подаде халата и пантофите, а после посочи кабинката, която бяхме подготвили, и със своя спокоен и професионален глас, който използва за клиентите, каза:

— А сега, госпожо Грийн, моля, влезете и се преоблечете, а след това се настанете удобно, вашата терапевтка ще дойде всеки момент.

Мама хвърли една усмивка към мен и Грейс и се отдалечи, като отпиваше от нектара. След малко я последвахме. В кабината също имаше свещи, бяхме пуснали релаксираща музика и бяхме запалили аромалампата със смес от розово масло и здравец.

— О, любимият ми аромат! — пое дълбоко дъх мама.

— Ще използваме същите масла и за масажа ви — обясни Саф. — А сега, госпожо, моля, на масата.

Мама легна, без да се противи.

— По-късно следва луксозен педикюр с нашия скраб за крака от маслинови костилки и успокояващ ментов лосион, който ще направи Аби, докато Грейс се погрижи за ноктите ви и ви направи масаж на ръцете с нашия специален крем за подхранване на кожата от моркови и невен.

Научила съм сестра си на всичко, което знам, и тя става все по-добра.

— Звучи прекрасно, но написа ли домашното си, Грейс? — Мама седна на кушетката. — Днес имаше математика, нали?

Сестра ми мило се усмихна.

— За късмет, аз съм много, много умна, така че ще го направя набързо в тоалетната утре преди часовете. А сега лягай и се отпусни — това е заповед!

След няколко часа мама се носеше наоколо в халата си и се усмихваше щастливо. Беше станала друг човек.

— Направихте ми невероятен подарък, момичета! Много ви благодаря!

Мама изглеждаше толкова спокойна, че дори не се преоблече, когато излезе сияеща на улицата, за да помаха на господин Травис от отсрещния магазин, когато внезапно ме осени...

Сетих се с какво сме различни и специални. Вече знаех с какво можем да конкурираме новия спа център.

— Мамо, имам план!

Грейс и Саф се втрениха в мен.

— Ще направим специален Ден за глезене, в който жените да се чувстват обгрижени и в центъра на вниманието, да имат възможност да се видят с приятелки или да се запознаят с нови хора, да си направят масаж и да опитат продуктите ни... Ще направим и демонстрация на масаж, така че като си отидат вкъщи, да могат да масажират някой свой близък, а може да предложим и обяд на шведска маса. В новия спа център със сигурност имат най-новите уреди, но нямат това, което имаме ние — нас самите!

— Леле, Аби, това е страхотна идея! — изписка Саф.

— Звучи чудесно! — кимна и Грейс, но бързо добави: — Ще трябва обаче да помислим колко ще струва входът. По всяка вероятност хората ще предпочетат да платят една сума, в която влиза всичко, и...

— Прекрасна идея, миличка! — включи се мама. — Но искаш ли да я обсъдим горе, защото започвам да се чувствам доста глупаво, като стоя на улицата по халат...

Бързо се качихме в апартамента, аз грабнах тетрадката си от моята стаичка, а Саф си събу обувките и сложи чайника. Мама се преоблече, а Грейс извади любимия си калкулатор и започна да подостря моливите си. После всички седнахме и започнахме да работим над подробностите за нашия Ден на глезенето. Сърцето ми туптеше от възбуждение, харесва ми, когато идеите оживяват, като магия е — чувствам се силна и непобедима.

— И така, Аби, повтори това, което каза долу, да запишем всяка точка по отделно и да я обсъдим — предложи мама.

— Добре... Трябва да има възможност клиентките да изпробват новите продукти — започнах аз. — А какво ще кажете да ги научим да правят нектари и свежи маски за лице? И тогава всеки би могъл да

получи подарък малка процедура, например масаж на главата, на лицето или маникюр... Хубаво е да могат да си изберат една от четири възможности, да речем.

— Чакай малко! — спря ме мама. — Кое беше последното, което каза? Маникюр ли?

Кимнах и тя си записа.

— Ще включим и обяд. Ти можеш да направиш от твоите прекрасни сандвичи, както за откриването на салона.

— Мmmm, вкусно! — плесна с ръце Саф.

— Става — кимна мама. — О, Аби, добре че си ти! Добре че сте всички вие, момичетата ми! Бях толкова потисната днес, а вие променихте всичко.

— Надявам се да има полза — въздъхна Грейс.

— Ще има! — уверено каза Саф. — На хората ще им хареса да се погледят в компанията на приятели.

Аз се усмихнах.

— Знам, че новият спа център сериозно застраши салона ни, но ние толкова се трепяхме да изправим „Под дъгата“ на крака, че не можем да се предадем сега.

— Не ми се ще да го казвам, но нали разбираш, че един Ден на глезенето няма да оправи всичко — започна Грейс. — Закъсняваме с парите за наема. Много сме назад и с...

— Знам! — спрях я аз. — Няма да оправи всичко, но е някакво начало. И ако се получи добре, можем да го правим всеки месец. Не забравяй и поръчките от Лондон, те също ще започнат да пристигат.

— Направо ще ни залееят, хващам се на бас! — ентусиазирано додаде Саф. — Всичко мина толкова добре с Масимо, че съм сигурна, че и с другите магазини ще е същото. Татко има още три срещи днес. И докато ние тук си говорим, той трупа поръчки. Дали да не му звънна, за последни новини?

— Добре, но нали знаете, че той има срещи и утре, и в сряда. Може би е по-добре да изчакаме.

— Знаете ли какво? — започна Грейс. — Ще продаваме ваучерите за вход само чрез познати и приятели и на есенния базар. Няма да разлепваме никакви плакати или пък да пускаме обяви. Ако от новия център чуят за идеята ни, непременно ще направят нещо да ни провалят. Трябва да сме предпазливи.

Решихме да направим специалния Ден за глезене на първи октомври, така че да не съвпадне с фестивала на изкуствата в града предишната седмица. Саф искаше да го направим веднага през идващата седмица, но мама сметна, че няма да имаме достатъчно време за продажба на ваучери. Определихме цена от 25 лири на ваучер, с включен обяд и малка процедура. Обещах да се опитам да продам петнайсет ваучера.

— А сега, след като обсъдихме всичко, какво ще кажете за чаша чай? — предложи накрая мама.

И когато след един час седнахме да вечеряме, бяхме толкова радостни, че ни беше все едно, че канелоните бяха само с доматино пюре.

Лондонските магазини бяха наши — преди малко изпратих на Масимо мостра от душгела и десетте скраба с лимон и джинджифил, които той поръча, а и очаквахме големи поръчки след представянията на татко. А след като ни дойде идеята за специалния Ден за глезене, вече имаме какво да предложим и на нашите местни клиенти. Със сигурност щяхме да съберем парите за наема навреме и да си върнем моцарелата и сметаната в канелоните!

Приготовленията за специалния Ден за глезене ме държаха в добро настроение през целия вторник, както и през по-голяма част от сряда. Не спирах да броя часовете, когато най-после щяхме да се чуем с татко. Последното му представяне беше в четири часа следобед и той обеща да се обади веднага след това. Както каза Грейс, специалният Ден за глезене беше само една крачка в правилната посока, но онова, което щеше да ни задържи на повърхността, бяха поръчките от Лондон и от тях щеше да дойде по-голямата част от парите за наема.

След училище двете с Грейс веднага се прибрахме вкъщи. Саф влезе веднага след нас.

Уж всяка се зае с нещо, но все гледахме да се въртим около телефона, дори и мама. Най-после той иззвъня и аз първа грабнах слушалката.

— Здравей, мила! — чух гласа на татко.

— Татко! Слава богу! — извиках аз и натиснах копчето на високоговорителя. — Казвай бързо, харесаха ли новата ни серия?

— Какви са цифрите? — намеси се Грейс и сграбчи молив и някакъв лист от плота на рецепцията. — Изпълнихме ли плановете? Предвидихме 200 поръчки за начало, но се надявам да са станали 300 и...

— Чакай малко, Грейси... — спря я татко унило. — Боя се, че нямам добри новини. Представих продуктите във всички магазини, които бяхме планирали, но навсякъде отговорът беше един и същ. Изглежда, че им е много по-трудно да се обвържат с целогодишна серия, отколкото си представяхме. Серията „Красавицата и плажът“ е влязла в промоционалните им оферти, а не в постоянния им асортимент. Работата е там, че промоционалните оферти скоро ще се запълнят с коледни неща, които вече са поръчани. Изглежда, ще е доста трудно да получим постоянно място на рафтовете в магазините.

— Но Масимо така си падна по нашите продукти! — извиках аз.

— Не трябваше да съдим за положението от мнението само на един търговец — каза татко. — Трябваше да разговаряме с още няколко. Направих го и резултатите не са добри.

— Какво се опитваш да ни кажеш, татко? — Гласът на Саф беше пълен с тревога. — Все пак имаме някакви поръчки, нали?

Татко въздъхна.

— Темата за дъгата не се приема много добре. Обясниха ми, че за да изпъкне идеята, задължително трябва да вземат от всеки продукт по един и да ги подредят като дъга, но в момента, в който някой от продуктите се продаде, другите ще останат несвързани.

— Аз предложих да направим основна линия на тема дъга. Вината е моя! — Направо ми прилоша.

— Аби, стига! — прегърна ме мама. — Всички одобрихме идеята ти. Ние с татко ти имаме повече опит, ние трябваше да помислим за тези неща.

— Трябваше да изберем тема цитрус — измърмори недоволно Саф.

— Трябваше да направим подаръчни комплекти на тема „Дъга“, а не да се опитваме да продаваме продуктите поотделно — вметна Грейс.

Всички зяпнахме. Сестра ми беше права.

— Защо винаги виждаме очевидното толкова късно? — изпъшках аз.

— Всички пропуснахме — успокой ме мама. — Но всеки прави грешки. Важното е да се поучим от тях.

Знам, че мама беше права за грешките, но щяхме ли да имаме време да се поучим от тях?

— Татко, не отговори на въпроса ми — втренчи се в телефона Саф. — Колко са поръчките?

Последва дълга пауза.

— Съжалявам, но само два магазина направиха поръчка — чу се най-накрая гласът на татко.

При тези думи се стъписахме.

— И ти беше права, Грейс — продължи той. — Поръчаха само подаръчни комплекти. Единият магазин иска пет, а другият — три.

— Осем!? — ахнах аз. — Само осем!?

Не можех да повярвам. Сърцето ми сякаш спря да бие. Бъдещето на „Под дъгата“ зависеше от броя на лондонските поръчки. Какво щяхме да правим сега?

— Подаръчните опаковки са много по-малки и като се вземат предвид разходите за опаковката, печалбата е почти никаква. Почти нищо няма да изкараме от тях — каза Грейс.

— Съжалявам, мила... — Гласът на татко секна. — Опитах всичко! Кълна ви се!

Сигурно не му беше лесно да ни съобщи тези лоши новини.

— Знам, че си опитал, татко. Всички го знаем — искаше ми се да повдигна духа му. — Но вината е моя. Продуктът не беше подходящ.

— Не е така — прекъсна ме татко. — Майка ви е права. Всички одобрихме идеята ти.

— А и не забравяй, че Масимо ги хареса точно в този вид — напомни ми Саф.

— След като вече имаме обратна информация, можем малко да попроменим начина, по който предлагаме серията — намеси се разумната ми сестра Грейс. — Ще предлагаме само подаръчни комплекти от седемте продукта и ще направим размерите малко по-големи.

— Не ми се вярва, че ще мога да ги продам в същите магазини — каза татко, — а големите вериги дори не отговориха на писмото ми.

— Ами тогава, може би е добре ти... — започна мама.

— Ходих вече — прекъсна я татко, — но шефовете на козметичните отдели отказват да ме приемат без уговорена среща. Толкова е унизително! Как да си уредя среща, щом не ми отговарят?

Този път се разтревожих сериозно. Както за бизнеса, така и за татко. Самочувствието му сигурно е на точката на замръзването. А какво ще стане, ако отново изпадне в онова състояние, в което го намерихме със Саф, когато за пръв път отидохме в жилището му?

— „Либърти“ ежегодно организират конкурси за нови доставчици — казах аз, опитвайки се да се сетя за нещо позитивно.

— Така е — съгласи се татко, — но това ще е чак напролет... Добре, не се тревожете за разпространението. Ако ми изпратите новия подаръчен комплект и цените, ще се опитам да хвърля мрежата по-нашироко.

Всички ние обаче усетихме колко беше обезсърчен.

— А Масимо хареса ли душгела? — попитах с тъничко гласче.

— Да, миличка, хареса го и поръча десет броя от него.

— Добре — измънках. При други обстоятелства бих скочила до небето, но след всички лоши новини това ми се стори нещо незначително.

Всички казахме на татко, че го обичаме (с изключение на мама, разбира се), след това затворих телефона. Цяла вечер обаче не ме напускаше желанието да мога отнякъде да се сдобия с една вълшебна пръчица, която да ме пренесе в Лондон, за да прегърна силно-силно татко, без да е нужно да пътувам шест часа и да пропускам училище, което знаех, че мама никога няма да разреши.

В четвъртък след училище веднага хукнахме към „Под дъгата“ и когато камбанката над вратата издрънча, всички бяхме усмихнати и красиви в розовите си униформи, готови за нашия важен посетител.

Идеята да поканим господин Вулмер, нашия хазаин, беше на мама.

— Със засечката в Лондон и този нов спа център няма начин да съберем тримесечния наем, който той иска — каза тя предишната вечер, все още разстроена от новините на татко. — Така че вместо да си заравяме главите в пясъка, по-добре да започнем преговори за плащане на вноски.

На другия ден тя му се обади и го покани. Ето защо днес беше толкова важно всичко да е изрядно в приемната — искахме да му

покажем какви професионалисти сме.

Той влезе с пъшкане през вратата. Въпреки есенното време все още носеше една от своите крецящи ризи с щамповани палми. Заставих се да не си бърча носа при странната миризма, която се носеше от него — смес от пържен бекон, пот и цигари.

— Господин Вулмер! — зарадва му се мама като на стар приятел. — Да ви предложи чаша чай? Имаме и от любимите ви бисквити.

— Не, благодаря, госпожо Грийн — изскрибуца той, без дори да си даде зор да я погледне (а мен и сестрите ми игнорира напълно). — Аз съм зает човек. Защо ме поканихте така внезапно? Ако отново имате проблем с плъхове, както ви казах, има кутия с отрова под...

— Не, не! Проблемът с плъха вече е решен от фирмата за борба с вредителите — каза мама забързано. — Всичко беше направено напълно професионално и одобрено от санитарната инспекция. Както виждате, нашият бизнес се развива много добре тук.

Той плъзна поглед наоколо по хубавите кушетки и рецепцията, гранитния плот на бара, стъклените рафтове, пълни с козметични продукти...

— Виждам, че май трябва да поговорим за увеличаване на наема, след като вече се устроихте и започнахте работа.

Саф внезапно изхълца, а мама се паникьоса. Опитваше се да каже нещо, но думите не излизаха от устата ѝ. Тя погледна отчаяно Грейс и тогава сестра ми взе думата.

— Всъщност ние наистина ви поканихме, за да обсъдим наема.

Сигурна съм, че само аз забелязах, че ръцете ѝ леко потрепераха.

— Вие самият сте бизнесмен и аз съм сигурна, ще разберете, че като нов бизнес имаме твърде много първоначални разходи, които още не сме започнали да възстановяваме. И за да можем да си помагаме с наличния оборот, бихме искали да ви плащаме наема месечно, авансово, разбира се, вместо на тримесечни вноски.

Господин Вулмер я погледна, вероятно си спомни смътно, че тя е тази, която го уговори да ни остави да наемем магазина и апартамента на такава ниска цена. Но магията на Грейс този път не проработи.

— Не! — отсече той. — Това е невъзможно! Трябва да съм сигурен, че няма да изчезнете с краткосрочно предизвестие и да ме оставите да се оправям с всичко това.

Мама побесня, а аз трябваше да хвана Саф за ръката, защото помислих, че тя ще се хвърли отгоре му. Не успях обаче да й запуша устата.

— И защо да правим това? Салонът ни е тук, животът ни е тук. Ние отчаяно се опитваме да разработваме салона и затова ви молим да ни дадете малка отсрочка. Ще си получавате парите всеки месец, но ако не ни позволите да плащаме по този начин, тогава може и да не получите нищо, защото...

— Сапфир иска да каже — намеси се мама, като междувременно фиксираше сестра ми с леден поглед, — че правим всичко, за да можем да печелим от този бизнес, което означава да печелите и вие. Така че за всички ще е от полза да се договорим да ви плащаме всеки месец. Ако искате, ще ви плащаме по банков път, така че ще имате гаранция...

Господин Вулмер се изсмя грубо:

— Приемам само кеш! И ще дойда, за да получа в брой тримесечния наем за магазина, както и за апартамента, на осми октомври, както сме се договорили. Ако нямате парите — отивате си! Точка!

Мама всеки момент щеше да избухне в сълзи, а аз не бях сигурна колко още мога да удържа Саф. Господин Вулмер се обърна и си тръгна сред ледено мълчание. Щом изчезна от погледа ни, ние се хвърлихме една в друга.

— Какъв отвратителен човек! — викна Саф.

— Толкова е несправедлив! Повечето хора плащат наема си месечно или дори седмично — негодуваше мама.

— Човек може да си помисли, че иска салонът ни да се провали — възкликнах аз.

— Мисля, че наистина иска — каза тихо Грейс.

— Какво? — ахна Саф.

— Помисли малко — започна Грейс. — Той получава сравнително нисък наем от нас, но ремонтът на магазина вдигна с хиляди стойността му. Ако успее да ни изгони, той ще може да го продаде на по-висока цена или да го даде под наем на друг на по-висока цена, или дори да демонтира оборудването и да го продаде. Знам, че взехме нещата евтино благодарение на Лиъм, но всичко това тук струва цяло състояние, ако се продаде.

Аз, мама и Саф я гледахме втрещени. Прилоша ми.

— Това не е истина, нали? — промълвих аз. — Трябва да говорим с него отново, да го накараме да разбере...

— Единственият език, който този човек разбира, са парите — въздъхна мама. — Трябва да сме готови с наема до осми, а след това сигурно ще трябва да се съгласим на повишение на наема, за да не ни тормози повече.

— Но ние няма откъде да вземем парите! — възкликна Саф.

Мама въздъхна.

— Все пак ни остава специалният Ден за глезене — казах тихичко. — Продадох доста ваучери...

Мама ме погледна с гордост и тъга едновременно, като че ли сърцето ѝ се късаше.

— Това е страхотно, миличка, но без достатъчно поръчки от Лондон приходите от този ден няма да променят нещата...

Никой не каза нищо — нито че всичко ще е наред, нито че ще се справим, нито пък някой предложи някакво магическо решение. Всъщност почти не говорихме. Хапнахме насила набързо приготвените бъркани яйца, после се стоварихме на дивана пред телевизора, гледайки всъщност някъде в празното, вместо в екрана, и изпихме безброй чаши чай.

Дълго не можах да заспя, а когато най-после затворих очи, сънувах, че затваряме „Под дъгата“. В салона всичко беше раздрано, занемарено и прашно, а на пода имаше купчина неплатени сметки. Вратата беше заключена с катинар, а когато се опитахме да влезем в апартамента, не успяхме, защото ключалките бяха сменени. Багажът ни беше изхвърлен на улицата и ние нямаше къде да идем...

ГЛАВА 8

Съботата беше прекрасен ден с ясно синьо небе и леко прокрадващи се във въздуха нишки есенен хлад. А най-хубавото беше, че това беше денят на есенния панаир у Самър. Независимо че се чувствах ужасно след всичко случило се тази седмица, трябваше да си сложа дрехите и усмивката. Самър имаше нужда от мен.

Обещах на мама и сестрите ми, че ще работя здраво. Прегърнах ги и отидох да се обадя на Лиъм, който щеше да закара мен и продуктите ни до къщата на Самър.

Когато стигнахме във фермата на Самър, Лиъм реши да остане, за да помогне на баща ѝ и братята ѝ да наредят щандовете за панаира. Той щеше да бъде на една голяма поляна зад зеленчуковата градина, в задната част на къщата. Суматохата беше голяма. Освен обичайните няколко кокошки и кучетата Биф и Чип, беше пълно с коли и хора, които си подвикваха, смееха се и разтоварваха какво ли не.

Подредих блендерите на щанда заедно с плакатите, които направихме, и отидох в къщата да потърся Самър. Къщата им е винаги отворена и всеки е добре дошъл в нея. Там влизаш през вратата, без да звъниш или чукаш, и просто викваш „Привет!“. Всеки път, когато вляза в тази най-шантава, разхвърляна и уютна къща, ме залива някакво топло чувство. На тавана бяха закачени да съхнат китки от различни билки, а гигантският бюфет беше претъпкан с какво ли не — от разни съдове, през кутии със странни чайове до фигурки от тесто, правени в началното училище от Самър и братята ѝ. Голямата червена печка беше скрита под подноси с мъфини, кексчета и браунита, оставени да изстиват, готови за базара.

— Привет, Аби! Почерпи се — каза Ани, майката на Самър, щом влезе и ме видя да гледам изобилието на печката.

— Благодаря — казах аз и бръкнах в джоба на синята си дънкова пола да извадя петдесетте пенса, които бях приготвила за кутията за дарения.

Бях облякла лилава блузка, розово-лилаво клинче и бях сложила великолепия лилав шал, подарък от Сиена. Саф дори лакира ноктите ми в цвят индиго, за да съм в тон с моя боровинков щанд от глава до пети.

Самър изтопурка по стълбите и ме гушна.

— Изглеждаш чудесно! — викна тя.

— Ти изглеждаш чудесно! — върнах ѝ го аз.

Тя щеше да отговаря за рисуването на лица и вече беше започнала със своето, което проблясваше с нежни розови и лилави декорации. Самър беше облечена като хипи фея с клин на райе, блестящи кубинки, пачка, раздърпана блузка и крилца, разбира се.

— Момичета, ще ми помогнете ли да занеса сладките до щанда? — попита Ани. — След половин час откриваме панаира, а аз дори не съм изнесла нещата!

Ани извади купчина красиви плата и чинии от бюфета и ние подредихме вкусотиите върху тях. Имахме само два стъклени похлупака, но на Самър ѝ хрумна да импровизираме и покрихме останалите чинии със сладки със стъклени купи. Изглеждаха направо невероятно. Ани извади отнякъде бели хартиени пакети и щипки и ги сложи в огромните джобове на полата си. Така екипирани, се отправихме към сладкарския щанд, промушвайки се край лехите със зелен фасул, цвекло и спанак, които растяха точно до задната врата.

На поляната видяхме, че панаирът вече се оформяше. Джон разпалваше грила, група млади майки подреждаха бебешки дрешки и играчки за продажба, докато децата им тичаха из тревата, две по-възрастни дами лепяха номерца върху предметите за томболата, а малко по-нататък, вдясно, братът на Самър, Джим, лъскаше козината на магаренцето Морковчо, за да го подготви за звездната атракция езда на магаре. Козите и овцете бяха затворени в кошарата до оградата, за да могат посетителите да ги погледят, ако искат, но кокошките се разхождаха на свобода и бяха наобиколили масата на Самър за гримиране. Масата изглеждаше страхотно с разноцветните бои, четки и брокатни спрейове върху нея. Самър дори беше подготвила снимки на модели с изрисувани лица, от които децата можеха да избират — имаше тигри, лъвови, панди, елфи, извънземни, магьосници, вещици и разбира се, феи.

— Мога да те нарисувам като боровинка — каза Самър, като се появи до мен.

— Благодаря, но вече и без това твърде много приличам на такава — казах ѝ аз. — По-добре ми помогни да подредя моят щанд. Панаирът се открива след петнайсет минути, а повечето ми неща все още са в кашоните.

Двете със Самър се заловихме за работа и като привършихме, щандът ми изглеждаше страхотно. Плакатите с Бен с боровинкова маска на лицето (и със смешната физиономия) бяха толкова забавни, че не можеше човек да не се спре пред тях. Със сигурност бяха много по-добри, отколкото ако аз бях на тях.

Самър изобщо не се беше шегувала, когато каза, че Том, зарзаватчията ще ни даде купища боровинки. Той донесе около четирийсет кошнички пресни боровинки, които проблясваха като скъпоценни камъчета на есенното слънце (и ние му благодарихме много, естествено). Оставихме плодовете в дървените щайги, които повдигнахме с парчета тухли. След това наредихме картонените чашки за нектарите, а Джед донесе една хладилна чанта с домашното кисело мляко на Ани, което също щеше да се разбива заедно с боровинките, и накрая опъна електрическите кабели.

Щандът ми вече беше напълно готов, а имахме още няколко свободни минути и Самър ме заведе да видя юртата ѝ. Двете с Ани я бяха превърнали във вълшебна беседка за разказване на приказки. Навсякъде бяха провесили шалове, а един огромен картонен дракон се беше навил зад възглавниците на пода. Проблясващите малки лампички, които Самър беше закачила за нашата последна нощувка, придаваха вълшебство на цялата обстановка.

— Еха, Самър, невероятно е! — ахнах аз.

— Поканихме истински разказвач на приказки — обясни ми гордо приятелката ми. — Когато му казахме, че това е благотворително събитие, той предложи да участва безплатно.

Измъкнахме се от юртата и...

— Здравсти, Аби — чух напевния глас на Марко.

Изчервих се до един милиард градуса, разбира се, и малко се олюлях, защото всеки път, като го видя, коленете ми се подгъват.

— Здравсти! — казах аз и слава богу, нямаше значение, че едва стоях на краката си, защото той ме прегърна.

Когато най-накрая успях да се откъсна от Марко и се огледах наоколо, видях Бен, който все още гледаше Самър по начин, за който се кълна, че не означаваше нищо друго, освен: „падам си по теб“.

— Какво? — попита тя и го изгледа ококорено.

— А, нищо. Имаш нещо на лицето си — каза Бен и се приближи до нея.

— Ха, ха! Много смешно — каза Самър и на шега замахна към него.

Бен я хвана за ръцете и двамата се сборичкаха, кикотейки се. В този момент Ани забърза към нас.

— Привет, момчета! Благодаря ви, че дойдохте. Извинявайте, че ви притеснявам, но хората започнаха да пристигат. Аби и Самър, добре е да идете на местата си, а ти, Бен, ще отговаряш за магарето. Марко...

— Самър ми каза, че ще съм на грила — прекъсна я той и тръгна, подсмивайки се. — Огън и месо, как човек да не хареса тази работа?

— Мммм... има промяна в плана! — спря го Ани. — Етел се разболя и ще трябва да отидеш на щанда със сладките при Айрис и Бренда.

Със Самър едва не умряхме от смях при тази новина. За късмет, нейната маса за рисуване на лица беше точно до моята, а точно срещу нас пък беше щандът със сладките. Така че имахме прекрасна гледка към случващото се и нямаше как да не продължим да се кикотим, когато Айрис и Бренда се засуетиха около Марко, за да му вържат престилка на цветя и да му покажат как да слага етикети с цените.

Имахме на разположение цели няколко минути за хихикания и закачки, преди да отворят панаира и хората да се пръснат по щандовете.

Почти веднага пред мен се струпа тълпа. Нямах време глава да повдигна. Свежите маски вървяха като топъл хляб и се наложи една от доброволките, Сю, да дойде да ми помогне и да застане зад блендерите, за да прави нектари. Обаче ми беше много забавно да си приказвам с хората за „Под дъгата“. Напомняше ми на деня на откриването на салона, когато с мама отидохме на градския панаир на занаятите. Точно както тогава, и сега раздадох много листовки и успях да продам 3 ваучера за специалния Ден за глезене още през първия половин час. Но след това се сетих за провала по лондонските магазини, за гадната политика на новия спа център и за противния

господин Вулмер, който си искаше тримесечния наем в определения срок, и изведнъж ми призля. Имах чувството, че съм се качила във влакче на ужасите и всеки момент ще повърна.

Трябваше обаче да се взема в ръце, да се съсредоточа и да изкарам колкото е възможно повече пари както за нас, така и за дома за възрастни хора. Затова изгоних мрачните мисли от главата си, усмихнах се и се посветих изцяло на посетителите.

Торбичките с „Боровинкови желания“ направо летяха, въпреки че никой не беше чувал за тази традиция досега. Явно само семейството на Самър я знаеше, а не целият Девън, както си мислех!

Пред масата на Самър се виеше пъстра опашка от деца, които тя превръщаше в елфи, лъвчета и извънземни, които търчаха навсякъде. Имаше дори и един Хари Потър с нарисувана мълния на челото и очила.

Близо два часа работихме здравата, а хората пред щанда не намаляваха. Към обяд обаче, когато барбекюто вече беше готово, хората се наредиха на опашка да похапнат и ние най-после успяхме да си поемем дъх.

Сю предложи да ме замести за малко, Самър сложи на нейния щанд табелка „Връщам се след десет минути“ и след като грабнахме Марко, затърчахме към поляната да видим какво прави Бен. По пътя още малко подразнихме Марко за престилката на цветя и как заглежда Бренда.

Заварихме Бен да търчи из кошарата, следван от козите и овцете, които явно бяха обединили сили да го тормозят.

— Самър, направи нещо с твоите откачени животни, моля те! — изкрещя той, като ни зърна. — Тази коза иска да ми изяде ризата!

Самър едва успя да потисне смеха си, за да не й трепери ръката, докато щракна няколко снимки с телефона.

— Не мога да дойда при теб, защото не искам да си цапам ботушите с акита!

— Самър! Не се бъзикай! — крещеше Бен, докато приятелката ми се превиваше от смях.

Едва успях да сподавя смеха си и погледнах умолително Марко. Той сведе тъжно очи към марковите си кецове, после въздъхна и влезе в кошарата с думите:

— Не трябваше да изпращате едно момче да върши мъжката работа. Гледайте и се учете, дами! Гледайте и се учете!

Веднага щом козите и овцете забелязаха новата жертва, се насочиха към Марко. Не че тичаха или че правеха нещо кой знае какво, просто го наобиколиха плътно, а той се панира и запищя като момиче. После в ужас заотстъпва към оградата, хвърли се през нея и се стовари в калта пред краката ни. Беше толкова смешен, че не можех да дишам от смях, а Самър бързо щракна още една снимка.

— Това веднага отива във фейсбук! — заяви му тя. — Сега вече не си толкова яка рокзвезда!

— Та какво казваше, приятелю, за момчетата и мъжете? — попита Бен, който също бе успял да се измъкне, докато животните се занимаваха с Марко.

Марко само го изгледа кръвнишки и се поизтупа, като мърмореше.

— Мислех, че разхождаш деца с магарето — обърна се Самър към Бен.

— Разхождам ги, но Морковчо сега е в обедна почивка, че не е спирал от сутринта. И след като го оставих да отдъхне, реших, че мога да помогна с тези животни тук, но те излязоха много проклети!

— Изглежда, само с теб се държат така — изкисках се аз и посочих една майка с малко момиченце, които галеха козичките през оградата и животните си стояха спокойно и изглеждаха много мили.

Бен ги изгледа сърдито, а после реши да смени темата:

— Кой иска да разгледаме панаира?

— Аз трябва да се връщам на щанда, че иначе ще има тълпа от сърдити петгодишни хлапета — засмя се Самър и бързо се отдалечи.

Марко пък се отправи към къщата, за да се измие от калта, така че само ние с Бен се оказахме желаещи за разходка. Първо спряхме пред шанса с томболатата. Бен си купи билетче и когато се оказа, че печели, той заподскача радостно като малко момченце.

— На твоето място нямаше да се радвам толкова — сбърчих нос аз.

— Аби, изобщо не разбираш! Досега никога през живота си не съм печелил нищо! Пет пари не давам какво точно съм спечелил, дори да е само една кутия бонбони. Важното е, че аз го спечелих!

Щях да падна от смях, когато след тази патетична тирада една от симпатичните възрастни дами погледна билета и подаде на Бен нещо

розово, плетено и малко страшничко на вид.

Той ѝ благодари, хвана ме за ръка и ме дръпна настрана.

— Боже господи, за какво служи това? — погледна ме той със зле прикрит ужас.

— Това, приятелю, е класически калъф за тоалетна хартия — обясних аз, подхилквайки се. — За последен път е използван в тоалетна приблизително през 1985 година.

Бен изгледа печалбата си накриво.

— Мисля, че това нещо е омагьосано! — продължи да шепне той. — А и кой нормален човек държи тоалетната хартия в плетен калъф на топло? Не е ли малко перверзно?

— Винаги можеш да го носиш като шапка — услужливо предложих аз.

Бен веднага нахлупи калъфа на главата си и зае поза на манекен.

— Супер! Изглеждаш невероятно! — изхилих се аз, а той ме дръпна към стрелбището да целим кокосови орехи.

Бен уцели два кокосови ореха и тъкмо се прицелваше в трети с идеята да спечели нещо не толкова ужасно като калъф за тоалетна хартия, когато аз реших, че сега е най-подходящият момент да го подпитам за отношението му към Самър. Мислех си, че когато той е суперсъсредоточен върху нещо друго, ще ми отговори автоматично, без да се замисля, и ще изпусне истината. Хитро, а?

Обаче не се оказа точно така. Бен тъкмо замахна да хвърля, когато небрежно вметнах:

— Значи нещата между вас със Самър се разпалват, а...

Той се обърна рязко към мен, наскред замахването и ако няхах най-светкавичните рефлексии на света, придобити от дългото съжителство с темпераментната Саф, мятеща обувки, бисквити, мечета и т.н., със сигурност щеше да ми отнесе главата.

— Какво искаш да кажеш? — втренчи се в мен Бен.

— О, внимавай! — изпищях аз. — Просто исках да кажа, че се радвам, че нещата между вас вече са добре... Нали знаеш, след случилото се на плажното парти...

Бен се озърна към Джим и Джед, двамата големи братя на Самър, които се бяха изтегнали на поляната и похапваха багети, пълни с печено месо.

— Господи, говори по-тихо, Аби! — изсъска той. — Те не знаят, нали? За онова, което се случи?

— Разбира се, че не! — прошепнах аз, а после добавих: — Ако знаеха, досега щеше да си мъртъв.

Естествено, че се шегувах, но Бен изглеждаше ужасен.

— Стори ми се, че напоследък ти и тя... Ами чудех се дали...

— Не, не! Не си падам по Самър, Аби! А дори и да си падах, чисто хипотетично, тя не си пада по мен. А и как би могла след онова плажно парти — и той отново хвърли изнервен поглед към Джим и Джед.

— Аз не бих била толкова сигурна...

Уф, тази моя уста! Както винаги, не знае мяра. Но се радвам, че е така, защото Бен ме зяпна.

— Какво? — погледна ме втренчено той. — Тя да не ти е казала нещо?

Хм, май беше прекалено заинтригуван за човек, който не се интересува от Самър по онзи начин.

— Не, нищо... не ми е казала нищо... Аз просто...

— Е, както се вижда, ти просто си въобразяваш — изсумтя недоволно Бен. — Вие, момичетата, все виждате неща, които ги няма. Не че има значение какво мисли тя, тъй като аз не си падам по нея, по този начин де.

— Знам — завъртях очи. — Вече ми го каза, и то няколко пъти. Виж, вече няма хора на стрелбището. Защо не опиташ пак с кокосовите орехи?

— Права си. Няма да си тръгна от тук, докато не спечеля нещо свястно.

Не му отне много време да спечели. Той уцели три кокосови ореха просто ей така — бам, бам, бам! — по един много впечатляващ мъжки начин. А после избра най-не мъжката награда — един малък лилав, бляскав еднорог.

— Добър избор — подразних го аз.

— За Гейб е, не е за мен! — притесни се Бен. — Хайде да се връщаме на работа.

Благотворителният панаир свърши в два. Джон и Ани ни събраха, за да ни благодарят, а ние им ръкопляскахме бурно за това, че бяха такива чудесни организатори. Двамата ни съобщиха, че още не са

преброили събраните пари, но със сигурност са някъде около 2000 лири. Като чува това, всички пощуряха от радост. Мъжете започнаха да се тупат по гърба — „добра работа“, с изключение на Марко обаче. Двете дами от сладкарския щанд се хвърлиха едновременно на врата му! Бях довольна, че листовките ни бяха разграбени, а след разговорите с хората бях сигурна, че имам седем твърди клиенти и поне още пет, които може би щяха да се запишат за процедури. А продадох и общо осем ваучера за специалния Ден за глезене.

Не си тръгнах с останалите, за да помогна с разчистването. И без това със Самър се бяхме уговорили да спя у тях, защото смятахме в неделя сутринта да работим върху презентацията ни по английски. Мислех, че Марко и Бен също ще останат за малко, но Бен имаше работа с групата по консервация в Дартингтън хол, а Марко щеше да се вижда с баща си в „Рокет“.

— Не се сърдиш, нали? — гушна ме той.

— Разбира се, че не. Чудесно е, че прекарвате повече време заедно.

Марко ме целуна, а после се сбогува със Самър по техния си братско-сестрински начин. След това Самър се доближи до Бен, за да му каже довиждане, а той помисли, че ще се прегърнат, но тя реши да го целуне по бузата и в цялото объркване се озоваха в една много плътна прегръдка.

— Добре де, не ме удушавай! — измърмори той.

— Помислих си, че ще ме целунеш по бузата — притесни се Самър.

— Че откога се целуваме по бузите? — попита Бен.

— Ами ти посегна към лицето ми и аз си помислих... — въздъхна сърдито Самър.

— Не съм посегнал — заоправдава се Бен. — Тази неравна пътека е виновна и заради нея съм се наклонил и...

— Обвиняваш пътеката ми за твоята несръчност!? — писна театрално приятелката ми. — Хайде, тръгвайте, махайте се и двамата! Ще се видим в понеделник!

— Ъхъ — изломоти Бен.

— До скоро! — викна Марко.

Май не беше забелязал нищо необичайно между Бен и Самър. Но нали знаете, момчетата никога не забелязват нищо, освен ако не

направите огромно знаме и не го провесите под носовете им.

Момчетата тръгнаха през поляната и Самър сигурно видя, че гледам Марко с тревога, защото каза:

— Притесняваш се за него и за баща му, нали?

— Не знам... в началото се притеснявах, но сега... може би този път Люк наистина ще остане.

— Може би, но никак не съм сигурна — каза замислено тя.

После тръсна глава, хвана ме под ръка и ме поведе към нейния щанд, който трябваше да разчистим.

Сред боите за лице проблясваше малък лилав еднорог.

— О! Страхотен е! — ахна Самър и го притисна нежно до себе си.

— Бен го спечели на стрелбището — казах аз.

Бил за Гейб!? Да бе!

— Харесах го още когато подреждахме тук. — Очите на приятелката ми блестяха. — Казах на Бен, че не мога да метна топка, дори ако животът ми зависи от това...

— И той го спечели за теб — плеснах с ръце.

Самър се усмихна на малкия еднорог.

— Да, предполагам... Бен е много добро приятелче...

Исках да кажа, че той може би е нещо повече от приятелче, но точно тогава Ани ни извика да ѝ помогнем да пренесе някакви маси, а след това около нас все имаше хора и нещо за правене, така че и дума не можеше да става да поговорим за това.

Към седем часа седнахме около масата за вечеря. Имах чувството, че всички тези вкусни блюда се появиха сякаш от нищото. Масата изведнъж започна да се пълни с ориз и салата от фасул, сирене, студени меса и киш, приготвен с яйца от свободно разхождащите се по двора кокошки.

След като всички се събрахме, започнах да разказвам за специалния Ден за глезене и за моя изненада, Ани предложи да приготви обяда.

— Леле, сигурна ли си? Би било прекрасно! — възкликнах аз.

— Разбира се! Майка ти и без това ще има прекалено много работа. Ще приготвя и малко кексчета и браунита.

— А аз искам да си взема един ваучер — каза приятелката на Ани, Джил. — Утре ще разкажа и на всички от драмкръжока и

очаквам, че ще има още желаещи за ваучери.

Цялата засиях. Ваучерите за специалния Ден за глезене се продаваха като топъл хляб. Знаех, че това не може по магически начин да спаси „Под дъгата“, но ме въодушеви. Джил купи ваучера си веднага, а после поспорих с Ани дали трябва да плати своя. Аз настоявах, че не трябва, а тя, че трябва, защото все още не сме се били закрепил добре на пазара. Накрая се предадох, защото набута парите в ръката ми, както и защото не исках да слушам мрънкането на Грейс, че съм дала безплатен ваучер на някого.

Отдавна не бях хапвала толкова вкусно. Накрая имах чувството, че ще се пръсна. Преди да станем от масата, благодарих на Ани около десет пъти, че ще приготи храната за специалния ни Ден за глезене, а после двете със Самър се отправихме към юртата.

Взехме фенери, спални чували и две големи якета от Джед. Джим беше запалил печката в юртата, а Ани ни беше оставила табла с термос горещ шоколад, две кошнички с боровинки, няколко браунита и ароматни пръчици. Самър все още беше облечена с костюма си на фея, а когато развих спалните чували, за да се мушна в моя, видях малкото еднорогче в нейния. Тя го извади, сложи го в скута си и започна да си играе с лилавата му грива.

През целия ден любопитството не ми даваше мира и ми се искаше да говоря с нея за Бен, и сега, като видях еднорога, чух устата ми да казва:

— Чудесно е, че Бен спечели това за теб. Май е влюбен в теб, а и като гледам как двамата флиртувате постоянно...

— Не флиртуваме! — викна възмутено Самър. — Той ме дразни и аз се опитвам да му го върна. Това не е флирт!

Но аз не се предавам толкова лесно.

— Да бе! Преди не се държахте така. Сега постоянно ви се случват разни смущаващи неща, като сбогуването преди малко. Напомняте ми на нас с Марко в началото.

— Аби, фантазираш си! — отсече Самър, но не смееше да ме погледне в очите. — Знаеш, че харесвах Бен, но това беше глупаво лятно увлечение, което вече напълно преодолях. А и да ти напомня, ако си забравила ужасната случка на плажното парти, че той не ме харесва по този начин. Радвам се, че всичко това е минало и няма нужда да го обсъждаме отново.

— Добре, щом така казваш...

В този момент обаче тя ми хвърли един бърз поглед и промънка:

— Искам да кажа... освен ако... ако той не е споменал нещо...

Аха! И Бен промънка същото, и то точно по същия начин, когато си помисли, че тя може да ми е казала нещо. Но този път ще съм внимателна и няма да позволя на бързата ми уста да ме изпревари. Лятото сгреших, като казах на Самър, че Бен я харесва. Сега съм двойно, не, тройно по-сигурна в това, но не смеех да кажа нищо, не и преди той да си е признал пред мен. А може би трябва да го накарам да подпише и признание...

А за Самър бях 110 процента сигурна, че още си пада по него и 120 процента сигурна, че няма да го признае за нищо на света, без да има абсолютно доказателство, че той също я харесва. Така че, макар и неохотно, реших да я оставя на мира, поне засега.

Затова насочих разговора към училище и после я накарах да опита новия крем за ръце с бергамот и жасмин, върху който работех в момента (хареса ѝ много, ура!). Накрая, естествено, заговорих за „Под дъгата“ и как се борим да оцелеем, и колко зле се отрази на мама това, че новият спа център ни взе клиентите, всъщност колко зле се отрази това на всички ни. Разбира се, Самър знаеше за разочарованието, което преживяхме с лондонските поръчки, както и че господин Вулмер отказа да ни направи отстъпка със срока за наема... Тя ме прегърна и отново каза колко ѝ се иска да може да направи нещо повече, за да ни помогне.

— Но ти ни помагаш, като ни подкрепяш.

— И ще съм на линия за специалния Ден за глезене, естествено — обеща Самър, — дори и само за да вземам палтата на клиентите.

— Това е хубаво, но може би ще ми помогнеш и с приготвянето на нектарите и чая?

Беше ми така уютно и спокойно до приятелката ми и до топлата печка, че усетих как ме изпълва щастие. Радвах се, че днес бях свършила добра работа за салона и продадох доста ваучери за специалния Ден за глезене, затова самата аз се изненадах, когато внезапно по бузите ми се затъркаляха сълзи.

— Самър, не можеш да си представиш колко ме е страх, че може да се случи нещо лошо и че аз не мога да направя нищо, за да го предотвратя! — изхлипах аз.

Приятелката ми отметна спалния чувал и ме прегърна.

— Ще измислиш начин да се справите, Аби! Ти винаги измисляш!

Въздъгнах. Имах чувството, че съм изчерпала всичките си идеи, всички до края на живота си...

— А защо не използваш силата на боровинковите желания? — попита внезапно Самър.

Поклатих глава. Какво щяха да ми помогнат те?

— Е, поне няма да навредят — сви рамене приятелката ми и сложи десет боровинки в ръката ми. — Давай, трябва да го кажеш на глас! — напомни ми тя.

Несигурна усмивка се плъзна по устните ми.

— Добре... ама само заради теб. — Пъхнах боровинките една по една в устата си и казах силно: — Искам „Под дъгата“... да оцелее!... — И добавих по-тихо: — Не виждам обаче как ще стане това, така че май си пожелах чудо... Сега е твой ред.

Самър взе още десет боровинки, сложи ги една по една в устата си и каза:

— Пожелавам си... — млъкна и тръсна глава, сякаш се опитваше да изхвърли някаква мисъл. После продължи: — Пожелавам си Джим да спре да хърка през нощта. Чувам го през стената, въпреки че тя е дебела цели шейсет сантиметра!

— Не искаше да си пожелаеш това, нали... — вгледах се внимателно в нея. Сигурна бях, че искаше да си пожелае нещо за нея и Бен.

— Искях! Джим хърка като слон със синузит. Въобще не мога да спя от него.

Ясноооо, приятелката ми още не беше готова да си признае.

Трябваше да отида до тоалетната. Опитах се да го направя вън на тревата като Самър, но първо, беше студено, и второ, ме беше страх, че точно в този момент някой може да реши да погледне през прозореца. След като огледах къщата поне три пъти, клекнах и... погледът ми срещна нечий очи!

— Не мога! — писнах аз. — Ужас! Една коза ме гледа!

Самър надникна от юртата, а аз припряно почнах да се загащвам.

— Козите нямат фейсбук, да знаеш — присмя ми се тя.

— Пет пари не давам дали имат фейсбук! Имат очи обаче! — сопнах ѝ се аз.

— Идвай тогава, гражданинче! — изхили ми се тя и двете се запрепъвахме към къщата.

ГЛАВА 9

В понеделник сутринта с облекчение се отправих към училище. Атмосферата у нас беше повече от тягостна. Още като се прибрах вкъщи в неделя следобед, заварих всички в мрачно настроение. Саф със зле прикрито отчаяние ми съобщи, че в събота четири клиентки не дошли за резервациите си, „Под дъгата“ приличала на запустяло призрачно място, защото и без това записаните часове не били много. Добрите новини, които донесох от панаира, и това, че продадох много ваучери за специалния Ден за глезене, ободри малко мама и сестрите ми, но не беше за дълго.

Понеделникът беше трагичен за „Под дъгата“, а вторникът беше още по-зле. Когато двете с Грейс се върнахме от училище, Саф ни каза, че мама била много разстроена и през целия ден се суетяла из празния салон като ранен звяр. Точно когато Саф ни казваше това, мама влезе и ние бързо сменихме темата. Мама ни изгледа подозрително, промърмори, че не ѝ е добре, и си легна рано.

В сряда сутринта тя стана с ужасна настинка. Заприготвихме се за училище, както обикновено, но като я видяхме, приведена на кухненската маса да се поти и трепери, разбрахме, че днес няма начин да работи. След кратък спор Саф успя да я убеди да се върне в леглото, а Грейс и аз слязохме в салона да се обадим на клиентките и да отменим часовете за днес.

Саф реши да не ходи в колежа и да поеме записаните часове за маникюр и педикюр, но и това не помогна. Двете клиентки, които имаха маникюр, се бяха записали и за масаж. Първата, с която разговаря Грейс, каза, че предпочита да отменим всичко. Разбрах защо го направи, когато разговарях с втората клиентка.

— Не се тревожи, мила, ще ида в спа „Рай“ — каза весело тя. — И без това оттам ми предложиха маникюр и масаж на половин цена (като че ли не знаех!).

Коремът ми се сви и за малко да повърна, но трябваше да се престоря, че всичко е наред.

— О, да, много добра оферта. Надявам се да ви хареса.

Какво ли ще каже мама, като разбере, че нито една от клиентките не направи нова резервация и че практически ги изпратихме всички в новия спа център?

Още по-лошо беше, че няколко клиентки дори не вдигнаха телефоните си, така че трябваше да оставим съобщения и да се надяваме, че са ги получили навреме. Най-неприятният разговор, който проведох, беше с една жена, която имаше записан час за масаж на тялото и на лицето и си беше взела почивен ден заради това. Тя ме попита дали мога да ѝ препоръчам друго място, където може да отиде без резервация, и аз трябваше да ѝ предложа спа „Рай“.

Грейс ме изглежда зверски, като затворих.

— О, страхотно! Сега вече и ти им правиш реклама!

— Какво друго да кажа? Нямах да направя добра услуга на „Под дъгата“, ако не помогна и кажа „Ами не знам“. Но щом толкова много знаеш, ти се обади на другите!

— Ще го направя... че иначе рискуваме никога да не си върнем клиентите — измърмори тя, докато набираше следващия номер.

— Само че първо се поусмихни! — не ѝ останах длъжна аз.

— Шшшт! — изсъска ми тя.

И двете бяхме готови да избухнем, но в този момент клиентката вдигна телефона.

И Грейс не извади по-голям късмет от мен. Единствено Триш, нашата редовна клиентка, с която мама излезе по женски, каза, че няма проблем и че ще дойде, когато мама се оправи.

След ужасното телефонно изпитание двете с Грейс се повлякохме към апартамента да си вземем нещата за училище. Сестра ми изглеждаше ужасно — също толкова, колкото и аз.

— Чудя се какво ще кажем на мама... — прошепнах аз, когато стигнахме до най-горното стъпало.

— Нищо — отсече Грейс. — Тя и без друго се чувства зле. А може и вече да е заспала. Хайде да се промъкнем тихичко, да си вземем нещата и...

Но мама не спеше, а ни чакаше, подпряна на рамката на вратата на спалнята. Изглеждаше ужасно.

— Как мина с клиентите?

Грейс ми хвърли бърз поглед изпод вежди и двете пуснахме големи фалшиви усмивки.

— Много добре! Всичко е наред! — излъгах хладнокръвно аз. — Триш ни помоли да ти предадем, че се надява да оздравееш скоро. Ще си запише час, когато се оправиш.

— О, чудесно...

Опитахме се да се шмугнем край мама и да си вземем чантите, но тя ни спря:

— А другите? И те ли ще направят нови резервации?

— О, да, непременно! Всичко е наред! — каза Грейс, не много убедително.

Мама ме погледна право в очите и аз знаех, че няма начин да излъжа. Стомахът ми се сви.

— Всъщност е ужасно — промърморих аз, като сведох очи.

След това с Грейс обобщихме ужасността. Цялата. Отмяната, втурването към новия спа и факта, че самата аз трябваше да насоча клиент към конкурентите ни. Отначало мама изглеждаше шокирана, но след това изведнъж стана много решителна.

— Добре, позвънете им пак. Днес ще работя! — каза тя твърдо и тръгна към кухнята. Но после се спря до масата, олюля се и се хвана за един от паянтовите столове. Добре че с Грейс бяхме наблизо, да я хванем.

— Мамо! — изскочи Саф от банята. — Трябваше да си в леглото.

— Не, ще работя!

— Не, няма! Току-що щеше да припаднеш! Седни! — разпореди се Грейс.

— Ще ми мине — измънка мама.

Цялата беше плувнала в пот и я тресеше. Май не беше обикновена настинка. Може би беше грип или нещо още по-лошо.

Грейс сложи чайника, за да й направи горещ чай. Саф я хвана от едната страна, аз — от другата, и заедно я замъкнахме в леглото.

— Няма какво да се лъжем... безнадеждно е — каза мама тъжно, като се опитваше да се повдигне изпод завивките, когато Грейс ѝ донесе чая. — Съжалявам, момичета! Тъкмо взехме да се изправяме на крака, преди този спа „Рай“ да отвори, и мисля, че сега сме обречени на гибел. Ще трябва да затворим „Под дъгата“. Започвам да си търся работа.

Очите ми се напълниха със сълзи и усетих как паниката се надига в гърдите ми. Беше ужасно да чуя това от устата на мама...

Грейс също изглеждаше така, сякаш всеки момент ще ревне, затова Саф ни избути от стаята, като каза, че ще закъснеем за училище, ако не тръгнем веднага.

Сърцето ми блъскаше лудо, като се озовахме на улицата, а краката ми се огъваха като направени от гума. Добре че от едната страна ме държеше Саф, а от другата — Грейс, че иначе като нищо щях да се просна на земята.

— Тя не говореше сериозно, нали? — промърморих аз, като тръгнахме по главната улица.

— Разбира се, че не! Практически бълнуваше — заяви уверено Саф.

Грейс въздъхна:

— Работата е там, че и успехът, и провалът са спирали и ние влязохме в грешната спирала. Ако спа „Рай“ не се беше появил буквално на съседната улица, може би... Но той е там и днес сами видяхме какъв магнит е за нашите клиенти. Мама е права. Няма да успеем да се задържим в тази ситуация. Господин Вулмер с нетърпение чака да фалираме, за да сложи ръка на всички мебели и уреди. И няма да чака дълго, защото на осми няма да сме събрали парите за наема. Дори половината нямаме.

Не това исках да чуя от разумната Грейс, която знаеше сметките на салона най-добре от всички ни.

— Все пак ще успеем да намерим парите някак си, нали? — погледнах я умолително, като се надявах този път отговорът ѝ магически да се преобрази в „да“.

Саф стисна ръката ми и изглежда строго Грейс.

— Аби, повярвай ми, ще намерим парите! — увери ме тя. — И мама утре ще е по-добре и ще превземем света. После ѝ остава само в петък да се справи сама, а в събота и в неделя всички ще сме там. После само един понеделник, а във вторник аз нямам часове и ще ѝ помагам, а и така или иначе ще се дипломирам само след...

— Три години — тросна ѝ се Грейс.

— Да, но ще мога да поемам все повече и повече процедури от мама още преди това — сопна ѝ се Саф. — А догодина ще имам по два свободни дни седмично. Виж, вместо да се тюхкаме и да говорим за

отказване, трябва да измислим как да се справим. Трябва да предложим нови оферти, да накараме хората да разберат, че сме различни от спа „Рай“ и че си струва да платят малко повече за нашите услуги. На бас, че нито един от продуктите им не е органичен или ръчно приготвен.

— Нали опитахме с различни оферти, ние просто не можем да се конкурираме с тях — въздъхна Грейс.

— Знам, че опитахме, но трябва да измислим още нещо. Винаги има начин, ако твърдо решиш да постигнеш нещо.

И тогава двете се обърнаха към мен и ме погледнаха в очакване. Но аз бях абсолютно безмълвна, а главата ми беше напълно, ама съвсем напълно празна. Нямах дори едничка, най-мъничка идея. Положението беше повече от безнадеждно. След цялата огромна работа, която свършихме, с всичките ни обич и грижи, които вложихме, изглежда, щяхме наистина да загубим „Под дъгата“?!

Бях толкова нещастна, че дори не ми се флиртуваше с Марко по време на часовете. А това само по себе си е доста показателно. Не кроях и планове как да събера Бен и Самър, въпреки че вече бях напълно сигурна, че се харесват. (Самър все още твърдеше, че не е така, но малкият лилав еднорог беше закачен на чантата ѝ. Имате ли нужда от още доказателства?)

Когато казах на Самър, че мама е болна и че е трябвало да препоръчам спа „Рай“ на една от клиентките ни, тя ме гушна и каза, че никога не ме е виждала толкова нещастна и отчаяна.

— Но, Аби, не се предавай! А какво стана с хората, с които разговаря на панаира? Те не си ли записаха часове?

— Петима се записаха за следващата седмица и трима за тази седмица, а аз отмених единия час, защото мама е болна. Знам, че осем нови клиенти не звучи никак зле и разбира се, щях да съм много щастлива, ако положението беше различно. Но сега нещата стоят така, че каквото и да правим, изглежда малко. Трябва да намерим 2000 лири до осми, а в момента имаме само 550. Не, всъщност 462, защото мама трябваше да плати данък от тях... А може би мама е права — положението наистина е безнадеждно и вероятно ще бъдем принудени да затворим след по-малко от три седмици, защото няма да можем платим наема на господин Вулмер. И какъв е смисълът тогава да се опитваме да съживяваме салона? Може би не трябва да се занимаваме

и със специалния Ден за глезене, но вече сме продали повечето ваучери и не може да разочароваме хората...

Спрях да си поема дъх и забелязах ужасения поглед на Самър.

— Аби, не можеш да се предаваш точно сега! Ти си тази, която винаги казва...

— Не се предавам — прекъснах я аз. — Работата е там, че не ми хрумва нищо, а времето изтича.

Добре че в този момент звънецът би и ние забързахме, хванати за ръце, към класната стая, без да говорим повече, защото нямаше да мога да понеса нито разговора, нито съчувствения поглед на Самър.

Четвъртъкът в училище не беше по-добър от срядата. Но стана особено неприятен, след като Джес ме попита дали може да си купи мандариново масло за тяло. Трябваше да ѝ откажа, защото го бяхме свършили, а няхмахме пари да поръчаме масло от ший, за да приготвим нови количества. Всъщност няхмахме никакви пари. Постъпленията ни от седмицата отидоха директно за плащане на сметката за тока, защото, ако не платим, ще осъмнем на тъмно. Това, че трябваше да го кажа на Джес, ме накара да се почувствам ужасно. В този миг разбрах за каква спирала говореше Грейс. Ако не можем да купим съставките за нашите продукти, не можем да правим продукти, а това означава, че и не можем да продаваме и да се надяваме на печалба.

И в петък се наложи да откажа поръчки на момичета от 8-и клас, защото знаех, че нямаме нищо в наличност, а Грейс ми беше забранила да купувам съставки. Бяхме успели да отделим още 100 лири за наема на господин Вулмер, като спестявахме всяко пени и никой нямаше право да пипа парите.

Бен ми купи захаросана кифличка през първото междучасие (не исках да моля мама за джобни), която трябваше да изям почти насила, защото се чувствах зле и ми се гадеше. По време на обедната почивка Марко не отиде на репетиция с бандата, за да остане с мен и да ме развесели малко. Не успя да ме развесели, но ми беше толкова хубаво да се гушна в него — трябваше обаче да се отдръпнем един от друг, когато господин Карвър мина покрай нас и ни се скара, че това е неподходяща публична демонстрация на чувства (или с други думи, не

можем да сме нормални тийнейджъри, и както каза Марко — яд го е, че той никога не си е имал гадже).

Самър обеща, че ако се наложи мама да си търси работа, тя може да я свърже с много хора в града, които семейството ѝ познава — Пит и Сю в кафенето например. Беше мило от нейна страна, но се почувствах още по-зле от думите ѝ, защото ми се стори, че правят гадната ситуация още по-гадна.

След часовете Грейс ме чакаше на входа на училището и побързахме към къщи да помогнем на мама. Тя все още не беше много добре, но реши, че ще се върне на работа. Заварихме я на една от лилавите кушетки, напълно изтощена, въпреки че беше имала само три клиентки и нито един човек, който да влезе да си купи нектар или продукти, въпреки дъската с подканящите надписи, която бях сложила на улицата пред салона. Когато изхвърлих една купчина плодове, които бяха почнали да се развалят, почувствах, че треперя. Но и двете с Грейс продължихме да подреждаме в салона. Скоро дойде и Саф и също се включи.

Като свършихме, мама ни накара да седнем при нея на кушетката. Изразът на лицето ѝ моментално ми показва, че трябва да се подготвим за нещо неочаквано, въпреки че и през ум не ми мина каква бомба ѝ предстои да хвърли.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Изникна нещо ново — започна мама. — Това е само идея, но се надявам да ме изслушате, преди да се опитате да ме убиеете. — Тя пое дълбоко дъх и продължи: — Днес се обади приятелката ми Джанин. Разбира се, тя знае какво се случва и каква е ситуацията ни, и понеже заминава заедно с Питър и децата за една година, заради работата му, се чудеше дали не бихме искали да поживеем у тях, докато ги няма...

О, мили боже! Гледах мама втренчено и нищо не разбирах, сякаш ми говореше на японски. Лицето на Грейс беше замръзнало в маска на ужас. Дори Саф беше безмълвна.

Къщата на Джанин е в Айлингтън. Айлингтън! В Лондон!

— Какво!? — ахнах аз след около почти цяла вечност.

— Няма начин! Не можем да си тръгнем от тук! — заяви Саф.

— Може да нямаме избор — погледна я мама. — Все още не сме събрали дори половината от сумата за наема, така че и без друго ще

загубим апартамента.

— Ще се регистрираме да получаваме социални помощи — каза Грейс.

— Не мисля, че ще можем, не и докато имаме салона. А ако нямаме салона... — Мама замълча, очевидно ѝ беше трудно да продължи. — Ами в такъв случай ще е по-добре да сме в жилище, за което няма да плащаме наем, и да се опитаме да поработим върху лондонската част на бизнеса. Кухнята им е огромна, предостатъчна, за да правим продуктите в нея. И вместо да седя тук в почти празен салон и да се чувствам все по-отчаяна, мога да продавам продуктите с баща ви... е, не точно с него, защото сигурно ще се изпотрепем, но с някого като него.

Тя се опитваше да ни разсмее, но никой от нас дори не се усмихна. Саф и Грейс ме гледаха тревожно, а аз гледах мама гневно. Как можех да оставя живота си... приятелите си... Марко? Как може „Под дъгата“ да не съществува? Искаше ми се да се втурна навън, но знаех, че трябва да остана и да я разубедея.

— Не го казваш сериозно, нали? — измърморих аз.

— Защо да се връщаме в Лондон, като можем да правим продуктите тук и оттук да ги продаваме на магазините, дори салонът да не работи? — попита Грейс.

— Грейс, нямаме пари за наема, а господин Вулмер не иска да ни направи отстъпка! — викна мама разстроена. — Знаеш го по-добре от мен. Съжалявам, че съм рязка, момичета, но след шестнайсет дни няма да има никакво „тука“. Ще бъдем на улицата, независимо дали ви харесва, или не.

— Защо се предаваш, мамо? Каза, че никога няма да го направиш, но ето, че сега се предаваш! — обвиних я аз.

— Не е така, Аби — въздъхна мама. — Опитвам се да спася бизнеса ни, ако искаш, вярвай. Но ако успеем да продължим да правим и да продаваме продукти, може да се задържим на повърхността и знае ли човек, някой ден може отново да отворим салон. Но сега нашият салон няма с какво да съществува.

Разбихах какво се опитва да ми каже мама. Онзи ден го преживях с Джес, когато ме помоли за маслото за тяло и аз трябваше да ѝ кажа, както и на останалите момичета, че сме го свършили. Продуктите ни в „Под дъгата“ бяха на привършване. Какво щеше да

стане, когато свършат съвсем, а не можем да поръчаме коламаска или пили за нокти, или фолио за тяло? Всичко щеше да спре.

— Сега ни се предлага възможност да живеем в къща, без да плащаме наем, и това ще ни позволи да запазим бизнеса — продължи мама. — Трябва да съм луда, за да откажа подобно предложение.

— А и ще сме по-близо до татко — тихо каза Грейс.

Изгледах я с изненада — на чия страна беше тя все пак?

— Да, и това — каза мама. — Баща ви ще е много щастлив.

Стана ми зле. Все едно заставам против татко, като настоявам да останем тук. Но пък от друга страна, какво ще стане с Бен и Самър? Ами с Марко?

Само мисълта, че може да ги загубя, ме побъркваше...

— Но аз не искам да... — успях да промълвя и сълзите се затъркаляха по бузите ми.

Мама трепна, като ме видя да плача, и се опита да ме прегърне, но аз се дръпнах.

— Вижте, вие правете каквото искате, но аз няма да се върна — заяви Саф. — Харесвам курса си, а преподавателката ми смята, че се справям добре. Ще си намеря студентско общежитие. Може би и ти ще можеш да живееш с мен, Аби...

— О, Саф, миличка! — ужаси се мама. — Моля те, не говори така!

Тя се опита да улови погледа ми, но аз упорито я избягвах.

— Знам, че ви дойде много, момичета, но съм помислила за всичко. Саф, проверих, че можеш да се прехвърлиш в колежа в Лондон без проблем и можеш да се запишеш на вечерен курс по пеене — много по-евтино е, отколкото редовният курс.

— Нямам интерес към курс по пеене — изръмжа Саф, но вече не беше толкова непоклатима.

— Как изобщо си представяш, че ще изоставим всичко, за което толкова се трепахме? — изплаках аз, без да поглеждам мама в очите.

— Аби, нямаме избор! Трябва да погледнем истината в очите. „Под дъгата“ е победена. Сега трябва да спасим каквото можем и да вървим напред. А ако искаме да сме сигурни, че ще имаме покрив над главите си, трябва да се обадя на Джанин веднага.

Най-накрая се осмелих и я погледнах в очите.

— Кога? — попитах тихо.

Мама ме изглежда притеснено:

— Можем да се преместим другата неделя.

— Следващата неделя?! Не можем да го направим!

— Ако не го направим, дни след това господин Вулмер ще ни изхвърли на улицата, защото няма да можем да му платим наема — каза мама. — Можем да си тръгнем предишната седмица и така ще дадем възможност на Лиъм да продаде мебелите и уредите от салона, за да не попаднат в ръцете на този ужасен човек.

— А какво ще стане със специалния ни Ден за глезене? — попитах аз.

— Ще го направим, както сме планирали в събота — отвърна мама. — Много от редовните ни клиенти и приятели ще дойдат и това ще е една прекрасна възможност да се сбогуваме.

Тя ми се усмихна, като че ли това трябваше да ме накара да се почувствам по-добре. Но вместо да се почувствам по-добре, у мен се надигна гняв. Измислих специалния Ден за глезене, за да помогна на салона да се съвземе, а мама не искаше да му даде шанс. Нещо повече! Тя го превръщаше в парти за сбогуване. Имах чувството, че ще се пръсна от мъка, безсилие и гняв. Потърсих Саф и Грейс за подкрепа.

— Хайде, кажете нещо! Сигурна съм, че и вие не искате да си тръгваме.

— Разбира се, че не искаме — рече тихо Грейс. — Но мама е права. Не можем да си позволим да останем или да държим салона отворен. А предложение като това, да живеем някъде, без да плащаме, няма да се повтори. Нямаме избор, Аби.

Погледнах Саф.

— Ами, предполагам, че ако мога да продължа с обучението си в Лондон... — започна тя и след това замлъкна, втренчена в пода.

Не вярвах на ушите си. Сякаш бях в кошмар, от който не мога да се събудя. Погледнах красивите ни продукти по стъклените лавици, пъстрата хладилна витрина, пълна с вкусни плодове, блестящия гранитен плот на бара и великолепната ни рецепция в старо злато и разбира се, удобните лилави дивани... Сърцето ми подскочи.

Не! Не! Не!

Това не може да се случва, не и след като положихме толкова много усилия... С омекнали крака, тръгнах към вратата.

— О, миличка, къде отиваш? Нека си поговорим — викна мама след мен, но аз продължих и затръшнах вратата зад гърба си.

Повървах малко по улиците и се зачудих дали да ида у Марко, или у Самър, или пък да ида в парка, където Бен риташе с негови приятели. Но всъщност не ми се виждаше с никого. Стигнах до края на улицата и ожаднях, но нямах пари дори за една вода, така че се върнах вкъщи.

Изтърчах нагоре по стълбите и влязох в кухнята. Мама и сестрите ми седяха около масата с чаши чай, но аз подчертано не им обърнах внимание, а мълчаливо си взех една чаша и си налях вода от чешмата.

— Аби, мисля, че трябва да поговорим — наруши мълчанието мама.

— Защо, да не си променила мнението си? — сопнах се аз.

— Не, но...

— Значи няма причина да говорим — прекъснах я и изфучах край масата.

Мислех да се затворя в моята стаичка с някоя книга и да не им обръщам внимание, но вместо това се обърнах и креснах:

— Не може просто да се върнем! Как не разбирате?! Какво смятате да правим с новите си приятели? Какво да правя със Самър и Бен? А с Марко?

— Ами баща ти? — попита мама тихо. — Ще си близо до него и ще го виждаш по-често. Не искаше ли това?

— Разбира се, но... — млъкнах, защото езикът ми се върза. Как ли щеше да се почувства татко, ако ме чуе?

Бях объркана и сломена. Не исках повече да говоря за това, така че грабнах едно хлебче от масата и влетях в стаичката си. Сложих си слушалките и си пуснах песните, които Марко ми беше записал, четях си книгата и се преструвах, че не чувам мама и сестрите ми, които чукаха на вратата.

ГЛАВА 10

В събота сутринта се събудих, просната върху една възглавница на пода в малката ми стаичка (килерчето де) и за момент се зачудих какво правя там. После си спомних всичко — и вчерашния гняв, и крясъците ми, и ужаса, който ме обхвана. Едва-едва се замъкнах до банята.

Вместо да слеза в салона, се проснах на дивана и с тъга се огледах наоколо, мислейки си как ще се откажем от всичко това. Внезапно усетих, че трябва да се махна от тук. Пратих съобщение на Самър и след половин час Джим спря пред нас раздрънкания семеен ленд ровър. Точно тогава влязоха мама и Саф.

— Здравей, миличка, как си? — попита ме мама.

— Излизам — измънках, без да я погледна.

— Аби, моля те... — започна тя, но аз се шмугнах край нея и изтичах надолу по стълбите.

Джед беше седнал на предната седалка до Джим, така че трябваше да се сместя на малката седалка отзад заедно със Самър. Казах здрасти на всички с най-веселия си глас, опитвайки се да прикрия факта, че всеки момент щях да ревна, и се хвърлих в обятията на Самър. Беше ми трудно да я пусна, а още по-трудно да не избухна в сълзи.

— Казвай сега какво става? — попита тя, когато най-после се пуснахме.

Тъкмо да ѝ кажа, но внезапно осъзнах, че ако го сторя, това ще е краят. Щеше да разбере, че приятелството ни ще се промени завинаги, а аз исках нещата да си останат както си бяха поне още малко и се чух да казвам:

— О, нищо! Сетих се, че днес ще правиш снимки на плажа, а ние нямаме работа и мама ме пусна да изляза.

— А, добре. Само че съобщението ти звучеше малко...

Малко какво? Отчаяно? Съсипано?... Свих рамене:

— А, не, просто щях да полудея от стоене вкъщи, това е! Искаше ми се малко свеж въздух.

Въздухът на Девън, помислих си аз.

Скоро се озовахме на просторния слънчев есенен плаж. Силният вятър издуха косата ми в откачена прическа. Братята на Самър пускаха огромни пъстри хвърчила, а тя ги снимаше за своя фотографски проект.

Хвърлях й скришом по едно око и усещах ужасна болка вътре в мен, защото Самър вече ми липсваше, нищо че сега беше до мен.

После сълзите напълниха очите ми и въпреки че се стараех, не можах да ги спра. Направих се, че е от вятъра, но на Самър такива не й минават.

— Знаех си, че има нещо — каза тя и ме накара да седна на пясъка. — Хайде, кажи ми какво става.

— Не знам как — изхлипах аз.

— Някой да не е болен?

Аз поклатих глава.

— Да не е станало нещо с Марко?

— Не — подсмръкнах.

— Аби, знаеш, че можеш да ми кажеш всичко. Ти си най-добрата ми приятелка — каквото и да е станало, можем да го обсъдим.

— И ти си моята... — успях да кажа. За миг затворих очи, за да спра сълзите, и се заслушах във вълните, които се блъскаха в брега. След това я прегърнах и се разхълцах. — Мама иска да се върнем в Лондон.

— Какво?! Защо? Какво е станало?

Разказах й за къщата, която ще пазим, и как всички са абсолютно сигурни, че не можем да съберем парите за наема на господин Вулмер, дори Грейс.

Самър ме слушаше, без да каже и дума. Мисля, че беше в шок.

— Но това, това е откачено — възкликна тя, като свърших.

Най-лошото обаче беше, че докато говорех, не ми звучеше откачено. Напротив, звучеше разумно. Разумно, но някак неправилно. Не можех да разбера защо, но звучеше много, много неправилно.

— Не можете да заминете! — извика Самър. — Не го вярвам!

— И аз не мога да повярвам, но изглежда, че ще заминем.

— Кога? В края на срока ли?

Поклатих глава. Де да беше така.

— След една седмица...

— О, боже, не! — зяпна Самър. — Трябва да спреш майка си. Кажй й колко много искам да останеш!

— Опитах се! Разбира се, че се опитах! Но тя смята, че това е единственият ни шанс.

— Не отивай! Остани у нас. Поне докато свърши срокът. Мама много ще се радва. Тя винаги се оплаква, че момчетата ни бият по бройка. — Очите на Самър бяха пълни със сълзи.

— Мислиш ли, че е възможно? Може ли наистина? — Слаба надежда проблесна в мен.

— Разбира се! — увери ме приятелката ми. — Мама и татко толкова те харесват. Ние всички те харесваме.

Така ми се прииска да приема предложението на Самър, че за момент сериозно се замислих, но дълбоко в себе си знаех, че е невъзможно.

— Благодаря, но няма да стане — поклатих глава аз. — Нашето семейство преживя достатъчно неприятности в последната година и сега най-важното за всички ни е да сме заедно.

— Разбирам — въздъхна Самър, — на твое място и аз щях да остана със семейството си, независимо колко силно хърка Джим!

И двете се усмигнахме, макар и тъжно.

— Какъв кошмар, Аби. Още не мога да го проумея. А Марко какво каза?

Въздъгнах, взех едно камъче и го хвърлих в морето.

— Не съм му казала още.

— О, Аби, всичко ще се нареди, ще видиш — прегърна ме силно Самър.

— Аз само се тревожа, че ако... сме разделени... — но не успях да довърша изречението. Не можех да понеса мисълта, че няма да виждам Марко всеки ден и че връзката ни няма как да продължи от разстояние. Скочих на крака и тръгнах надолу по плажа. Имах неистова нужда да походя!

— Вие двамата сте един за друг — настигна ме Самър. — Никакво разстояние не може да ви раздели. Ти можеш да идваш и да оставаш у нас по всяко време — на всеки празник, а и през уикендите, ако искаш. Сигурна съм, че и Марко ще се радва на възможността да е

в Лондон колкото се може по-често и да ходи по концерти и да обикаля магазините за дискове. Няма да можеш да се отървеш от него, ще видиш!

— О, Самър, толкова си мила! — погледнах я с благодарност. — А и Лондон не е на Луната все пак — продължих аз несигурно.

— Точно така! — грейна Самър. — А да не мислиш, че ще се отървеш и от мен — ще обикаляме заедно Камдън маркет при всяка възможност, а и Бен няма да те остави на мира и ще иска да му покажеш всички кралски градини. Ще ти омръзнем, повярвай ми! — опита се да се усмихне тя, но не можа да спре сълзите си.

Като видях мокрите ѝ страни, заплаках и аз.

— О, струва ми се, че бих могла просто... Не знам! — ритнах с крак и наоколо се разхвърчаха камъчета и пясък. — Искан ми се да се просна на пода и да се разбеснея като двегодишна!

Самър ме разбра прекрасно, защото ме хвана за ръка и каза:

— Ела! — дръпна ме тя за ръката, затичахме по плажа и тя внезапно изкрещя с пълно гърло. След нея се разкрещях и аз, колкото сили имах. Тичахме и крещяхме, тичахме и крещяхме, докато Джим, Джед и хвърчилата не се превърнаха в малки точки зад гърбовете ни. Най-накрая се стоварихме на пясъка, като дишахме тежко.

Помолих Самър да ме оставят в центъра на града, за да проверя дали Марко не е в студиото. Междувременно небето се покри с буреносни облаци и аз затреперих в тъничкото си яке. Имах чувството, че всичко е срещу мен, дори природата.

Мислех, като стигна до студиото, да почакам, докато излязат в почивка, но Марко ме видя, остави китарата и дойде да ме вземе при тях. Казах „привет“ на всички и въпреки че в гърлото ми беше заседнала най-голямата буца на всички времена, успях да попитам:

— Как върви?

— Страхотно! — прегърна ме през кръста Марко. — Репетираме една нова песен — определено е най-добрата ни досега.

— Ако си зает, мога да ти се обадя по-късно — започнах аз, но усетих, както и преди със Самър, че не искам да му казвам, защото ми се щеше нещата да си останат такива, каквито са.

— Разбира се, че винаги имам време за теб, Аби — усмихна ми се Марко и ме целуна по устните, докато другите се правеха, че не забелязват.

— Искаш ли да я чуеш? Да, хайде да я изпеем на Аби! — викна той.

Имаше малко откачен вид, беше някак превъзбуден и не приличаше на себе си. Чакай малко... не трябваше ли днес Люк да е тук? Беше обещал да дойде да го гледа? Поне така ми каза Марко.

— Мислех, че баща ти ще е тук...

Жизнерадостната маска се смъкна от лицето на Марко. Беше само за миг, но ми беше достатъчно, за да видя колко му е болно.

— А, той ли? Замина пак. Обичайната история. Скучната стара история... Хайде да чуем новата песен!

— О, Марко! Съжалявам... — започнах аз, но той ме прекъсна.

— Не е нещо кой знае какво, а и аз го очаквах.

Знам, че не го очакваше. Знам, че този път наистина повярва, че Люк се е променил и че е наоколо. Заболя ме за Марко. Знам, че под цялото това перчене, той се чудеше какво е станало и дали той не е сбъркал някъде.

— Но всички планове... — започнах аз.

Чувствах се ужасно. Не трябваше да вярвам на Люк. Само защото татко заслужи още един шанс, не биваше да мисля, че и Люк има право на такъв.

— Слушай, разбира се, че не съм най-щастлив от това — измънка той, — но си поговорих с мама и знам, че хората, които са важни, са до мен. Тя, ти, приятелите ми...

Той скочи към Шаз пак по онзи откачен начин и го потупа по гърба, а после направи същото и с Тей, и с Деклан.

Леле! Сърцето ми спря. Как сега да му кажа и за Лондон? Замълчах. Но после си спомних, че Самър знае, както и Джед, и Джим. Не можех да скрия от Марко. Щеше да е по-лошо да крия, отколкото да му кажа.

Хванах го за ръката и му прошепнах.

— Да излезем навън, имам да ти казвам нещо.

— Можеш да кажеш всичко пред тези момчета. Те са ми като братя — усмихна се Марко.

Естествено, последвах още потупвания по гърба и момчешки прегръдки. Марко толкова се стараяше да покаже, че не го е грижа, че баща му пак ги беше изоставил.

— Предпочитам да излезем — настоях аз.

Тежки капки дъжд тупаха по чакъла на паркинга. Поех си дълбоко дъх и започнах:

— Мама ще ни мести в Лондон — казах едва чуто. — Другата неделя. Завинаги...

Марко не каза нищо. Само ме гледаше втренчен и объркан.

И после си тръгна.

Спуснах се след него, виках го, но той не се обърна. Напротив, даже ускори крачка.

Нямаше да се предам. Не можех да се предам. Това би означавало да предам и двама ни. Продължих да вървя след него и почти бях стъпила на моста, когато бурята се развихри. Блесна огромна мълния, чу се оглушителен гръм и черните облаци над главата ми се разтвориха. Дъждът удряше толкова силно, че имах чувството, че някой е пуснал студен душ върху главата ми. Цялото им тяло трепереше, не ми стигаше дъх, а краката ми се плъзгаха в червените ми (добре де, не са мои, на Саф са) обувки, но не спирах да тичам след него. Опитах се да избърша капките от лицето си и пръстите ми се покриха с мастиленочерен туш. Вече не виждах Марко, но знаех къде може да е. Притичах през една от поляните към Вайа Айлънд — искам да кажа, преджапах през нея, като не спирах да се оглеждам наляво и надясно. Дъждът се стичаше по лицето ми и не виждах почти нищо. Мярнах един човек с куче и с наведена глава, забързан към дома си, и една жена, която се опитваше да сложи покривало върху двойна бебешка количка, но от Марко нямаше и следа.

Дъждът заплющя още по-силно. Извиках силно и се опитах да покрия лицето си с ръце. Почувствах как ме обзема паника и как нямах сили да мръдна. Просто стоях там, под дъжда, прогизнала до кости, докато някой не изтича зад мен, не ме хвана за ръка и не ме издърпа към един павилион за чай.

— Марко! — ахнах аз и се хвърлих на врата му.

Сгушихме се под тентата отстрани на павилиона.

— Добре ли си? — попита ме той и се опита да съблече якето си и да ме загърне, както направи със самото си в бурята, когато се срещнахме за пръв път.

— А ти? — погледнах го тревожно аз.

— Разбира се, че не съм! Първо татко си замина, а сега и ти...

— Но аз не искам да заминавам! — извиках аз. — Мама взе решението.

Той ритна земята.

— Ами кажи й, че няма да заминеш.

— Не мога! Знаеш как стоят нещата с „Под дъгата“. Тя е сигурна, че не можем да съберем парите за наема навреме.

— А приходите от Деня за глезене? — попита той. — Това сигурно ще...

— Няма да стигнат — прекъснах го аз. — Даже никак няма да стигнат. Ако трябва да съм честна и като знам с какви пари разполагаме в момента, колкото и да ми е неприятно да го кажа, но мама е права, че трябва да използваме възможността, която ни се предоставя.

— Но ти може да не заминаваш. Може да останеш у Самър.

— Тя ми предложи, но не мога! Семейството ми преживя много неприятности напоследък и каквото и да се случи, аз, мама, Саф и Грейс трябва да сме заедно. Не мога да ги изоставя.

— Но ти не ги изоставяш. Те изоставят теб!

— Не разбираш, аз... — опитах се да обясня.

— Разбирам! — сопна ми се Марко. — Разбирам, че ти не искаш да останеш с мен — добави тихо той.

— Не е така! Но те са моето семейство и трябва да сме заедно! Просто трябва!

Той въздъхна:

— Съжалявам! Знам... Знам, че не е състезание, но... — Той преглътна и се вторачи в прогизналите си обувки.

— Говорих със Самър — продължих аз — и мога да идвам и да оставам у тях, когато пожелае, а и ти можеш да идваш при мен през цялото време. Можем да направим подробен план. Няма да е като с баща ти...

— Това няма нищо общо с баща ми! — сопна ми се той. Изглеждаше много разстроен. — Не го намесвай! Става въпрос за теб и мен! А ти дори не се опитваш да ни защитиш, може би защото не те е грижа!

— Разбира се, че ме е грижа! — креснах. — Спорих с мама, но виждам, че е права. Не че съм й признала де. Истината е, че не разполагаме с парите за наема и че ще ни изхвърлят и от апартамента,

и от салона. А ни предлагат безплатно жилище... Ти какво би направил?

И тогава той ме прегърна.

— Извинявай, извинявай! — прошепна той в косата ми. — Знам, че не си виновна. Знам, че трябва да си със семейството си. Работата е там, Аби, че... да се разделим, е кошмар. Ние просто сме един за друг.

— Знам! — прошепнах аз. — И знам също, че нищо — нито времето, нито разстоянието, нито други хора — нищо няма да ни раздели.

— Това чувствам и аз. — Той се отдръпна, за да може да ме погледне в очите.

Внезапно ми се видя много решителен.

— Няма да те изгубя! Какво от това, че заминаваш за Лондон? Какво, ако идеш дори на Луната? Нищо няма да ни раздели. Никога не съм чувствал подобно нещо преди. Никога не съм бил влюбен в някого преди...

Гледах го, а сърцето ми биеше силно.

— Обичам те, Аби!

Прегърнах го силно и прошепнах:

— И аз те обичам!

И после го целунах. Целуна ме и той. А дъждът плющеше около нас.

Малко по-късно бурята утихна и слънцето отново се показва. Всичко наоколо заблестя. Поех си дълбоко дъх. Обичам миризмата след дъжд. Всичко изглежда свежо и ново.

И тогава видях дъгата.

Марко ме хвана за ръката.

— Ела! Хайде да намерим края й! Там трябвало да има купища злато, нали?

— Ти си луд! — изсмях се аз, но го оставих да ме помъкне нататък.

Хлъзгахме се по мократа трева, но не се отказахме, докато не стигнахме до далечния край на острова. Краят на дъгата се губеше някъде от другата страна на реката.

— Сега вече не можем да я стигнем — въздъхна Марко. — Не и без лодка.

Притеглих го към себе си.

— Важното е, че се опитахме.

И тогава го целунах. И въпреки че всичко си беше пак същото, изведнъж започна да ми се струва много, много по-добре.

Когато се прибрах у дома, все още не ми се говореше с мама, така че отидох направо в малката си стаичка и затворих вратата. По-късно излязох само за да си взема тост и да ида до банята. Мислех да се прибера в стаичката си веднага, но вместо това седнах на облегалката на дивана до мама и Грейс, които гледаха телевизия. Независимо че все още бях много разстроена и не ми се говореше, исках да съм с тях. Мълчахме си. Само по едно време Грейс попита дали искам чай и аз казах, че бих пила, ако и без това ще прави.

Мама въздъхна, понамести се и май се готвеше отново да подхване темата за преместването.

— Аби, трябва да говоря с теб за новото ти училище... — започна тя.

Но аз я изгледах толкова сърдито, че тя разбра, че не е никак добра идея да продължи. И за да е още по-ясна ситуацията, станах и се прибрах в стаичката си, четох книга, и слушах музиката на Марко, докато всички си легнаха.

Изчаках ги да заспят, измъкнах се, взех ключовете на „Под дъгата“ и слязох в салона. Заклучих вратата след себе си и седнах в тъмното. Единствената светлина идваше през прозорците и къпеше в бледооранжево красивия плот на бара, рафтовете с чудесните продукти и красивия златист плот на рецепцията. След известно време ми стана студено, мушнах се под купчина хавлии и заплаках. Всеки път, когато сълзите спираха и си мислех, че вече съм ги изплакала всичките, те отново потичаха. Не можех да повярвам, че всичко свърши. Не исках да повярвам, че моите мечти, че нашите мечти бяха разбити.

Събудих се на лилавия диван под куп хавлии — схваната и лепкава в дрехите от вчера. В началото не можах да си спомня защо съм тук и защо очите ми са подпухнали, но после всичко се върна в главата ми. Отчаяно се нуждаех от свеж въздух и за момент ми се прииска да изляза, без да оставям бележка, но дълбоко в себе си знаех, че не мога да карам мама да се тревожи за мен, така че се промъкнах обратно в апартамента и надрасках на гърба на един плик, че отивам...

Спрях. Къде всъщност исках да ида?

И тогава ми се проясни. Разбира се, че знаех къде ще отида. На онова специално място. На Вайа Айлънд.

На острова беше напълно безлюдно, ако не броим няколкото собственици на кучета и бягащите за здраве. Чайният павилион, под чийто навес се бяхме скрили вчера, за съжаление, беше затворен. Беше доста хладно и се разочаровах, защото си представях как ще ми стане по-добре с една димяща чаша чай, която ще си купя с последните си стотинки, веднага щом стигна там.

Седнах на любимата си пейка и се загледах в реката и плачещите върби, които се полюшваха от вятъра. След малко ми стана по-добре. Знаех, че мама смята, че прави най-доброто за всички ни, и че Грейс и Саф мислят същото. Премислях нещата отново и отново и не откривах друго решение.

Както си седях замислена, видях, че някой седи на една пейка точно до реката. Изглежда, наблюдаваше птиците. Колко умен човек, помислих си, да си донесе и термос. А и да си сложи топла плетена шапка, въпреки че е малко смотаняшко. Взрях се в шапката. Но това беше шапката на Бен — синята му шапка с ушички, която винаги носи. Станах и се приготвих да изчезна, защото нямах желание да говоря с никого, но преди да направя и крачка, разбрах, че той всъщност е един от малкото хора, с които искам да говоря.

Промъкнах се зад него, дръпнах бинокъла и сложих ръце на очите му.

— Познай кой е?

— Този парфюм... мmmm, това може да е само Аби.

Махнах ръцете си и той се обърна.

— Какво правиш тук?

Въздъхнах и се тръшнах на пейката до него.

— Крия се от семейството си.

А после му разказах защо.

Бен много се разстрои и изглеждаше шокиран. За момент се престори, че е забелязал нещо много важно на отсрещния бряг и не махна бинокъла от очите си. Направих се, че повярвах, защото това ми даде възможност и аз да дойда малко на себе си.

— Много ще ми липсваш — каза той накрая, свали бинокъла и попримигна. — Знам, че не съм Самър или Марко...

Пернах го по ръката.

— Ти значиш много за мен, надявам се, че го знаеш. Кой ще ми купува захаросани кифлички сега?

— Нахалничка! — каза той с тъжна усмивка.

— Знам защо го прави мама — казах аз. — Мисли, че това е единствената възможност.

— А ти как мислиш? — попита ме той.

— Ами... Разбирам причините с главата си, но в сърцето ми... Имам чувството, че се предаваме... — и млъкнах.

— Продължавай — окуражи ме Бен.

— Иска ми се мама и сестрите ми да разберат, че „Под дъгата“ е повече от бизнес и козметичен салон. Искam да разберат, че това е едно вълшебно място, където се събрахме като семейство, за да излекуваме наранените си чувства, да се съвземем и да продължим напред... Иска ми се да повярват, че той би могъл да бъде същото и за нашите клиенти и приятели, за целия град. Все си мисля, че има начин да го спасим... Трябва да има! Но после мозъкът ми се включва и пита: а как ще съберете две хиляди до събота? — Замълчах, а после въздъхнах. — Просто не мога да приема, че ще изоставим „Под дъгата“.

Бен не откъсваше очи от реката известно време, а след това се обърна към мен:

— Ами недейте. Трябва да има начин да се съберат парите...

— Обсъждахме това много пъти и не мисля, че има начин. А и не са само парите. Новият спа център отмъкна клиентите ни, а и продажбите в лондонските магазини се прецакаха напълно... — млъкнах, защото бях почнала да звуча негативно, точно като мама и сестрите си.

— Всъщност ти си прав — казах след известно мълчание. — Предала съм се, точно като останалите от семейството ми.

Но „Под дъгата“ заслужава повече! Знаех го! Усещах го с всяка клетка на тялото си! След всичко, през което преминахме, не можех да оставя нещата така, трябваше да се боря и да се опитам да го спася! Почувствах как се изпълвам с увереност.

— Поемам случая отново — чух гласа си. — Няма да се откажа, докато господин Вулмер не ни изхвърли на улицата. Ще измисля план, дори той да ме убие.

— Така вече ми харесваш! — каза Бен.

— Много си умен за момче! — ухилих му се аз. — Почти е като, не знам... като че ли не си истинско момче...

Той стана, а после отново седна с широко разкрасени крака, избърса носа си с опакото на ръкава си и посочи една двойка синигери на близкото дърво.

— Хубави птици! — каза го така, че „птици“ прозвуча като „цици“. — Това ли имаш предвид под момчешко?

— Ха, ха! — пернах по ръката. — Не се шегувай, съвсем сериозно говоря. Ти си толкова решителен и така добре ме съветваш, когато става въпрос за моя живот, че се чудя защо не правиш същото и за своите неща?

Бен повдигна вежда.

— Нямам представа за какво говориш — и отново вдигна бинокъла пред очите си.

— О, мисля, че знаеш! — не се предадох аз. — Чудесна есен, между другото. С прекрасни цветове, които така подхождат на Самър.

След това му намигнах, станах от пейката и тръгнах към къщи.

— Чао! — махна той с ръка, без да се обръща, но след това внезапно извика: — Чакай малко, специалният Ден за глезене остава ли? Аз ще отговарям за напитките, нали?

— Аха — отвърнах аз и тогава идеята ме осени, връхлетя ме и ме разтърси из основи, като че ли ме удари мълния.

— О, Бен... това е! — извиках аз.

— Какво е? — обърна се той и ме изгледа, сякаш съм полудяла.

— Ще ти кажа утре в училище! — ухилих се аз. — И благодаря!

Когато се върнах вкъщи, всички още спяха, така че смачках бележката, която бях оставила. Десет минути по-късно седях на масата с димяща чаша чай и драсках в тетрадката си. Мама надникна през вратата и аз затворих тетрадката.

— Безопасно ли е да вляза? — попита тя. — Или ще ме замериш с нещо?

Успях да се усмихна.

— Съжалявам за вчера — набръчках нос. — Тъж... и за петък също. Напълно разбирам защо мислиш това, което мислиш, въпреки че не съм съгласна с теб.

Мама изглеждаше толкова облекчена от думите ми, че помислих, че ще се разплаче. Но вместо това тя се усмихна и каза:

— Може ли да се възползвам от доброто ти настроение и да попитам дали можем да поговорим за новото ти училище? Мисля, че това ще ти помогне да погледнеш с други очи на нещата.

— Давай!

Тя отвори лаптопа, за да ми покаже сайта на училището, посочи ми часовете по изкуство и музика, разгледахме подробно програмите, аз кимах с глава и се усмихвах. И да — училището изглеждаше добре. Но в себе си бях решила, че няма да ходя в никакво ново училище!

Аз нямаше да ходя никъде. Никой от нас нямаше да ходи никъде.

Оставах си тук и щях да спася „Под дъгата“. Ако всички в семейството ми бяха толкова смазани, че не вярваха, че могат да спасят мечтата ни, тогава аз трябва да вярвам достатъчно силно в нея заради всички нас.

ГЛАВА 11

Мислех за своя план, докато приготвях душгелове за Масимо и подаръчните комплекти „Дъга“ за магазините. Мислех за него и в банята, докато пишех за отражението на светлината в тетрадката по физика. До следващата сутрин вече бях готова със задачите за моите приятели. През междучасието ги измъкнах от столовата на двора. Подухваше хладен вятър, но поне беше тихо, а и нямаше възможност Грейс да ни чуе.

— Дано е важно! — каза Бен с дяволита усмивка. — Не ми даде възможност да купя дори една захаросана кифличка!

— Ето, вземи една ябълка. — Самър му подаде своята. — Имаш нужда да ядеш по-здравословно — кожата ти изглежда доста повехнала напоследък.

— Нахалничка! — бутна я Бен.

Самър също го бутна и след това започна да яде ябълката си, но той я грабна и си отхапа голямо парче.

— Не казах, че не я искам!

— Тъжъ! Противно! Нахапа ми ябълката! — писна Самър.

— Какво става? — попита Марко, като преплете пръсти с моите. Стиснах ръката му.

— Няма да замина! — заявих им аз. — Ще събера парите за наема и ще спася „Под дъгата“.

Бен спря да дъвче, а Самър ме зяпна.

— Но как? Това са много пари!

— 1438 лири, ако трябва да сме точни.

— Аби, аз съм човекът, който най-много от всички иска да останеш, да запазите салона и всичко, за което се трепахте, но как, за бога, ще събереш всички тези пари? И то за по-малко от две седмици? — Марко ме гледаше със смесица от надежда и объркване.

— Имам няколко идеи — казах аз и се настаних на тревата.

Марко също се настани до мен, Самър и Бен не останаха назад (и седнаха малко по-близо един до друг, отколкото беше необходимо).

— Ще направим специалния Ден за глезене още по-специален — извадих тетрадката си с идеи. — Ще продадем двойно повече ваучери, ще организираме различни неща пред салона и ще направим торбички с подаръчета, които ще продаваме. Ще организираме голяма томбола и ще обиколим местните фирми да видим дали няма да ни дадат някакви награди. Ще направим ден за продажба на козметичните ни продукти на момичетата от училище. Не мога да им предложа точно нещата, които искаха, но ще им донеса други, които все още имаме на разположение, и ще направя щанд в столовата по време на обедната почивка, надявам се още утре. Ако някои не носят пари, ще ни платят в сряда — ще направим списък кой какво дължи. Имам списък с имената на момичетата, които вече са поръчвали продукти от салона, така че можем днес да ги уведомим и да ги накараме да разкажат за продажбите и на свои приятелки.

Тримата ме гледаха занемели.

— Леле, това е удивително, Аби — възкликна най-накрая Самър. — Ти сериозно го мислиш, нали?

— Абсолютно! А сега да видим кой какво ще прави. Всякакви идеи са добре дошли.

— Ние с бандата можем да организираме концерт в голямата зала — предложи Марко. — Вход — две лири.

— Чудесно — записах си аз. — Говори с госпожа Ливис в часа на класния.

— Смятай, че е уредено — махна с ръка Марко.

— Искаш да има някакви неща пред салона, нали така? — погледна ме Самър. — Мама може да продава сладкиши, а пък нейният клуб по градинарство може да направи чудесен щанд за продажба на растения. Аз пък ще ти помогна в демонстрирането на мострите на продуктите през почивката утре.

— Страхотно — усмихнах се и записах всичко в тетрадката.

— Аз ще обиколя наоколо за награди за томболата — намеси се и Бен. — Сигурен съм, че ще омая някои от продавачките да се разделят с някои от своите изделия.

Той се усмихна флиртаджийски и размърда вежди.

— Мечтай си! — ръгна го Самър.

— Мечтай си ти!

Исках да им извикам „О, направете ни услуга най-накрая и се съберете!“, но се спрях навреме и казах само:

— Благодаря, Бен. — Вече имах план как да наредя тези двамата, но той щеше да почака малко.

— Самър, можеш ли да измислиш някакво оправдание баща ти да ни закара утре на училище? — попитах аз. — Не искам Грейс да види кашоните с продукти, а трябва някой да ме закара, защото са доста тежки. Ако тръгнем по-късно, тя няма да дойде с нас, защото всяка сутрин бърза да се види с Мейзи и Арън в библиотеката в мига, в който тя отвори врати.

— Няма проблем — успокои ме Самър. — Но защо не искаш семейството ти да разбере?

— Бих се радвала да им кажа, разбира се, но се боя, че може да ме спрат. Няма да повярват, че може да успеем, докато не сложа парите в ръката на мама, така че нека цялата тази работа си остане между нас, а?

— Разбрах — кимна Самър.

— Тогава ще кажем, че парите от концерта са за нов усилвател — предложи Марко.

— Грейс обаче сигурно ще ни види, като продаваме продуктите в столовата — сети се Бен.

— Нарочно избрах първото междучасие, защото тогава тя е с математическия си клуб — обясних аз. — Така че, надявам се, няма да разбере нищо, но ако ни види, ще ѝ кажа, че продавам някои последни неща на приятелки преди заминаването, защото съм обещала. И ще я убедя да не казва на мама.

— Аби, смяташ ли, че ще се справим? — попита Самър.

— Не знам — свих рамене аз. — Това са много пари, но сме длъжни да опитаме.

— Можем да го направим! — заяви твърдо Самър и протегна ръка напред. Бен сложи ръката си върху нейната, после и Марко и най-отгоре аз сложих своята.

— Напред, отбор „Под дъгата“! — извиках аз.

Госпожа Ливис напълно подкрепи идеята ни и от наше име взе разрешение от господин Дийн. И не само това. Подкрепи ни още повече, когато на другия ден самата тя купи много неща от импровизирания ни щанд. Пред двете ни със Самър се изви опашка

още преди да сме свършили с подреждането на продуктите на масата, а госпожа Ливис се възползва от предимството си на учителка и купи първа, защото беше дежурна на двора.

Тъкмо когато се приготвяхме за демонстрацията на продуктите, се появиха Марко и Бен, нахилени до уши и запасани с празни колани за инструменти, които бяха взели назаем от бащата на Бен. Напълниха коланите с продукти, за да ги продадат навън на игрището.

Като тръгнаха, Бен се обърна, измъкна два душгела и ги повъртя малко, преди да се направи, че ще стреля с тях.

— Ще се видим по-късно, дами! — каза той с нещо като тексаски акцент. — Да вървим и да метнем ласото върху някои клиенти!

Марко ми козирува и двамата наперено се отдалечиха с каубойска походка.

Не можех да не се разсмея, а Самър само завъртя очи. Но идеята на момчетата се оказа велика. Момичетата явно харесваха не само Бен и Марко, но и нещата, които те им предлагаха, защото скоро запристигаха на тълпи, след като бяха пробвали навън мострите кремове за ръце и тяло или бяха помирисали душгеловите и пяната за вана. Повечето нямаха пари в себе си, но обещаха да донесат утре, а Самър записваше на един лист кой какво дължи.

Другите ни планове също се подреждаха добре. Самър каза, че майка ѝ с удоволствие ще се погрижи за щандовете със сладкиши и растения, а Бен вече беше пообиколил града и беше събрал доста награди за томболата. Марко и Сиена пък организираха томбола в ресторанта, където работеше, с един огромен подаръчен комплект на „Под дъгата“, който купи от нас. Концертът на „Шемер“ беше насрочен за четвъртък в големия салон и цялото училище вече знаеше за него. Поне трима души ми казаха, като че ли аз вече не знаех!

Във вторник следобед имяхме час по медии. Настанихме се около голямата маса, за да работим върху специалния Ден за глезене. Разказах на господин Мак за него и той реши, че е чудесно цялата група да го разгледа като практически пример. А после щяхме да се разделим по двойки и всеки щеше да представи свой продукт, услуга или кауза за промотиране.

Не му казах, както и на никого от другите учители, че скоро ще напусна училището (евентуално). Бях помолила мама да не се обажда на директора поне още два дни. Казах ѝ, че искам да се чувствам

нормално колкото се може по-дълго. Марко, Самър и Бен ми бяха обещали да не казват на никого.

Седнали около масата, всички от групата — Джес, Бен, Джош, Алекс, Рейвън, Селима... се надпреварвахме да даваме предложения как по-добре да се рекламира „Под дъгата“. Господин Мак каза, че едно съобщение за специалния Ден за глезене вероятно би предизвикало интереса на пресата. Свързахме се с местното списание и вестника в Тотнес, а Бен предложи да изпратим съобщение и в бюлетина на Дартингтън хол.

Селима предложи да уведомим и новините на местния телевизионен канал. Не бях сигурна, че за тях това ще е новина, но господин Мак каза, че не можем да сме сигурни, ако не питаме. Алекс звънна в редакцията и им обясни за какво става дума, като подчерта, че всички продукти са произведени от мен и че аз съм само на четиринайсет години. Идеята за годините беше на господин Мак, който ни обясни, че винаги трябва да мислим за детайли, които биха открили събитието. Дано от редакцията решат да включат нашия Ден на глезенето в новините.

До момента бяхме продали петнайсет ваучера за Деня на глезенето, но исках да продадем поне още петнайсет и затова Самър започна да прави дизайна на листовката, която мислехме да раздадем в училище, за да могат съучениците ми да я занесат на майките си. Джес и Бекс взеха малко листовки за момичетата от други училища, с които щяха да се видят в клуба по нетбол довечера. Не смятахме да разпространяваме листовки из града, да не би спа център „Рай“ да разберат какво замисляме и да го провалят. Листовката информираше подробно за Деня за глезене, но заедно с това представяше и „Под дъгата“. Използвахме текстове и снимки от предишните листовки. Надявахме се по този начин да привлечем нови клиенти и за процедури, които салонът предлагаше.

Когато приключихме с това, двете със Самър продължихме да работим върху специалния Ден за глезене, но всички останали трябваше да се заемат със своите лични проекти.

Бен обяви, че с Марко ще работят на тема „Рециклиране“, което накара Марко да се строполи на стола си, да превърти очи и да изпъшка като на умряло.

— Не му обръщай внимание, Бен, идеята ти е чудесна — каза Самър и в този момент аз видях възможност да пусна в действие моя таен план.

— Хм, знаете ли? Имам предложение. Какво ще кажете да се разменим? Самър, ти иди с Бен, а Марко ще дойде да работи с мен.

Самър ме изгледа изненадано. Явно се чудеше какво съм намислила.

— Знам, че имаш много идеи за рециклирането, а за Деня на глезеното останаха само дребни нещица за довършване — обясних невинно аз. — Няма нужда от много акъл на този етап, така че с Марко ще успеем да се справим.

— Очарователно — измърмори Марко и ме погледна с присвити очи.

После ми помогна да направим още няколко ваучера за Деня за глезене и да приготвим съобщението за медиите. Като свършихме, побързах да го дръпна да си ходим, още преди Самър и Бен да започнат да си събират нещата.

— За какво беше всичко това? — изгледа ме изпитателно той, щом се озовахме на коридора. — Ако искаш да прекараме повече време заедно, трябва само да ми кажеш.

— Не става дума за нас, а за Самър и Бен! — изсъсках аз.

Марко ме изгледа втрещено, сякаш внезапно бях проговорила на японски.

— Какво?!

— Те се харесват, сигурна съм!

— Бен и Самър? Наистина ли? — Марко изглеждаше много изненадан. — Не съм забелязал...

Типично по момчешки.

— Мисля, че са си лика-прилика, не смяташ ли?

— Хм... — сви рамене той, като че ли дори не му е минавал този въпрос през главата, което със сигурност си беше така.

Въздъхнах и продължих:

— Сега като работят върху проекта по рециклирането, ще трябва да прекарват повече време заедно, и то насаме. А това, което ще направим с теб, е ти да кажеш на Бен, а аз — на Самър, че единият е признал, че харесва другия, но не смее да каже нищо, след... знаеш... — станах яркочервена.

— Знам — измънка Марко.

Но никой от нас не посмя да каже „след плажното парти“.

— Защо е цялата тази тайнственост? — попита той след кратко мълчание. — Защо момичетата толкова усложняват нещата? Защо не може просто да си кажем „Да, харесваме се, заедно сме, край!“.

Завъртях очи. Момчешка им работа! И смушках Марко.

— Добре де, добре! Ще го направим както ти казваш! — предаде се той. — Но все пак вие, момичетата, сте откачени.

Няколко минути по-късно четиримата се събрахме пред лавката.

Желязото се кове, докато е горещо, помислих си аз, а на глас казах на Самър, че спешно и тайно трябва да й дам нещо, и я дръпнах към дамските тоалетни. Тя ме изгледа стреснато, но не й дадох шанс да каже каквото и да било пред момчетата.

— Какво става? — попита ме тя, като се озовахме в тоалетната.

Време е за шоу!

— Добре! Ето какво. Започвам направо. Бен! Защо мислиш, че той толкова много се зарадва да работи с теб в часа по медии?

Самър се втрени в мен. Всъщност по-скоро в отражението ми в огледалото.

— Той ли поиска?

— Ами да! Не разбра ли? Беше *толкова* очевидно! Той бързаше да не изпусне възможността да работи с теб — и започнах съсредоточено да пренареждам шнолките на косата си, за да не я гледам в очите.

— Но това е вероятно защото Марко изобщо не се интересува от темата за рециклирането и не може да се разчита на него в работата по подобен проект, докато аз хем съм отличничка, хем това наистина ме интересува...

— Не, не е заради това. Нали ни видя да си говорим с Марко след часа...

— Е, и?

— Закълни се, че ще се правиш, че не знаеш нищо за това, което ще ти кажа! — зашепнах аз, въпреки че наоколо нямаше никого. — Марко се изпусна и ми каза нещо, което Бен му е казал.

Пауза за по-драматичен ефект.

— Бен му е казал, че много те харесва!

— Нормално е да му каже, че ме харесва, нали сме приятели — сви рамене Самър.

Трябва да ѝ се признае, че отлично се направи, че не ѝ пука. Но аз видях, че се изчерви и че се опитва с всички сили да скрие усмивката си.

— Не! Той наистина много, много те харесва, с голямо Х. Пада си по теб с голямо П и смята, че си Невероятна Личност, с голямо Н и голямо Л.

В този момент госпожа Лърман надникна в тоалетната и каза, че звънецът е бил преди две минути. Тя държеше вратата отворена и ние нямахме друг избор, освен да се отправим към класната стая. Хванахме се за ръце и забързахме по коридора.

— Но защо тогава той не ми е казал нищо? — прошепна Самър.

— Ами защото толкова се изложи на плажното парти, че смята, че се е провалил — обясних аз. — Но не е. Ти все още го харесваш, нали?

Самър се изчерви до един милион градуса.

— Добре де, сега мога да ти призная, че знам, че той ме харесва — прошепна тя. — И да, още го харесвам.

Последва такъв писък, че сигурно прилепите в пещерите на сто мили наоколо са със спукани тъпанчета.

— Знаех си! Да, да! — виках аз.

Самър скочи към мен, запуши устата ми с ръка и процеди през зъби:

— За бога, успокой се! Госпожа Лърман е точно зад нас!

Наистина трябваше да се успокоя, защото влязохме в стаята и не само госпожа Лърман можеше да ни чуе, но Бен и Марко също.

— А ти се дръж нормално — прошепнах аз на Самър.

Тя ме изгледа ужасено, стана тъмночервена и се подпря на рамката на вратата (т.е. *не* се държеше много нормално).

— Добре ли си? — попита я Марко, шмугвайки се покрай нас в стаята.

— О, сигурно е онова време от месеца... — каза компетентно Бен и го последва.

Погледнах Самър. На лицето ѝ се четеше двойно по-голям ужас.

— О, Аби! Защо каза...

— Не съм го казала аз. Той сигурно си го е помислил, защото отидохме до тоалетната.

— Хайде, момичета — подкани ни госпожа Лърман, като ни побутна в стаята и затвори вратата. — Надявам се, че вълнението ви се дължи на жаждата ви за знания — добави тя с усмивка.

И така, трябваше да чакаме цели безкрайни четирийсет минути да бие звънецът, за да продължим разговора си. Междувременно трябваше да участваме в един от онези дебати, в които се включва целият клас и подреждаме столовете в кръг, говорим например за Закона за бедността от 1834 година и трябва да сме съсредоточени, а в същото време прекрасното ти гадже седи през два стола от теб и ти не можеш да откъснеш очи от него...

В междучасието Самър ме притисна до шкафчетата и като казвам, че ме притисна, имам предвид, че наистина го направи.

— Какво да правя сега? Дватама с него ще работим заедно по проекта за рециклирането, и то цяла седмица!

Огледах се за Бен и Марко, после се обърнах към Самър:

— Не се опитвай да флиртуваш с него, ще го изплашиш. Просто бъди себе си...

В този момент момчетата се зададоха иззад ъгъла, Самър подскочи поне на половин метър във въздуха и хукна в обратната посока. И тогава започнах мъничко да се притеснявам, че тя никога вече няма да доближи Бен и моят план ще се провали с гръм и трясък.

Докато Бен беше заврял главата си в шкафчето, аз направих най-тъпия жест с вдигнати палци на Марко, за да му покажа, че съм говорила със Самър и че тя ми е признала, че харесва Бен. После го погледнах въпросително, с което исках да кажа: „Ти вече говори ли с него?“. Марко поклати глава и ми махна с ръка, с което искаше да каже „Изчезвай! Сега ще му кажа“. Аз се изплезих и тръгнах да търся Грейс.

Точно когато двете със сестра ми се спускахме надолу по улицата, Марко ни настигна.

— Почакай! — извика той. — Здравсти, Грейс!

— Привет! — отвърна сестра ми озадачено.

— Исках само да ти кажа... задачата е изпълнена — докладва той, доволен от себе си. — Поговорих с него, след като ти най-после си тръгна.

— И? Надявам се да е казал, че я харесва, защото аз я излъгах, вместо да ѝ кажа истината, но просто малко изпреварих нещата — издърдорих притеснено.

— Ако ме оставиш да се доизкажа...

— Добре де — пернах го закачливо. — Продължавай — и дръпнах ципа на устата си.

— Тъъъ... вие двамата за какво говорите? — изглежда ни Грейс.

— Ами аз казах, че тя го харесва, а той много се изненада, защото каза, че след... ти знаеш... онази нелепа случка през ваканцията на плажното парти той си мислел, че нищо няма да стане. Но след като разбра, че тя го харесва, той също призна, че я харесва.

— Леле! — сграбчих Марко за ръката. — Това е страхотно!

— Все още не разбирам за какво говорите — гледаше ни объркано Грейс.

— А ти какво му каза? А той какво ти каза? — не ѝ обърнах внимание аз.

Марко ме погледна с онова изражение „Момичетата са откачени“ и каза много бавно, все едно говори на малоумен:

— Нали току-що ти казах?

— Не, глупчо, кажи ми точните думи!

Марко въздъхна дълбоко и започна:

— Аз казах: „Аби е сигурна, че Самър си пада по теб. Тя е много готина. Искам да кажа Самър, не Аби, но не за мен, защото ми е като сестра, но е точно като за теб“. А Бен каза „Жестоко!“.

— Аха, за това ли било всичко! — възкликна Грейс.

— Хм! — свих устни недоволно. — Липсва каквато и да било романтика! Е, нищо де, свършил си работа все пак.

Прегърнах Марко набързо (исках и да го целуна, но знаех, че ако го направя, Грейс няма да спре да ме дразни по целия път) и той тръгна на репетиция с бандата. Двете със сестра ми се хванахме за ръце и продължихме към къщи.

— Аби, ти да не се правиш на сватовница? — попита по едно време Грейс.

— Неее! — отрекох аз. — По-скоро давам тласък на ситуацията. Останалото е в техни ръце.

В понеделник и вторник вечерта у дома и дума не обелих за всичко, което правехме с приятелите ми, дори участвах активно в

разговорите на мама, Саф и Грейс за опаковане на багажа ни, за новото училище и за колежа.

По едно време дойде Лиъм да види колко багаж имаме и дали ще се събере в микробуса му, та трябваше да сляза с него в „Под дъгата“, за да му покажа кои са нещата, които ще вземаме. Оглеждахме и мерехме, а аз през цялото време се усмихвах тъжно и се борех да не извикам „Ние не заминаваме!“. Но в един момент през главата ми мина: „ами ако все пак заминем?“. И тогава ме блъсна такава мощна вълна от тъга, че трябваше да намеря извинение, за да ида в кухничката, преди безутешно да съм се разревала.

В сряда Бен и Самър флиртуваха като луди през целия ден (Самър май беше намерила начин да го прави, без да е агресивна), но въпреки това не забравиха за обещанието си и събраха парите от момичетата, които си бяха купили продукти на „Под дъгата“ предишния ден. Раздадохме и много листовки на игрището, като обяснявахме на всички, че могат да кажат на майките си да се запишат за специалния Ден за глезене (имахме още ваучери) или просто за процедури.

Билетите за обедния концерт на „Шемер“ в четвъртък бяха изцяло разпродадени и когато Марко влезе малко по-късно в часа по география, той светеше от радост.

— Изкарахме 130 лири! — прошепна ми той. — Ходих при секретарката да ми ги размени за по-едри банкноти и тя каза, че не е добре да се разхождам с толкова пари из училище, така че ще отида да ги взема в края на деня.

— Благодаря! — прошепнах аз. Много, ама много исках да го гушна и понеже госпожа Ливис е изключително мила, а и защото беше заета да качва разни работи на лаптопа, аз наистина го направих.

В последния час по английски май вече всички знаеха, че аз си тръгвам (мама сигурно се беше обадила в училище въпреки молбата ми да не го прави).

Амани и Йола ме прегърнаха и си разменихме имейлите. После Джес, Бекс и Рейчъл дойдоха при мен и отново разменихме прегръдки и имейли, накрая дори футболните другарчета на Бен дойдоха да ме прегърнат. Реших, че е много мило, но Марко, който влезе в този момент и ни видя, не беше на същото мнение. Той се намръщи и измърмори „само си търсят оправдание“.

В четвъртък вечерта след вечеря се настанихме на дивана и отново проверихме дали всичко е готово за специалния Ден за глезене. Никой вече не говореше за заминаването. Мисля, че всички искахме да прогоним тази мисъл от главите си и да се радваме на последните си няколко дни в Тотнес.

— Странно е, че бизнесът ни потръгна отново тези дни — каза мама. — Днес имах три нови клиентки, които просто влязоха от улицата, а други пет ми позвъниха за ваучери за Деня за глезене. Почти станаха тринайсет, Аби, двойно повече, отколкото бяхме планирали първоначално. Мисля, че не бива да надхвърляме трийсет души, защото няма да имаме място за всички!

— Представа нямам защо всичко потръгна — казах аз и се опитвах да не се хилия като тиква при спомена как вчера четиримата раздавахме листовки из цялото училище.

— Е, може и да е прекалено късно, но пък е хубаво да си тръгнем в добро настроение — въздъхна мама.

— Вярно е — подкрепи я Саф.

— Това означава, че сме прибавили още 160 лири към парите за наема — каза Грейс, като вдигна очи от домашното си. (Да, тя все още пишеше всичките си домашни, въпреки че мислеше, че напуска училище другата седмица.)

— Чудя се защо не вземем тези пари и не си направим едно жестоко пазаруване, а после и вечеря навън — погледна ни Саф. — Така и така няма смисъл да пестим...

— Не, не може! — викнах аз. После трябваше да се успокоя и да се опитам да се държа естествено. — Искам да кажа... защото ще са ни нужни, нали? Ще ни трябват пари, когато идем в Лондон... за съставки за продуктите и... за други неща...

— Съгласна съм с теб, Аби — каза Грейс и ми хвърли одобрителен поглед. — Все още е жизненоважно да пестим, колкото можем.

— Ама че сте скучни! — нацупи се Саф. — Не съм си купувала нищо ново от... от... ами, въобще! Ходя в дрипи!

— Горе главата, Пепеляшке! — окуражих я аз. — Сега ще ти направя един чай.

Отне ми доста време да направя изчисленията наум, докато приготвях чая, но все пак успях да сметна, че със 160 лири, за които

каза Грейс имахме 722 лири, с парите от концерта ставаха 856, а с печалбата от продажбата на продуктите в училище ставаха 970. Тези, които бяха купили ваучери за специалния Ден за глезене, щяха да платят в самия ден. Това бяха още 375 лири (ако всички дойдат, разбира се). И така, общо ставаха 1345 лири. А щяхме да имаме продажби и в самия ден, а и томболата, и щандовете, и торбичките със сладки, и лотарията на Сиена... Да набавим последните 655 лири от това, изглеждаше доста оптимистично, но не беше невъзможно.

— Аби, миличка, добре ли си? — Мама ме гледаше притеснено, защото, както се оказа, за пети път ми задавала този въпрос.

— Да, разбира се... само дето, нали знаеш, всичко е... — започнах аз, но след това вече не знаех как да продължа, тъй като в главата ми се блъскаха толкова много неща, а не исках случайно да изпусна нещо за планове за спасяване на „Под дъгата“.

Мама, изглежда, също не знаеше какво да каже и по всяка вероятност предположи, че ми е тъжно, че си тръгваме и затова просто ме прегърна силно-силно.

Петък беше последният ми ден в училище, така че когато сутринта влязох в кухнята за закуска, обута с лилав лъскав чорапогащник, малки ръкавички без пръсти и грим, достатъчен за десет съботни вечери, мама успя да се въздържи и не каза нищо. Грейс също се беше развихрила по нейному. Беше си сложила доста спирала и очна линия, раирано клинче и гуменки. Беше ми много приятно, като минахме през игрището, всички да се обръщат да ни гледат. Шапи, Ники и другите фенки на Марко ни зяпаха, като минахме край тях, хванати за ръце, точно както през първия ни ден (само че тогава и двете носехме противните граховозелени униформи и ужасните кафяви мокасини).

Начинът, по който ме изгледа Марко, когато влязох в класната стая, също ми допадна. Беше нещо от типа „това-е-моето-гадже-и-аз-много-я-обичам“ (както Саф би го казала, или по-скоро изпяла).

През последното междучасие Бен и Самър щяха да правят демонстрация като част от кампанията им за рециклиране. Бяха накачили постери из цялото училище, така че се събра доста голяма тълпа да ги гледа, включително всички от класа по медии, естествено, повечето от нашия клас, фенклуба на Марко, заедно с бандата му,

както и Грейс, Мейзи и Арън. Рейвън снимаше, за да качи клип в ютюб, а Селима правеше снимки за листовка за рециклирането.

Самър ми беше казала, че целта на демонстрацията е да направят малко театър, за да внушат идеята за грижа за природата по запомнящ се начин. Бяха постигнали целта си абсолютно! В началото застанаха в средата на огромен куп вонящи отпадъци. И двамата бяха облечени в сини найлонови комбинезони с качулки на главите. Бяха стегнали шнуровите на качулките малко повече, така че се виждаха само лицата им.

Редуваха се да обясняват, че на рециклиране подлежат много повече неща, отколкото си мислим, ако събираме отпадъците разделно. Момичетата от предната редица се разпищяха, когато Бен размаха черни лигави бананови кори пред лицата им, преди да ги сложи в кофата за тор.

Ние с Марко отговоряхме за посрещането на хората и да им показваме къде да застанат, така че стояхме отзад до вратата. Като гледахме Бен и Самър да се смеят и да се шегуват, с което караха и другите да се смеят, нямаше никакво съмнение, че между тях има химия. Дори и в синия найлонов комбинезон, Бен гледаше Самър, като че ли е богиня (винаги съм казвала, че тя би изглеждала страхотно, дори и ако е облечена с чувал). Марко ме побутна по ръката и когато го погледнах, той ми се усмихна с бавната си, ленива усмивка, от което стомахът ми се сви. Аз също му се усмихнах, като усетих силната връзка между нас.

Презентацията на Бен и Самър беше брилянтна и те получиха бурни аплодисменти и подвиквания накрая. Звънецът би и ние с Марко тръгнахме към класната стая, но когато минаха десет минути, а от Бен и Самър нямаше и следа, господин Фелоуз, учителят ни химия, изпрати мен и Марко да идем да им помогнем с почистването.

Като стигнахме до залата, аз надникнах през прозореца на вратата и видях, че не бяха почистили нищо. Ама съвсем нищо! Вместо това, все още облечени в сините комбинезони, се целуваха посред боклука. Мислех да се измъкна тихо на пръсти, но в този момент Марко също погледна, видя какво става и след това със закачлива усмивка ме бутна в залата. Аз изпищях и го дръпнах след мен. Щом ще им развалям хубавия момент, и той ще е с мен!

Самър и Бен подскочиха, а после последва много момчешко потупване по гърба между Бен и Марко и доста момичешко пицнене и прегръщане (аз и Самър). Когато най-накрая се поуспокоихме, Самър ми каза, че Бен ѝ предложил да ходят — не да ходят някъде, ако ме разбирате, а тя да бъде негово гадже.

Беше мой ред да изтанцувам специалния танц на Саф за подобни случаи, докато Самър не заплаши, че ще ми плесне един шамар.

— Готови ли сме за утре? — попита Марко, след като почистихме и тръгнахме за часа по химия.

— Да, всичко е готово! — докладвах аз. — Остават само торбичките с подаръците, но ще се промъкна в „Под дъгата“ и ще ги направя тази вечер.

А след това изневиделица ме порази вледеняващ страх.

— Ами ако не успеем да съберем парите? — измънках аз. — Ами ако трябва все пак да заминем?

Самър ме прегърна, а след нея Марко и Бен.

— Няма да заминеш! — каза уверено Марко.

Аз ги притиснах към себе си и почувствах как вълна от обич премина през мен.

— Ще успеем! Трябва да успеем! — промълвих в ризата на Марко. — Не мога да ви изоставя, приятели! Няма начин!

ГЛАВА 12

В събота сутринта отворих очи с чувството, че съм спала само половин час. Бях прекарала нощта в премисляне на нещата, които трябваше да се свършат преди началото на специалния Ден за глезене и в изчисляване на колко пари са ни нужни още. В главата ми обаче не спираше да се върти въпросът „А ако не успеем да спечелим достатъчно?“ и трябваше постоянно да го избутвам в някой ъгъл.

Облякох розовата си униформа и си направих супер прическа и грим (никой не трябваше да забележи ужасните ми подпухнали очи). Поразчорлих си косата, вързах я на странична опашка и си сложих много брокат и шнолки.

Специалният Ден за глезене започваше в десет, но в девет мама, сестрите ми и аз вече бяхме в „Под дъгата“. Не бях успяла да направя торбичките с подаръчетата предната вечер — все се мотаеше някой наоколо и затова се надявах да успея да ги приготвя тайничко в една от кабините. Но след малко Ани паркира ленд ровъра пред салона и двамата с Джон започнаха да разтоварват щайга след щайга с растения.

Мама изумено попита какво, за бога, става тук и аз трябваше да ѝ обясня. Сърцето ми биеше силно, а устата ми пресъхна.

— Ами... тъъ... аз, Самър, Бен и Марко... ами искахме да съберем парите и... добавихме разни неща към програмата за днес...

— О, боже, Аби! Какво си направила? — измърмори мама, но си сложи една широка усмивка и помахна на Ани през прозореца.

Наложи ми се да обясня и за допълнителните неща, и за продажбата на продукти в училище, и за концерта, и за томболата и листовките.

— Сега разбирам защо през последните дни се появиха нови клиенти и защо продадохме още ваучери! — ахна мама. — И тъй като си го направила в училище, новият спа център не е усетил и не е отвърнал на удара. Аби, това не е за вярване!

— Трябваше да ни кажеш! — скара ми се Саф. — И аз можех да направя същото в колежа — да продам козметика, искам да кажа...

— А аз бих могла да помогна в училище — погледна ме обвинително Грейс.

И двете изглеждаха обидени и стомахът ми се сви още повече.

— Съжалявам, че го запазих в тайна — промърморих несигурно, а после погледнах към мама. — Но си мислех, че ако ти разбереш...

— Ще се опитам да те спра ли? Сигурно щях да го направя, признавам. Не искам да имаш фалшиви надежди. Става дума за много пари, а и наемът не е единствената причина за заминаването ни. Този нов спа...

— Знаех си, това ме притесняваше — прекъснах я аз. — Ти се предаваш още преди всичко да е свършило!

— Не се предавам, Аби! Просто съм реалистка — започна мама и тъкмо щяхме да се скараме, когато се намеси Грейс.

— Колко пари спечелихте? — попита сестра ми.

— С онези, които ти си отделила, имаме 1345 лири — докладвах аз. — Това включва и продажбата на допълнителните ваучери.

— Значи ни остава да продадем козметика за още 655 лири — каза Грейс, без дори да се замисли.

— Забравяш за парите от продажбите на Ани, за томболата и торбичките — казах аз.

— Сумата не е малка, но може пък и да успеем — погледна ме сестра ми.

— Дори и да успеем, ние се връщаме в Лондон! — заяви твърдо мама. — Не мога да откажа на Джанин в последната минута, а и парите не решават въпроса с новия спа. Хрумването ти е прекрасно, Аби, и се гордея, че си направила всичко това, за да спасиш салона, но няма начин да останем!

— Но аз...

— Съжалявам, мила! — прекъсна ме мама. — Всеки момент ще започнат да пристигат клиентите, ще говорим по-късно за това. А сега да се опитаме да направим този ден чудесен, става ли? Отивам да поздравя Ани като хората.

И преди да успея да кажа каквото и да било, тя излезе навън.

— Съжалявам, Аби! — прегърна ме Саф. — Това, което си направила, е удивително и аз съм с теб. Разбира се, че искаме да останем тук, нали, Грейс?

Грейс кимна.

— Но мама вече е решила и очевидно нищо няма да промени решението ѝ — завърши Саф.

И тогава (направо не е за вярване!) Грейс ме прегърна! Представяте ли си?! Грейс!

— Още нищо не е свършило — каза ми тя. — Нека се съсредоточим върху изкарването на парите, а после ще се оправим с мама. И така, усмивки, момичета, и да действаме!

Саф също се гушна в нас, а аз здраво притиснах сестрите си.

— Въпреки че невинаги се разбираме, вие сте двете най-добри сестри на света! — прошепнах им аз. — Ще ми помогнете ли да направим подаръчните торбички?

— Разбира се! Да действаме!

Показах им продуктите, които бях приготвила, и се заехме с торбичките. После Саф приготви местата за масаж на главата и масата за маникюр в приемната, а Грейс напълни хладилната витрина с пресни плодове. Когато Самър се появи малко преди десет, вече бяхме почти готови с всичко. „Под дъгата“ никога не беше изглеждала по-красиво.

Няколко минути по-късно в салона влезе Бен. Двамата със Самър се прегърнаха, а после се целунаха по онзи специален начин, по който се целуват гаджетата, и Грейс извика едно „Оооооо!“, а Самър попита какво става.

След малко дойде и Марко, но не получи целувка по устните, защото в този момент мама се показва от кухничката.

— О, привет, миличък! — поздрави го тя, а после се обърна към мен: — Аби, може ли да намериш информацията за продуктите, която беше приготвила за Лондон, и да я сложиш в папката с другите сертификати от лабораториите, в случай че някой пожелае да научи повече подробности — и после хукна да вземе хавлиите от сушилнята.

Оставих Бен и Самър да довършат подреждането на продуктите върху малката масичка, а аз се мушнах под плота на рецепцията, за да намеря чантата, която носихме в Лондон. Като извадих папката с информацията, нещо хлъзгаво залепна за ръката ми. За миг се уплаших да не е някоя умряла хлебарка и тръснах ръка, за да падне на пода, но не беше хлебарка, а някакво лепкаво, жълто овално нещо, покрито с мъхчета.

О! Това беше лимоново драже!

Вгледах се в него и си спомних как Марко тайно беше пхнал бонбони в чантата ми, за да ги намеря, като пристигна в Лондон. Сигурно някой от тях беше изпаднал и се беше превърнал в това.

Спомних си за всички онези прекрасни моменти, които изживяхме с Марко — за разходките ни на Вайа Айлънд, за кафенето, за бургерите в „Рокет“, за съвместната ни работа в клас (по-скоро флиртуването в клас), за боядисването и подреждането на мебелите в „Под дъгата“, за деня на откриването, за това, как Саф ме остави да му направя маникюр в една от кабините, вечерята у тях с прекрасната му майка...

Втурнах се през приемната на салона и се хвърлих на врата му.

— Ще останете, ще видиш! — прошепна ми той и здраво ме прегърна.

— Готови ли са всички? — попита мама в този момент.

— Да! — отговорихме в хор.

— Ами тогава... Време е за шоу! — обяви тя.

Десет минути по-късно „Под дъгата“ се късаше по шевовите от народ. Ани въртеше бурна търговия на своя щанд за сладки и растения, а Мейзи и Арън продаваха готовите комплекти и отделни продукти.

Саф бутна в ръцете ми таблата със сокове, тъй като трябваше да се заеме с маникюра. Джес, Бекс и Рейчъл от нетбола се бяха скупчили около малката ѝ масичка. Мейвис от магазина за риба и картопки на главната улица също беше тук, а Флори, жената на зарзаватчията, и Сю от кафенето разглеждаха мострите на продуктите, изложени на масичката.

Том влезе в салона с огромен кашон плодове и зеленчуци — подарък за соковете (Самър го беше помолила за това). Лиъм взе кашона от ръцете му и сърдечно му благодари. Забелязах и няколко съученички от училището, както и преподавателката на Саф от колежа, която си говореше с Емили. Емили не остана гостенка за дълго обаче. Още не беше изпила сока си, когато ѝ се наложи да отиде при Саф, за да ѝ помага, защото опашката за маникюр стана огромна.

Марко също получи задача — да донесе масажната маса и да подреди нещата за демонстрацията.

Мама първо смяташе да прави демонстрацията в кабината, но се събраха прекалено много хора и нямаше да има място за всички. Като

мина с тежката маса край мен, Марко изглеждаше много доволен от себе си, а Самър се засмя и го подкачи:

— О, слава богу, най-после получи мъжка работа!

Грейс усилено маркираше продажбите на касата, но вдигна глава и ми викна:

— Аби, ще намериш ли мама? Време е за демонстрацията, а нея я няма никаква.

Открих я в кухничката да реди допълнителните чаши, които донесе Ани.

— Мамо, време е за...

— Първо трябва да свърша тук — промърмори тя. После ме погледна и проплака: — О, Аби, има толкова много хора! Искаше ми се да не се бях захващала с това. Какво ще стане, ако объркам нещо?

— Всичко ще е наред — успокоих я аз. — Остави чашите. Знам, че ще се справиш, мамо!

Хванах я нежно за ръка и като малко дете я поведох първо към рецепцията, а после и към масажната маса.

Лиъм забеляза ужасената физиономия на мама и каза:

— Всичко ще е наред, Ким! — и преди тя да успее да се скрие отново, той я прегърна.

В този момент в салона влязоха трима души. Не приличаха на клиенти. Първо, защото двамата бяха мъже. И второ, защото единият носеше огромна кинокамера на рамо, а другият се бореше да вкара грамаден микрофон през вратата.

— Леле! Те дойдоха — възкликнах аз. — Хората от „Какво се случва около нас“ са тук!

— Привет, аз съм Джена Харис — усмихна се жената и тръгна към нас.

Красивата ѝ зелена копринена рокля потрепваше при всяка крачка. Тя се приближи до мама и протегна ръка.

— Идвате точно навреме — каза Лиъм. — Ким тъкмо се канеше да започне демонстрацията на масажа.

— О, не! Не и пред телевизията! — паникьоса се мама, но Лиъм не ѝ обърна внимание, плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички и извика:

— Дами, ако обичате, елате насам! Ким ще ви покаже основите на масажната техника, така че скоро ще можете да дарявате любимите

си хора с божествено преживяване по всяко време на седмицата.

След това свали ризата си презглава сред одобрителните възгласи на клиентките, препаса една хавлия на кръста, измъкна се от дънките си и легна на масата.

Мама приглади униформата и косата си и пое дълбоко въздух. После се усмихна и каза:

— Най-важното нещо е да се уверим, че на клиента му е топло и удобно...

И след това тя продължи да говори, докато масажираше ключови места и точки и обясняваше кои етерични масла са най-подходящи за релаксация. Скоро мама забрави, че е нервна, забрави и за телевизионния екип и си говореше, както би го правила, ако в стаята са само най-близките ѝ приятели. Всички наоколо попиваха думите ѝ. Когато свърши, гръмнаха оглушителни аплодисменти и одобрителни възгласи. Лиъм също получи своя дял.

Настъпи кратка пауза и аз се огледах с недоумение, но в този момент се сетих, че е мой ред да говоря за продуктите, и коремът ми се сви. Имах чувството, че ще припадна от притеснение, затова набързо убедих Саф да го направи вместо мен. Като казвам убедих, нямаше нужда от много думи. Само трябваше да ѝ хвърля един поглед „помощ!“ и тя дойде, като си сложи малко блясък за устни и бухна косата си.

Саф беше направо брилянтна, разбира се, а след като приключи и по време на обяда продуктите, които тя демонстрира, направо започнаха да летят от рафтовете. Саф изглеждаше толкова доволна от себе си, че мислех, че всеки момент ще започне да раздава автографи, но тя веднага се върна на масичката за маникюр, седна до Емили и повика следващата клиентка от списъка (преподавателката им от колежа предложи да го направят, за да не стоят прави хората, докато чакат да им дойде редът).

— Може би телевизионното шоу ще те вземе за водеща — подкачих я аз след малко, като ѝ занесох нещата, които поискаха — нова опаковка спрей за бързо съхнене на лак и шишенце лак за нокти „Черна череша“.

— Не, сега определено искам да съм козметичка! — засмя се тя. — Е, да притежавам верига от козметични салони, все пак, и да ме водят със самолет в Холивуд специално, за да разкрасявам звездите.

Аз също се засмях.

— Знаеш ли? Напълно съм сигурна, че това ще стане! — и хукнах към стъклените рафтове, които бяха останали почти празни — ароматната пяна за вана беше свършила, а също и кремът за ръце от моркови и невен (Ани го препоръчваше горещо на всички), купата с лимонови и портокалови сапунчета във формата на звездички също беше полупразна. Забелязах, че и хладилната витрина е поопоскана, и пратих Грейс горе да вземе последния кашон със свежа маска за лице от хладилника в апартамента.

Мама дотича с ръце, пълни с продукти, които някой си беше избрал, и ги остави на плота на рецепцията.

— За госпожа Кларидж са, възрастната дама на канапето. Моля те, маркирай ги и тъй като хората вече почти привършиха с обяда, ела да ми помогнеш да приготвим кафетата. А и Джейн питаше дали има още от бомбичките за баня от роза и здравец... Ох, краката вече не ме държат — засмя се мама, но изглеждаше по-щастлива от всякога.

Докато Саф и мама сервираха чай и кафе, двете с Грейс пресметнахме колко пари сме спечелили дотук (добре де, Грейс смяташе, а аз само гледах).

— От сутринта до сега 302 лири, трябва ни още 353 — каза Грейс развълнувано. — Ако продължим да продаваме продукти и билети за томболата до края на деня, заедно с парите от Анините растения и сладки, може и да ги съберем. А и дори да не са всички необходими пари, ако мама се съгласи да останем, ще спестим нужното през следващата седмица.

— Това е фантастично и... — започнах аз, но в този миг сърцето ми се сви. На вратата седеше една позната фигура с ужасна шарена риза.

Господин Вулмер!

Без да каже и дума, той се натресе в салона. Мама тъкмо излизаше от кухничката с поднос с кафе и за малко да го изпусне.

— Какво прави той тук?! — изсъска тя.

Подаде подноса на Мейзи и тръгна към господин Вулмер.

— Ако сте дошъл за безплатна процедура, нямате късмет! — сопна му се тя.

— Не съм дошъл за процедура — изгледа я нагло той. — Дойдох за наема си.

Втрешихме се.

— Но уговорката ни е за следващата седмица... — заекнах аз.

— Не е честно! — викна Грейс.

— Какво става? — Лиъм застана до мама. — Искаш ли той да си иде? — обърна се той към нея.

— Иска си парите за наема — промълви мама.

— А ние ги нямаме... Не всичките... Не още... — каза Грейс възможно най-мило. — Ако дойдете следващата седмица, господин Вулмер, както се договорихме...

— Не може! Утре заминавам за Малага! — отсече той. — Щом не можете да платите сега, прекратявам договора. Това е мое право!

Внезапно ни обгърна облак тишина и аз видях, че всички очи са вперени в нас. В този момент бях сигурна, че всичко свършва. Погледнах Марко, видях болката на лицето му и разбрах, че и той мисли същото.

Мама пристъпи към господин Вулмер и приглади униформата си. Бях сигурна, че сега ще каже, че няма значение, че ще прекрати договора, защото така и така си тръгваме утре. Тя се изправи пред него, погледна го право в очите и за изненада на всички заяви:

— Няма да ходим никъде!

Зяпнах.

— Но, мамо, ние нямаме...

— Права си, Аби! — прекъсна ме тя. — Права си, че цялата магия и вдъхновението за нашите продукти идва оттук. Беше ни толкова трудно в последните месеци, че аз не го забелязах. Но сега виждам колко обич и подкрепа получаваме тук от всички вас. Ние вече свикнахме с Тотнес и се чувстваме у дома си. Така че — не, не се предаваме, не и до последната минута!

Господин Вулмер завъртя очи.

— Хубава реч и всичко останало, госпожо Грийн, но това е последната минута. И ако нямате цялата сума за наема, ще ви изхвърля.

Като насън аз се наведох и извадих червената касичка с парите изпод плота на рецепцията. С Грейс бяхме сложили парите за наема вътре. Сестра ми я отключи и му показа пачката пари.

— Липсват ни само 350 лири — каза тя. — Всъщност 353, за да сме точни. Ако се върнете след няколко часа, ще...

— Казах вече! Получавам си парите сега или напускате! — заяви нагло той. — И тъй като нямате парите, значи...

Бен изведнъж изскочи напред и викна:

— Купувам два билета за лотарията и с това вече имаме 3 лири.

Усмихнах му се с благодарност. Не че беше достатъчно, но беше много мило.

— Аз още не съм платила за сувенирните торбички — измъкна се напред Ани. — И ще взема още една и за Самър.

— О, Ани, това е много мило, но ти не трябва... — започна мама.

— Ким, бях си намислила да ги купя, но просто не ми остана време досега — каза Ани твърдо и подаде три банкноти по 10 лири на Грейс.

Грейс ги изгледа и после сложи парите в касичката с усмивка.

Господин Вулмер беше замръзнал от изумление, но в следващия момент се съвзе и много, ама много се ядоса.

— Не, почакайте! Не можете просто...

Но гласовете на хората наоколо заглушиха думите му, защото изведнъж всички започнаха да се трупат на рецепцията.

— Записвам се за масаж за другата седмица — викаше Триш — и плащам сега, предварително!

Мама я изгледа строго, но Триш ѝ върна погледа:

— Какво?! Тъкмо така няма да изхарча парите за нещо друго.

— Благодаря ти! — усмихна ѝ се мама.

Хора се струпаха и около нас със Саф, а Грейс се оправяше с касичката. Мнозина се записаха за процедури и си платиха предварително, а други нареждаха продукти на рецепцията, за да ги купят. Ани побърза да се върне на сергията, за да помогне на Джон със сладките и растенията, защото и там се бяха натрупали хора. През следващите няколко минути мама, Саф и аз трескаво записвахме часове, а ръцете на Грейс само влизаха и излизаха от касичката.

Господин Вулмер гледаше със зяпнала уста, а очите му щяха да изхвъркнат.

В този момент Самър дотърча с приходите от сладките и растенията — малко над 50 лири. Тогава Грейс размаха ръце във въздуха за тишина и връчи червената касичка на господин Вулмер.

— Сега вече имаме цялата сума! — заяви тя с доволна усмивка.

И разбира се, верен на себе си, господин Вулмер нарочно започна бавно да брои парите пред погледите на всички. След това се ухили доволно и каза:

— Не стига една десетачка. Ето, пребройте ги сами.

— Какво?! Аз никога не греша — заекна Грейс.

Но, очевидно в цялата суматоха беше сгрещила — съвсем малко.

И тогава Марко застана до мен и сложи една смачкана петарка и купчина монети на плота.

— Искам един от онези маникюри, които ми показахте — каза той и погледна към мама. — Наистина, много бих искал! Вижте кожичките ми! В ужасно състояние са...

Всички избухнаха в смях, а когато Грейс подаде на господин Вулмер парите на Марко, отново се чуха одобрителни възгласи. Аз дръпнах *гаджето* си към мен и прошепнах в ухото му:

— Обичам те, заедно с ужасните ти кожички и всичко останало, което сега ще трябва да гледам всеки ден!

— Обичам те и аз! — каза ми той толкова силно, че сякаш направи обявление пред целия салон, но слава богу, никой не чу. Имаше твърде много прегръдки и ликуване, за да обръща някой внимание на нас. А когато господин Вулмер изпусна една лира на пода и се навря под дивана, за да я извади, салонът щеше да се събори от смях. Но най-голямото ликуване настана, когато той си тръгна, тръшкайки вратата толкова силно, че камбанката едва не падна.

В този момент Бен и Самър се метнаха върху нас с Марко. Емили все още прегръщаше Саф, Мейзи и Арън прегръщаха Грейс, а Лиъм грабна мама и я завъртя около себе си.

— Само така! — извика Саф щастливо. — Оставаме при полетата на Девън, кравешките пътеки и всичко останало...

— Чухте ли? Саф се записа за още разходки сред природата! — ухили се Грейс.

— Благодаря ти, Аби! — извика мама. — Благодаря, че те има! Благодаря, че видя истината и че ми помогна да я видя и аз, преди да стане твърде късно. Благодаря, че не се предаде дори когато всичко изглеждаше безнадеждно.

— Пак заповядай — усмихнах се аз. А в главата ми кънтеше: „Оставаме, оставаме, оставаме!“. Всяка думичка беше прекрасна — магия, сбъднато желание, мечта, превърната в действителност.

— А сега — обърна се мама към гостите и в салона настана тишина, — искам да благодаря на всички ви! — каза тя. — Приемете нашите най-сърдечни и най-искрени благодарности за цялата ви подкрепа и приятелство! Надяваме се да бъдем част от Тотнес още много години.

Гръмнаха силни аплодисменти и мама се изчерви и пусна една смутена усмивка.

— Моля, заповядайте до бара, за да можем двете с Грейс да ви разкрием тайните на красотата отвътре навън! — продължи тя. — Имаме чудесна нова рецепта за смути, пълно с витамини за здраве и жизненост. Ще ви покажем също така как да си направите бърза и лесна свежа маска за лице, защото, естествено, онова, което е добре за вас отвътре, е чудесно и за кожата ви.

Мама и Грейс застанаха зад блендерите.

— За това чудесно боровинково смути, пълно с антиоксиданти, са ви нужни... — започна сестра ми.

— Една кошничка великолепни боровинки — продължи мама и показва на всички кошничка с апетитни свежи боровинки.

Двете направиха чудесно представяне и всички гости получиха малка чашка от смутито и мостра за вкъщи от авокадовата маска за лице, която мама и сестра ми направиха.

Време беше да приключваме, затова разиграхме томболата и Бен направо се побърка, когато спечели кутия луксозни, ръчно направени шоколадови бонбони, дарени от малката сладкарничка в центъра.

— Ура! С това нещата, които съм спечелил, стават три! — радваше се той. После се усмихна на Самър и каза: — Късметът ми определено започна да работи!

Беше почти четири часа, когато Саф и Емили свършиха с маникюрите, а мама направи своя последен масаж на глава, така че отново благодарихме на всички за посещението, за покупките и за резервациите.

Приятелите ни помогнаха да изпратим гостите и се накупили да си тръгват.

— В никакъв случай! — спря ги Лиъм. — Никъде няма да ходите! Ще празнуваме! Отивам да донеса малко музика! — и се понесе в смешен танц към вратата.

Точно когато последната гостенка си тръгна с топла прегръдка за мама и обещание скоро да дойде пак, телефонът иззвъня.

Вдигнах слушалката и почти изпях:

— Добър ден, „Под дъгата“!

— Звучиш много бодро — чух гласа на татко. — Как мина Денят за глезене?

— Страхотно! Фантастично!

— Чудесно, радвам се да го чуя — каза той. — Слушай, знаеш ли кога ще бъдете в къщата утре? Надявах се да мога да дойда да ви видя, преди да започне училище...

Сърцето ми се разтуптя. Разбира се, че нашите новини няма да са добри за татко, но все пак трябваше да му кажа.

Взех телефона от поставката и побързах към кухничката, където беше по-тихо.

— Татко, успяхме да съберем парите, за да останем тук, и мама се съгласи — казах аз. — Знам, че ти не искаше, но...

Мислех, че той много ще се разстрои или ще се ядоса, или дори, че може да затвори телефона, но вместо това той замълча, а после въздъхна дълбоко.

— Естествено, че бих се радвал да дойдете тук, но искам това, което е най-добро за всички вас, и знам, че и майка ви го иска. Така че ако оставането ви там е най-доброто... тогава аз се радвам за вас.

— Ти наистина си страхотен! — викнах аз и почувствах прилив от обич и възхищение към него.

— Това е да съм ви татко — засмя се той. — Въпреки че част от мен иска да тропна с крак и да кажа, че настоявам да си дойдете, разбира се!

— Ние ще идваме често — обещах аз. — Трябва все пак да сме сигурни, че поддържаш жилището във вида, в който го оставихме със Саф. О, всъщност току-що ми мина през ума, че Джанин няма да успее да намери кой да пази къщата им за такъв кратък срок. Ще помоля мама да те предложи за заместник, когато ѝ се обади.

— Би било хубаво! — зарадва се татко.

— Тъкмо ще имаме хубаво място, когато идваме на гости — добавих аз. — Наскоро разбрах, че разстоянието е без значение, когато между хората има любов.

— Така ли?! О, я почакай! Какво е това за любовта...

— Трябва да тръгвам, татко, до скоро! — избръщолех аз и затворих телефона, преди да ми зададе някакви ужасни родителски въпроси за мен и Марко.

Като се върнах в приемната, сложих телефона на поставката и отидох да кажа на мама за идеята за татко. Тя веднага се обади на Джанин. След това помогнах на Грейс да прибере и подреди бара.

Докато събирахме картонените чашки за рециклиране, тя каза:

— Като видях салона препълнен днес... искам да кажа, ние направихме това, Аби, всичко това! Мисля, че сега мога да постигна всичко.

— Аха, значи не само Саф е готова да превземе света — пернах я шеговито.

Но и аз се чувствах по същия начин и главата ми беше пълна с идеи какво още можем да направим.

Мама дойде след малко.

— Говорих с Джанин. Тя се изненада от промяната на плановете ни, но истински се радва за нас. И се радва, че татко ви ще живее в къщата. Ние се знаем с нея и с Питър от години.

— О, фантастично! — зарадвах се аз. — Веднага ще му изпратя съобщение.

— Ура! Никакво спане повече в това продънено старо легло! — подскочи Саф, като чу новината.

Мама се усмихна и тъкмо понечи да иде при Лиъм, когато аз казах:

— Между другото, имам някои нови идеи. Можем да предлагаме такива дни по домовете на хората, както и да предлагаме малки процедури в домове за възрастни, да направим специална вечер за мъже, да организираме повече неща в „Под дъгата“, а и да участваме в Девънското шоу...

Мама се засмя.

— Чудесни идеи, Аби! Вече знам, че ще сме добре, след като имаш такива големи планове. И няма да забравя какво се случи днес. Каквото и да ни предстои в бъдеще, колкото и трудно да стане, няма да се предадем. Не и този път! Никога!

Прегърнах мама, а Саф и Грейс се метнаха отгоре ни.

— Напред, момичета Грийн! — викна Саф и ние се разсмяхме.

После се качих горе да се преоблека, а когато слязох, заварих всички с боровинкови смутита в ръце, а Самър приготвяше фотоапарата си, за да ни направи снимка.

— Аби, побързай! — викна Марко, като ме дръпна и ме прегърна.

Светкавицата блесна и аз се усмихнах като за снимка. После всички се размърдахме и мама, Ани, Джон, Триш, Лиъм, Самър, Марко, Бен, Саф, Емили, Грейс, Мейзи и Арън спряха да позират и започнаха да си говорят. И в този момент светкавицата блесна отново, а ние избухнахме в смях.

— Хванах ви! — викна Самър. — Неочакваната снимка винаги е най-добра!

Половин час по-късно партито беше във вихъра си. Лиъм донесе страхотна музика и риба и картопки за всички. Двамата с мама пиеха шампанско и заплашваха да ме злепоставят завинаги, защото играеха на Туистър. Джим, по-големият брат на Самър, беше дошъл да прибере Ани и Джон, но и той остана на партито. Сега танцуваше със Саф, която подмолно пусна една бърза песен, за да го накара да стане, а след това я смени с бавна. „Ще те накарам да почувстваш любовта ми“ лееше се гласът на Адел. Толкова е предсказуема тази моя сестра!

Самър дръпна Бен на дансинга (там, където преди бяха кушетките, които избутахме към стената), аз погледнах към Марко и повдигнах вежди. Той ми подаде ръка и ме прегърна.

— Не мога да повярвам, че оставаш! — прошепна ми в ухото. — Това е перфектно!

— Твоят перфектен живот! — извика Самър. — Лично аз смятам, Аби, че вкусът ти към момчетата е малко съмнителен, но...

— Това си е ваш разговор! — каза Марко.

— Всички знаят, че бавните танци са само оправдание за момичетата да си говорят. Нали? — наведох се към Самър. — Вярно е, че имам всичко, за което мога да мечтая. Така че ако ми остава още едно боровинково желание, бих си пожелала нещата да останат така, както са... о, но салонът ни да се развива, разбира се, да си имам собствена стая и да спра да съм без лице.

Бен завъртя очи.

— Момичета... никога не са доволни! — изохка той.

— Хей — викна Самър и го перна по ръката.

После мама се провикна:

— Хайде, стига сте се захласвали вие, тийнейджъри!

Всички избухнахме в смях и Саф каза:

— Мамо, по ваше време захласването вероятно е означавало нещо малко по-различно!

Мама повдигна вежди.

— Все още съм в час — заяви тя. — А какво ще кажете за това?

И пусна „Гангнам стайл“ — онази корейска песен, в която танцуват, все едно яздат кон (ха-ха!) и дръпна Саф, мен и Грейс да танцуваме с нея. Както подскачахме и се хилехме, имах чувството, че плувам в море от обич. И аз разбрах, със сигурност, че мечтата ни се е сбъднала. Ние бяхме на това магическо място — някъде под дъгата.

Нашето ново начало се беше превърнало в щастлив край!

Издание:

Автор: Кели Маккейн

Заглавие: Боровинкови желания

Преводач: Жечка Ангелова Караславова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Фют“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: повест

Националност: американска

Печатница: Лито Балкан

Излязла от печат: 06.04.2015

Художник на илюстрациите: Антония Милър

ISBN: 978-954-625-991-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1988>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.